

ENERGY OF THE UNIVERSE

AS THE BASIS OF LIFE ON EARTH

NAT MATAUS

NAT MATAUS

Нат Матаус

**ENERGY OF THE UNIVERSE
AS THE BASIS OF LIFE
ON EARTH**

**ЕНЕРГІЯ ВСЕСВІТУ
ЯК ОСНОВА
ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ**

Monograph

GS Publishing Services
Sherman Oaks
2024

The monograph is devoted to an actual problem - the influence of the universe's energy on living nature. The author characterizes the influence of the biotope, ecological living conditions and the effect of cosmic radiation, as well as environmental factors, on the human body.

The monograph is intended for people who are interested in the problems of the influence of physical, chemical and biological factors on human energy.

Text Copyright © 2024 by Nat Mataus.

Illustrations © 2024 by Nat Mataus.

Cover design: © 2024 Publisher «GS Publishing Services».

Author: Nat Mataus

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior written permission of the author and publisher. The author is responsible for the content and accuracy of this publication. Citation or other use of the monograph is possible only with reference to the publication.

Publisher «GS Publishing Services»

15137 Magnolia Blvd, # D,

Sherman Oaks, CA 91403, USA.

ISBN 979-8-9895146-3-2

DOI : 10.51587/9798-9895-14632-2024-11

Mataus N. (2024). Energy of the universe as the basis of life on Earth : monograph. Sherman Oaks, California : GS Publishing Services, 184 p.

*The author expresses his gratitude to
Yevgeny Matasar, Valentin Barzynskiy, Andriy Chernyshov
for their help in preparing the monograph.*

Available at: DOI : 10.51587/9798-9895-14632-2024-11

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	4
РОЗДІЛ I ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ МЕДИЦИНИ (КОРОТКИЙ ОГЛЯД)	7
РОЗДІЛ II КРИТИЧНИЙ ПОГЛЯД НА СУЧАСНУ МЕДИЦИНУ	31
РОЗДІЛ III БІОЕНЕРГЕТИКА ЯК ВИЗНАЧАЛЬНА ЖИТТЄВА СИЛА	41
Надвисокочастотне поле людини	44
Хемілюмінесцентне поле	44
Акустичне поле	46
Інфрачервоне поле	48
Хімічне поле	50
Тонкі енергії:	51
> фізичне тіло	51
> ефірне тіло	51
> астральне тіло	53
> ментальне тіло	54
Причинно-наслідковий зв'язок:	
> каузальне тіло	55
> інтуїтивне тіло	58
> найвище тіло	60
Електричне поле	61
Біополя людини, їх особливості	64
Біополе людини в нормі і при патології	65
Негативні установки	67
Як знайти та знешкодити негативні установки	67
Емоційні затискачі	68
Вимірювання біополя людини	69
РОЗДІЛ IV ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ	71
РОЗДІЛ V ЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНИЙ СПЕКТР, ВСЕСВІТ	93
А. Роздуми про енергоінформаційний спектр	93
Б. Всесвіт як джерело інформації	94
В. Принципи накопичення енергії	97
Г. Передача енергетичного спектра	98
Д. Прийом зовнішнього енергоінформаційного спектра	99
РОЗДІЛ VI ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВА ТЕРАПІЯ	119
РОЗДІЛ VII РОЛЬ ЕЛЕКТРОМАГНІТНИХ ПОЛІВ У РЕАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ	129
РОЗДІЛ VIII МЕХАНІЗМИ ВЗАЄМОДІЇ БІОЛОГІЧНИХ ОБ'ЄКТІВ З ЕЛЕКТРОМАГНІТНИМ ВИПРОМІНЮВАННЯМ РІЗНОГО ДІАПАЗОНУ	149
РОЗДІЛ ІХ ІСТОРІЯ ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОМАГНІТНОГО ВИПРОМІНЮВАННЯ ПРИ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВІЙ ДІАГНОСТИЦІ	159
РОЗДІЛ X ПЕРСПЕКТИВИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ	169

◆

*Справжня наука – це процес пізнання Істини,
а не засіб отримання влади*

ПЕРЕДМОВА

Якщо ви прочитаєте цю книгу, то ознайомитесь з важливими, з точки зору здоров'я людини, знаннями, які людство накопичувало впродовж багатьох століть, якщо не тисячоліть.

Людина – надзвичайно складне творіння Природи. Ми розвиваємося, еволюціонуємо, пристосовуємося до навколишнього середовища, боремося за своє існування та продовження роду. Але, на жаль, на даному етапі нашого фізичного і психічного розвитку відбуваються неабиякі зміни.

Нами вивчено і проаналізовано інформацію за понад 5000 років, до якої сучасна медицина інколи ставиться з незаслуженою зневагою. На основі отриманих знань, поряд із досягненнями сучасної медицини, лікарі сформулювали свій підхід до діагностики, лікування, профілактики та оздоровлення людини. Автор книги дійшов висновку, що в третьому тисячолітті медицина буде дещо іншою. Уже скоро лікарі здобуватимуть окрім спеціальних медичних знань і знання із технологій охорони здоров'я, розширяючи горизонти вузької спеціалізації.

Без реформ у підходах до лікування пацієнтів неможливо досягти високої якості медичних послуг, ефективно підтримувати здоров'я людей та успішно боротися з новими хворобами.

У ХХІ столітті на допомогу лікарю прийдуть нові технології і, в першу чергу, в інформаційній сфері. Інформаційний простір поєднаний з фізичними тілами, які є джерелами енергетичних потоків. Жива матерія чутлива до електромагнітних коливань, тому що:

- закони природи первинні, а закони, відкриті (винайдені) людьми, вторинні, що є лише відображенням досягнень сучасної науки;
- людина – вінець творіння Природи є невід'ємною її частиною. Все еволюціонує за законами Галактики, які в свою чергу

впливають на інформаційно-хвильові об'єкти, до яких відно- ситься все живе і не лише на планеті Земля.

Все розвивається по спіралі. Ця фраза ще ніколи не була так підкріплена чіткими доказами. Безсумнівно, раковина молюска «Наутілус», Годинник Життя, урагани, Сонячна система, Галактика, Цивілізація, Людина тощо... – все підпорядковане законам еволюції.

Дана книга містить матеріали, з яких читач дізнається про нове, що буде широко практикуватися в медицині вже в ХХІ столітті і стане вкрай необхідним в майбутньому.

Все, що викладено в цій монографії, спрямоване на те, щоб кожна людина могла допомогти сама собі, не чекаючи місячної черги на прийом до того чи іншого лікаря, що вже зараз спостерігається в багатьох економічно розвинених країнах світу.

Кожен, хто переніс хворобу, вже має власний досвід бороть- би за своє здоров'я. Колись ми перебували під опікою батьків, все вирішувалося дуже просто – вони годували, поїли, піклувались, одягали, хвилювалися про наше здоров'я, лікували нас всім, поки ми одужували.

Що робити? Адже у кожного своя думка і кожен любить давати поради, рекомендувати лікарів і навіть професорів. Приймати рішен- ня потрібно терміново, і це нормально! Однак теорії про те, чим і як лікувати, будуть приходити і відходити, а також з'являтимуться нові науково обґрунтовані підходи до того, як лікувати, наприклад, нежить, яка проходить за сім діб, а без лікування за тиждень.

Автори таких підходів також закінчували університети (і може не один, як зараз модно) і навіть захищали дисертації з лікування того чи іншого захворювання, а потім, протягом всієї подальшої лікарської практики, доводили правильність свого вчення, але від цього чи відчувати пацієнти себе краще? Багато хто з нас також бачив докторів наук, які отримали науковий ступінь за спільну пра- цю, попередньо красиво виправдавши свою «незамінну» участь у колективних публікаціях.

Захищаючи дисертацію, молодий науковець доводив значимість своєї науки для мас. З часом з'являлось «вчення» про вирішення тієї чи іншої медичної проблеми, і такий науковець став до керма науки.

І якщо цей фахівець неправильно продумав або просто висмоктав із пальця своє бачення при вирішенні певної проблеми, то як слід ставитися до такого лікування?

Настає інший час – хворобу треба попереджати! Майбутнє медицини – це профілактика захворювань з використанням найсучасніших технологій, знань та досвіду!

Прочитавши цю книгу, читач зрозуміє, як діяти в тій чи іншій ситуації, як побудувати алгоритм вирішення проблем зі здоров'ям. Ви матимете уявлення про те, що є істинним і найбільш вірним.

Ми розберемо механізми формування преморбідних станів і методи їх діагностики. Познайомимося з видами енергетичних порушень, які відбуваються в живому організмі. Це не означає, що ми хочемо зробити із вас лікаря. Ніхто не стане лікарем після прочитання цієї книги, але знання і розуміння багатьох медичних питань, особливо в біоенергетиці, буде набагато краще, ніж у деяких лікарів! «Біоенергетика» – ключове слово, і розуміти його потрібно абсолютно правильно.

Чи є недоліки в цій монографії? Звичайно. Небо – це межа. Для початку зазначимо, що недоліком її є те, що не все викладене підкріплено практикою. Без практичних навиків неможливо розкрити чакру і побачити «божественне оригінальне» світло. В цьому випадку не можна отримати результат, натиснувши кнопку. Ознайомлення з представленим в книзі матеріалом – це тільки перший крок. Тому будьте готові до того, що доведеться потрудитися. На цьому шляху хтось багато чого не зрозуміє – що?, чому? і як? Хтось пізнає істину вранці, а хтось ввечері – ось у чому проблема.

Для того, щоб розібратися у певних конфузах і розставити всі крапки над «і», саме й була написана ця книга.

Пам'ятайте, що шлях здолає тільки той, хто йде. Рекомендую вам зробити саме це. Не забувайте, що ваше здоров'я у ваших руках! У одних людей внутрішні механізми змінюються швидко, і нормалізація біоенергетичного потенціалу настає незабаром, а у інших – це повільніший процес. Будьте готові до того, що для подолання преморбідного стану і нормалізації біоенергетичного потенціалу доведеться потрудитися. Бажаємо успіхів у навчанні та здоров'я!

Розділ I

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ МЕДИЦИНИ

(короткий огляд)

Медицина – це система наукових знань та практичної діяльності, метою якої є зміцнення і збереження здоров'я, продовження життя людей, попередження та лікування захворювань людини. Тобто, лікар – це фахівець, який володіє науковими знаннями і практичними навиками лікування та профілактики хвороб, направленими на зміцнення і збереження здоров'я, а також продовження активного довголіття людини. Слово «медицина» походить від латинського словосполучення *ars medicina*, тобто «мистецтво лікування». Питома вага і значення вищенаведених слів неоднозначні.

Вивчення історії медицини дає цінну інформацію про виклики, з якими стикалися лікарі минулого. Історія медицини охоплює широкий спектр дисциплін, а розуміння прогресу медичних знань і практичних навиків має вирішальне значення для оцінки та судження про патологічний процес.

Знання розвитку медицини в історичному аспекті має певні особливості і значення, які залежать від місця становлення медицини як науки та практики.

Профілактика захворювань і виліковування хворих базується на теоретичних і практичних медичних навиках лікаря.

Комплекс заходів, спрямованих на усунення страждань хворого і відновлення здоров'я і є лікуванням (лат. *therapia*).

Бажання людини допомогти стражденим лежить у глибині часу. З появою людини на Землі з'явилися зачатки взаємодопомоги. При первіснообщинному ладі розвивалась первісна медицина, метою якої було полегшення страждань одноплемінникам шляхом припинення болю та інших неприємних відчуттів або усунення чинників, що їх викликали. Народ став допомагати один одному, звідси і назва «народна медицина». Тобто народна медицина чи

народне лікування або цілительство¹ – це комплекс накопичених народом і переданих із покоління в покоління емпіричних знань, що використовуються для діагностики та лікування чи профілактики хвороб². Народна медицина – це знання про лікувальні властивості рослин, речовин тваринного і мінерального походження³. При цьому вибір терапевтичних засобів і їх прийом здійснювався емпіричним шляхом. Теоретичного обґрунтування дії «препаратів» ще не було.

Знання про застосування лікарських рослин, продуктів тваринного походження, наприклад, жиру, а також мінеральних вод і лікувальних грязей тощо, які застосовувалися при травмах, отруєннях, допомозі в пологах, при догляді за новонародженими – люди отримували шляхом передачі з вуст в уста.

Нерідко застосування лікувальних засобів ґрунтувалося на їх зовнішній схожості з хворим органом. Наприклад, лимон призначали при серцевих захворюваннях, тому що за формою він схожий на серце, а позитивний вплив кореня женьшеню пояснювалося тим, що він був подібний за структурою до фігури людини.

З розвитком первісної общини, її члени, які володіли знаннями надання допомоги при хворобах, стали називатися цілителями. В епоху древніх цивілізацій цілителів і служителів культу, які взяли на себе функції зцілювання, в певних общинах називали жрецькими або шаманами. Знання таких осіб базувалося на історичному зв'язку зі своїм народом, а їхні дії засновувались на релігійних культах, традиціях тощо.

У період раннього феодалізму з появою писемності, на основі знань про цінні, корисні і лікувальні властивості всього, що оточувало людину, були написані спеціальні медичні книги, в яких викладалася передова на той час інформація. Деякі з цих рукописів є актуальними і сьогодні. Так, трави, описані в стародавніх медичних книгах – наперстянка, червоноцвіт, конвалія, ревінь, шквірка хінного

1 Историко-правовые аспекты народной медицины: / Д. В. Бышов, О. С. Гришина // Медицинское право: теория и практика: журн. М.: Национальный институт медицинского права, 2020. № 1 (11). С. 100–103

2 Народная медицина // Малая медицинская энциклопедия / Ред. В. Покровский. М.: Советская энциклопедия, 1992. Т. 3. Лабиринт – Нефротический синдром.

3 https://ru.wikipedia.org/wiki/Народная_медицина

дерева, женьшень, лимонник китайський, звіробій, ромашка, полин, подорожник, шипшина, чорниця, брусниця і багато інших використовуються в медичній практиці і сьогодні. Не менш актуальними є і фізпроцедури – лікування медичними банками, гірчичниками, голковколювання, припікання тощо.

Відомо, що римський імператор, король Сицилії і Єрусалима Фредерік II (1192–1250 рр.) цікавився, як фізичні вправи можуть вплинути на травлення. Для з'ясування цього він наказав двом лицарям дати однакову їжу і одного відправити полювати, а іншого – спати. Через кілька годин їх умертвили і вивчили вміст травного тракту. Виявилось, що в шлунку сплячого лицаря травлення відбувалось інтенсивніше⁴. У Стародавньому Єгипті цілителі використовували касторове масло, блекоту, проводили кесарів розтин, ембріотомію, практикували принципи дієтології.

У Стародавній Індії, при видаленні жовчних та ниркових каменів використовували миш'як, ртуть і сірку. Їх також використовували при пластичних операціях на обличчі, в дихальній гімнастиці та дієтотерапії.

У Стародавньому Китаї ртуть використовували при лікуванні сифілісу, а сірку – в боротьбі з коростою; голковколювання та припікання застосовували в лікувальній гімнастиці. Практикували дієтологію.

У Стародавньому Ірані вміли корегувати психічні розлади. Перси сформулювали основні методи лікування, зокрема: «У лікаря є три знаряддя праці – слово, рослина, ніж».

Сучасна народна медицина використовує препарати, виготовлені з рідкісних та зникаючих видів. Серед них: товсті лорі⁵, плавники деяких видів акул⁶, роги носорогів, частини тіл амур-

4 Чернобровий В. М. Здоров'я, передхвороба, хвороба : медико-соціальні аспекти та оцінка. Фактори ризику. Превентивна медицина: посібник для студентів-випускників, лікарів-інтернів, лікарів загальної практики – сімейної медицини / В. М. Чернобровий, С. Г. Мелашенко, Т. М. Ткачук. Вінниця : Планер, 2013. 80 с.

5 Starr, C. Field surveys of the Vulnerable pygmy slow loris *Nycticebus pygmaeus* using local knowledge in Mondulkiri Province, Cambodia : [англ.] : PDF / C. Starr, K. A. I. Nekaris, U. Streicher ... [et al.] // *Oryx*. 2011. Vol. 45, no. 1 (January). P. 135–142. doi:10. 1017/S0030605310001316.

6 Traditional medicines continue to thrive globally. CNN. Дата звернення 25 квітня 2016 року. Архівоване 30 травня 2016 року.

ських тигрів і т.п. У деяких країнах ще і понині поширене браконьєрство, спеціалізоване на знищенні тварин і рослин, що використовуються в народній медицині⁷.

Більш ніж у 130 країнах існують акти, що регулюють діяльність народних цілителів, пов'язаних із ризиками, що виникають під час використання їхніх методів. Серед обивателів поширена думка, що ліки, виготовлені з натуральних компонентів, більш безпечні, проте це не завжди так⁸. Крім того, багато фахівців народної медицини включають практики, ефективність яких не доведена, або навіть може посилити перебіг хвороби⁹. Наприклад, багато препаратів, які є в Аюрведі, містять важкі метали, небезпечні для здоров'я людини¹⁰. У деяких випадках надання послуг народної медицини може розцінюватись як кримінальна дія¹¹.

Таким чином, сучасний арсенал засобів лікування зобов'язаний своїм існуванням не тільки науковій, але й народній медицині і зараз використовується на практиці, вирішуючи своє основне завдання. Клінічна медицина минулого керувалася різними терапевтичними принципами, яких дотримується і понині. Наукова сучасна медицина виросла на тисячолітньому ґрунті та досвіді народної медицини. Вона вміщує все цінне і раціональне.

Сучасна медицина – це система наукових знань та практичних навиків, метою якої є зміцнення і збереження здоров'я, продовження творчого довголіття та попередження і лікування захворювань людини.

7 Lindsey, P. *Illegal hunting and the bush-meat trade in savanna Africa: drivers, impacts and solutions to address the problem* : Panthera, Zoological Society of London; Wildlife Conservation Society report, New York. : [англ.] : [арх. 4 апреля 2019] / P. Lindsey, G. Balme, M. Becker ... [et al.]. Zimbabwe : Food and Agriculture Organization of the United Nations (FAO), 2015. 79 p.

8 National Policy on Traditional Medicine and Regulation of Herbal Medicines – Report of a WHO Global Survey. World Health Organization (апрель 2016). Дата обращения: 27 января 2019. Архивировано 24 мая 2009 года.

9 Оксана Прилепина. Чем опасна «народная медицина»? Российская газета (18 мая 2007). – Неделя №4366. Дата обращения: 31 декабря 2018; Марина Слега. Альтернативная медицина: чего больше – пользы или вреда? medpulse.ru. ООО «Правда.Ру» (27 октября 2008). Дата обращения: 3 апреля 2019.

10 Saper, R.B. Lead, mercury, and arsenic in US- and Indian-manufactured medicines sold via the internet / R.B. Saper, R.S. Phillips, A. Sehgal ... [и др.] // JAMA. 2008. Vol. 300, no. 8. P. 915–923. doi:10.1001/jama.300.8.915. PMID 18728265. PMC 2755247.

11 Хасанов, Ф. З. Уголовно-правовая охрана жизни и здоровья человека при оказании услуг народной (традиционной) и нетрадиционной медицины: Верховный Суд Республики Башкортостан // Медицинское право : журн.. 2014. № 5. С. 19–22.

Наукова медицина вивчає фізіологічні і патологічні процеси людського організму, різні захворювання та преморбідні стани. Вона спрямована на збереження і зміцнення здоров'я людини¹².

Виникнення наукової медицини прийнято пов'язувати із вченням Гіппократа. Вона розвивалася протягом багатьох століть і збагачувалася працями таких видатних лікарів, як Клавдій Гален, Абу Алі аль-Хусейн ібн Абдаллах ібн Сіна (Авіценна) і багатьох інших.

Гіппократа медики вважають батьком медицини і складають клятву при отриманні диплому, вважаючи себе послідовниками його вчення. Цей великий давньогрецький лікар, реформатор античної медицини, мислитель, філософ і засновник наукової школи народився на грецькому острові Кос (східна частина Егейського моря), де протягом багатьох поколінь існувала сімейна медична школа, до якої він і належав.

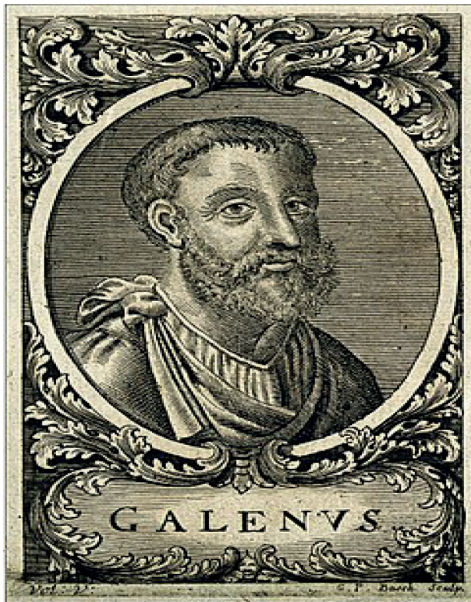

Рис. 1. Клавдій Гален (129 – 216)

Гіппократ вів життя мандрівного лікаря, побував у багатьох країнах, познайомився з медициною цих країн.

12 <http://ru.wikipedia.org/wiki/Медицина>; БМЭ, изд. III, т. 14, 1980, с. 7 4; БМЭ, изд. III, т. 16, 1981, с. 168.

Заслуги Гіппократа і його школи важко переоцінити, а головною з них є звільнення медицини від впливу жрецької храмової медицини і визначення шляхів її самостійного розвитку.

Рис. 2. Абу Алі аль-Хусейн ібн Абдаллах ібн Сіна (Авіценна) (980 – 1037)

У працях Гіппократа розділи сучасної теоретичної та клінічної медицини представлені практично всебічно. Незважаючи на те, що сьогоднішня медицина значно перевершила медицину часів Гіппократа, останню прийнято вважати її коліскою. Згадки про «великого лікаря-асклепіада» зустрічаються у творах його сучасників – Платона¹³ та Аристотеля¹⁴. Зібрані у так званій «Гіппократів корпус» 60 медичних трактатів (з яких сучасні дослідники приписують Гіппократу від 8 до 18)¹⁵ вплинули на розвиток медицини – як практики, так і науки.

У загальних рисах заслуги Гіппократа можна типізувати так:

- був основоположником матеріалістичного вчення про хворобу;
- високо цінував роль зовнішнього середовища у формуванні фізичних і психічних особливостей організму, а також конституції людини;
- створив першу класифікацію конституційних типів – *temperaments*, виділивши чотири основні (сангвінік, холерик, флегматик, меланхолік);

13 Платон. Протагор (англ.). Internet Classics Archive (380 г. до н. е.). Дата обращения: 12 ноября 2010; Платон. Федр. сайт Грани (IV век до н. э.). Дата обращения: 1 декабря 2010.

14 Аристотель. Часть седьмая. IV. 3 // Политика. М.: АСТ: АСТ МОСКВА, 2010. С. 242.

15 Гиппократ // Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона: в 86 т. (82 т. и 4 доп.). СПб., 1890–1907; Гиппократ. Предисловие (С. Ю. Трохачев) // Этика и общая медицина. СПб.: Азбука, 2001. С. 3–42.

- його ім'я пов'язане з ідеєю високих моральних якостей і манери поведінки лікаря по відношенню до хворого;
- він зробив великий внесок у розробку ряду принципів і загальних правил лікування, які також складають основу сучасної практичної медицини, а саме:
 - а) «Primum non nocere» – перш за все, не нашкодь! Краще нічого не робити, ніж лікувати неправильно!
 - б) «Medicus curat, natura sanat» – лікар лікує, природа зцілює.
 - в) Він є основоположником принципів індивідуального підходу до пацієнта: «...лікувати необхідно відповідно до індивідуальності конкретного пацієнта, відповідно до перебігу хвороби».
 - г) Основне значення слід приділити процедурам, які впливають на «весь організм», так як «людина єдина» (наприклад, дієта, спосіб життя і т.д.).

Ніготь Гіппократа – це симптом барабанних паличок – своєрідна деформація нігтів, більш відома під назвою «нігті у вигляді годинникового скла»¹⁶.

Шумом плескоту Гіппократа (лат. succussio Hippocratis) називається звук, що вислуховується при гідропневмотораксі, тобто при одночасній наявності в порожнині плеври газу та рідини. Він вислуховується, якщо захопити обома руками плечі хворого і швидко, енергійно струшувати верхню половину тіла¹⁷.

Термін «маска Гіппократа» став крилатим, позначаючи обличчя хворого, що вмирає.

Вперше основні риси обличчя хворого у вкрай тяжкому стані описані у творі Гіппократового корпусу «Прогностика»¹⁸. Шапочка Гіппократа являє собою пов'язку на голову (застосовується у десмургії і понині). Накладається за допомогою двоголового бинта або двох окремих бинтів. Одним бинтом весь час роблять циркулярні оберти через лоб і потилицю, зміцнюючи ходи другого бинта, що прикриває

16 Гіппократа ноготь // Большая медицинская энциклопедия / Гл. ред. Б. В. Петровский. 3-е изд. М.: Советская энциклопедия, 1977. Т. VI (Гипотиреоз Дегенерация). С. 39.

17 Шкляр Б. С. Глава IV. Исследование органов дыхания. Аускультация лёгких // Диагностика внутренних болезней. К.: «Вища школа», 1972. С. 138.

18 Гиппократ. Прогностика 2 // Этика и общая медицина. СПб.: Азбука, 2001. С. 185.

склепіння черепа від середньої лінії праворуч і ліворуч. Кінці бинта пов'язують у потиличній області¹⁹.

Мистецтво медицини, на думку Гіппократа, полягає не тільки у впливі на хворобу, але і в лікуванні хворої людини як сукупності психічних і фізичних негараздів. Щоб ознайомитися з різними підходами до лікування, необхідно зупинитися на відразливому і алопатичному принципах. Перший принцип бере свій початок від Гіппократа. Відштовхуючий – це відволікаючий, затримуючий агент.

На думку Гіппократа, ці препарати взаємодіють з чотирма рідинами в організмі людини (кров'ю, слизом, чорною і жовтою жовчю), неправильне кількісне співвідношення яких або їх зміна призводить до утворення «поганих» соків, що призведе до хвороб. Тому, «погані» соки слід штучно відводити від життєво важливої частини тіла до менш важливої, а краще взагалі вивести з організму. З цією метою застосовували потогінні, сечогінні, проносні засоби, кровопускання, п'явки, блювотні засоби, а також ті, що подразнюють шкіру; часто кілька з них використовували в комплексі. Однак таке енергійне лікування часто становило більшу небезпеку для життя хворого, ніж сама хвороба. В даний час теоретично і науково такий підхід не є принциповим.

Логічним висновком медичних поглядів Гіппократа є те, що протилежне повинно бути виліковано протилежним, *contraria contraries curantur*. Цих принципів дотримувався і знаменитий римський лікар і послідовник Гіппократа, класик античної медицини Гален (131–201 рр.), який розробив так звані препарати Галена – шкірку хінного дерева для зниження температури тіла; проносні засоби при запорах; фіксацію при діареї; заспокійливе при хвилюванні і т.п.

Безліч легенд та історій про життя Гіппократа носять неправдоподібний характер і не підтверджені істориками. Існують перекази Авіцени (іншого знаменитого лікаря), що також свідчить про легендарний характер таких міфів. До них можна віднести легенду про те, як Гіппократ, приїхавши в Афіни, де лютувала чума, провів ряд

19 Скляренко Е. Т. Закрытые повреждения мягких тканей. Вывихи. Переломы костей // укр. Загальна хірургія / Черенько М. П., Ваврик Ж. М.. К.: Здоров'я, 1999. С. 197–198.

заходів, після яких епідемія припинилася. Згідно з іншою легендою, при лікуванні царя Македонії Пердіккі II Гіппократ діагностував у нього агравацію – ненавмисне перебільшення свого хворобливого стану²⁰. До інших непідтверджених історій слід віднести відмову Гіппократа покинути Грецію і стати особистим придворним лікарем царя імперії Ахеменідів Артаксеркса²¹. Згідно зі ще однією легендою, громадяни фракійського міста Абдер запросили Гіппократа для лікування знаменитого давньогрецького філософа Демокріта, вважаючи того божевільним.

Демокріт без видимої причини вибухав сміхом, настільки смішними здавались йому людські справи на тлі великого світового порядку.

Гіппократ зустрівся з філософом, але ухвалив, що Демокріт абсолютно здоровий як фізично, так і психічно. Він крім цього заявив, що пацієнт є одним із найрозумніших людей, з якими йому доводилося спілкуватися.

Рис. 3. Гіппократ (460 – 377 рр. до н. е.). Картина Жироде-Тріозона «Гіппократ відмовляє послам Артаксеркса».

20 Adams, 1891, с. 10–11; Jones, 1868, с. 37; Архивированная копия. Дата обращения: 15 ноября 2010. Архивировано 2 февраля 2007 г.

21 Pinault Jody Robin. Hippocratic Lives and Legends. Leiden: Brill Academic Publishers, 1992. С. 1. – ISBN 9004095748; Adams, 1891, с. 12–13.

Ця історія є першою згадкою, коли суспільство вимагало піддати людину медичному огляду щодо «ненормальності»²².

Рис. 4. Демокрит (≈ 460 – 370 рр. до н. е.) – давньогрецький філософ, якому Гіппократ, за переказами, провів першу психіатричну експертизу

На противагу переказам, які описують Гіппократа, є свідчення про те, що він був ідеальним лікарем, найрозумнішою і найбільш принциповою людиною свого часу.

Соран Ефеський наводить легенду про ганебний вчинок, що приписується Гіппократу, згідно з якою він нібито спалив асклепійон (медичний храм), де одночасно лікували і поклонялися богу медицини.

Візантійський граматик XII століття Іоанн Цец трансформує цю легенду згідно з якою Гіппократ спалив храм не книдської школи, а власної коської, щоб знищити накопичені в ній медичні знання і залишитись єдиним носієм та володарем сакральної таємниці.

Такі легенди неодноразово зустрічаються не тільки в міфології²³.

Але, якщо завжди слідувати принципам Гіппократа-Галена, це може призвести до летального результату для хворого. Тому, німецький хімік-фармацевт Християн Фрідріх Самуель Ганеман ввів поняття «алопатія» (грець allos – інший, phatos – хвороба) на противагу цим принципам.

22 Таранов П. С. Демокрит // 120 філософов: Жизнь. Судьба. Учение. Мысли. Симферополь: «Реноме», 2002. Т. 1. С. 128. ISBN 966-7198-50-2.

23 Margotta, 1968, с. 66; Adams, 1891, с. 10–11; Smith, 1870, с. 483; Jones, 1868, с. 24.

Через деякий час алопатія як принцип відійшла в минуле, так як виявилася недостовірною. Однак багато засобів і методик і понині використовують в клінічній практиці (жарознижуючі, проносні тощо).

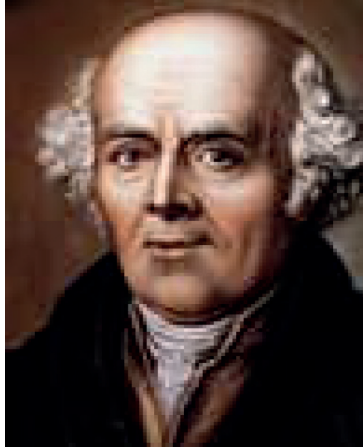

Рис. 5. Ганеман Х. Ф. С. (10.04.1755 – 2.07.1843)

Ганеман був також основоположником нового напрямку в медицині, який бурхливо розвивався в кінці XVIII та на початку XIX століть. Термін гомеопатія вперше був використаний Ганеманом у 1806 році в роботі «Експериментальна медицина».

Гомеопатія (грець. *φμοιος* – подібний, *πάθος* – елемент, який вказує на спосіб лікування *homotos* – подібний, *phatos* – хвороба). Цей медичний підхід до лікування патологічних станів через вплив на організм препаратами, приготованими шляхом багаторазових розведень, вибір якого здійснюється на основі принципу «схожості» результатів дії біологічно активних речовин з клінічними проявами захворювання з урахуванням фази його розвитку і особливостей індивідуальної реакції пацієнта.

Гомеопатія – це емпірична індивідуалізована терапія, мета якої – вплив на біохімічні процеси шляхом використання сильно розведених ліків які, нібито, викликають у здорових людей симптоми, схожі на хворобу. Це вид альтернативної медицини²⁴,

24 Tuomela R (1987). Chapter 4: Science, Protoscience, and Pseudoscience. У Pitt JC, Marcello P (ред.). Rational Changes in Science: Essays on Scientific Reasoning. Boston Studies in the Philosophy of Science. T. 98. Springer. с. 83–101. ISBN 978-94-010-8181-8. doi:10.1007/978-94-009-3779-6_4; Smith K (2012). Homeopathy is Unscientific and Unethical. Bioethics. 26 (9): 508–512. doi: 10.1111/j.1467-8519.2011.01956.x.

яку пропонують гомеопати, протиставляючи її алопатичній концепції, і здійснюючи лікування за принципом «подібне подібним» (лат. *Similia similibus curantur*), що не відповідає принципам раціональної фармакотерапії. Основоположник і автор терміну - німецький лікар Самюель Ганеман.

Сформулювавши принцип дії препаратів на хворобливі агенти, він створив вчення про «гомеопатичний» вплив ліків, про що в 1796 році надрукував статтю в журналі Гуфеланда під назвою «Досвід нового принципу для відкриття цілющих сил речовин»// *Journal der practischen Arzneykunde*, 2Bd., 3 Stück²⁵, і взявся за практику.

Таємничість та оригінальність нового методу лікування привабили пацієнтів, але все ж таки Ганеману міцно влаштуватися в якомусь місті не вдавалося і лише в 1812 році він, повернувшись до Лейпцигу, нарешті практикує при університеті і читає курс лекцій про «раціональну медицину».

Основи цього вчення докладно викладені у творі «Органон лікарського мистецтва», виданому в 1810 році, де викладено катехізіс гомеопатії.

У Лейпцигу Ганеман працює до 1820 року, поки йому королівським указом не було заборонено готувати самому препарати та роздавати хворим. У зв'язку з цим він переселився в Кетен, де його практика набула великих розмірів. У кетенський період життя (1821–1835 рр.) у Ганемана з'являються послідовники, які засновували в різних кінцях Німеччини гомеопатичні товариства.

Не задовольняючись набутою популярністю у Німеччині, Ганеман вирушив поширювати своє вчення до Франції. У 1835 Ганеман оселився в Парижі і успішно практикував.

В основі гомеопатії лежать такі принципи:

- системний підхід до корекції патологічних станів і спрямований на стимуляцію власних захисних і пристосувальних реакцій організму;
- використання спеціально приготовлених лікарських засобів шляхом системи послідовних розведень для досягнення гранично низьких концентрацій;

25 Гезен А. М. Где больше рациональности, в аллопатии или в гомеопатии. СПб.: тип. Гогенфельдена и К°, 1865. 44 с. С. 17.

- використання принципу «подібності», тобто вибору речовини, вживання якої спричиняє розвиток комплексу симптомів, схожих за проявами з основними, що виникають при захворюванні (лат. *similia similibus curantur* – подібне лікується подібним);
- виявлення особливостей індивідуальної реакції пацієнта на препарат у різні фази захворювання.

Більш ніж двохсотрічний досвід клінічного застосування гомеопатії багато в чому підтверджує її основні принципи «подібності» і положення малих (в порівнянні з токсичними) та надмалих доз. Принципи «схожості» і доцільності використання надмалих доз препаратів до сих пір є предметом широкого обговорення. Однак цей принцип використовується і в класичній медицині (вакцинація, специфічна десенсибілізація за Безредкою).

Існує думка, що прийом ліків в мікродозах (коли препарат не містить жодної молекули речовини, а лише інформацію про просторову її структуру) викликає імунні реакції, які долають хворобу. Вважається, що дія біологічно активних речовин і лікарських препаратів (лігандів) обумовлена їх взаємодією із специфічними ділянками біологічних мембран – рецепторами останніх.

Всі гомеопатичні препарати рослинного, тваринного або мінерального походження не мають ніяких хімічних добавок і тому нешкідливі. Однак препарати в наднизьких дозах викликають ряд незрозумілих ефектів, таких як висока варіабельність біологічної відповіді, її різноспрямованість, відсутність взаємозв'язку доза-ефект, нестабільність, а в ряді випадків і невідтворюваність результатів. У той же час ефекти проведення і посилення клітинного сигналу дозволяють пояснити багато аспектів механізму дії надмалих доз ліків, в тому числі гомеопатичних препаратів.

До кінця 1980-х років гомеопатія отримала визнання в більшості країн як один із самостійних методів корекції патологічних станів. При цьому методика організації прийомів, діагностики та терапії в гомеопатії, побудована ще понад 200 років тому, істотно відрізняється від рекомендованої ВООЗ системи класичної медицини. У ХХ столітті принцип С. Ганемана був замінений етіологічним терапевтичним принципом, який був озброєний знаннями з мікробіології, хімії, фармакології.

Людство отримало величезну кількість лікарських препаратів, зокрема: антибіотиків, сульфамідів, нових синтетичних препаратів, які зцілюють або полегшують перебіг самих різних захворювань. Почався новий небувалий розквіт медицини, влада людини над силами природи. Так народилася етіотропна (причинна) терапія, що обґрунтовує ефект.

Основоположником етіологічного терапевтичного принципу (лат. *indicatio causalis*), народженого в бактеріологічну епоху, прийнято вважати великого французького вченого Луї Пастера. Прихильниками цього принципу були такі видатні вчені, як Кох, Лістер і, перш за все, Пауль Ерліх, один з основоположників хіміотерапії, лауреат Нобелівської премії (1908 р.).

Рис. 6. Луї Пастер
(27.12.1822 – 28.09.1895)

Рис. 7. Пауль Ерліх
(14.03.1854 – 20.08.1915)

Пауль Ерліх проголосив ідею доцільності застосування великої стерилізаційної терапії (лат. *therapia sterilisans magna*).

Найбільшого розвитку цей напрямок набув у 1930-х роках, коли німецький вчений Герхард Домагк відкрив бактеріостатичну дію сульфаніламідних препаратів (Нобелівська премія, 1939 р.).

Етіологічний терапевтичний принцип особливо швидко розквітнув в епоху антибіотиків, коли англійський мікробіолог А. Флемінг виявив, що цвілевий гриб (лат. *penicillium notatum*) знищує стрептококи, стафілококи, дифтерійну паличку, культуру сибірської виразки (1928 р.).

Рис. 8. Домагк Г. І. П.
(30.10.1895 – 24.01.1964)

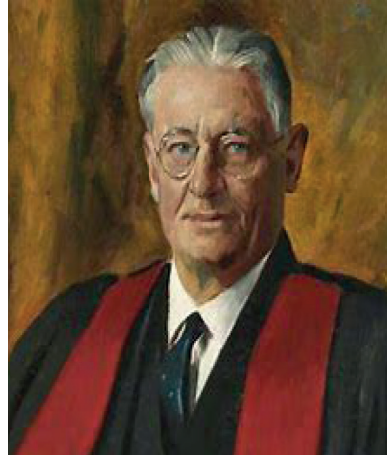

Рис. 9. Флорі Г. В.
(24.09.1898 – 21.02.1968)

Перші досліді із застосуванням очищеного пеніциліну для лікування хворих були проведені під час Другої світової війни англійськими вченими Г. Флорі (Говард Вольтер Флорі лауреат Нобелівської премії з фізіології або медицини 1945 року (спільно з Олександром Флемінгом і Ернстом Чейном) «за відкриття пеніциліну і його цілющого впливу при різних інфекційних хворобах») та Е.Б. Чейном. Застосування пеніциліну ознаменувало початок нової ери в медицині – лікування захворювань антибіотиками. Однак таке лікування мало серйозну побічну дію:

- токсичність (особливо стрептоміцину, гентаміцину та ін. При їх передозуванні пошкоджуються нирки, слуховий і вестибулярний апарат);
- зниження захисних сил організму і неспецифічної резистентності.

Із застосуванням антибіотиків стало відомо, що одного етіотропного лікування недостатньо. Не існує «чарівних куль», які потрапляють тільки в збудника хвороби і не впливають на сам організм.

Слабкі сторони і завищення етіологічного принципу лікування визначаються також тим, що:

- деякі захворювання є поліетіологічними (гіпертонічна хвороба, рак, виразкова хвороба тощо);

- хвороба може бути усунена, але першопричина залишається (наприклад, носійство палички Коха);
- при усуненні першопричини, хвороба навіть може і прогресувати (рак, аліментарна дистрофія тощо);
- не з'ясування причини захворювання;
- збудник захворювання відомий, але ліків від нього поки що не знайдено (коронавірус, грип тощо).

*Рис. 10. Флемінг О.
(6.08.1881 – 11.03.1955)*

*Рис. 11. Чейн Е. Б.
(19.06.1906 – 12.08.1979)*

Етіологічний принцип лікування захворювань був доповнений патогенетичним (лат. *indicatio morbi*). Він заснований на уявленнях про цілісність організму, взаємодії органів і систем, єдності психічного та тілесного функціонування, а також на рефлексорно-му принципі, на уявленнях про роль нервової рецепції і слідових реакцій при патології, про двоїсту природу захворювання та значення реактивності організму в патогенезі захворювання. Цей принцип передбачає вплив на механізми розвитку патологічного процесу, на макроорганізм, на його захисні сили, на незадіяні функції. Принцип також включає методи цитостатичного, променевого та хірургічного лікування. Вибір того чи іншого препарату або якого-небудь засобу залежить від походження і характеру патологічного процесу.

При застосуванні специфічної медикаментозної терапії особливе значення приділяється розробці препаратів, що сприяють підви-

щенню неспецифічної резистентності і зміцненню здоров'я людини, що є головною метою з моменту зародження мистецтва медицини.

Як відомо, правителі Стародавнього Сходу платили своїм лікарям тільки тоді, коли не хворіли.

Проблема здоров'я невіддільна від руху людської культури. Саме тому з'явилася нова наука – валеологія, засновником якої є Ізраїль Іцкович Брехман – російський вчений, фармаколог, доктор медичних наук, професор.

Рис. 12. Брехман І. І. (20.11.1921 – 09.07.1994)

Наука про здоров'я або валеологія (від лат. *valeo* – бути здоровим), вивчає здоров'я людини та внесок у здоров'я знань з екології, біології, медицини, психології, педагогіки та інших наук.

У тісному зв'язку з валеологією з'явилася нова галузь знань – «фармакологія здорової людини», або «фармакологія здоров'я» (фармакосанація). Розвиток цього нового напрямку ґрунтується на принципі профілактичної медицини, що привело до появи лікарських засобів для здорових людей – фармакологічних профілактичних засобів, найчастіше широкої загальної та неспецифічної дії.

Основними прийомами, які використовуються для цієї мети, є:

- тренування основних функціональних систем організму (фізична підготовка, загартовування низькими температурами, адаптація до гіпоксії);

- зміни функції регуляторних систем (психотерапія, аутогенне тренування, гіпноз, вербальне навіювання, самонавіювання, сон, рефлексотерапія, голковколювання, припікання та ін.);
- використання всіх засобів неспецифічної терапії (вітамінізоване дієтичне харчування, орґано-протео-гідро-бальнео-ерґотерапія, автогемотерапія, неспецифічна вакцинація, застосування імуностимуляторів, фітонцидів, інтерферону, адаптогенів).

Принцип симптоматичного лікування переслідує мету усунення або зменшення проявів захворювання. Симптоматична терапія (лат. *indicatio symptomatica*) – єдино можлива допомога при невиліковних формах і стадіях захворювання. Симптоматичне лікування – це будь-яка медикаментозна терапія, яка впливає лише на симптоми хвороби, а не на причину нездужання. Зазвичай воно спрямоване на зменшення ознак та виявів хвороби задля полегшення самопочуття та покращення стану здоров'я людини. Така терапія може бути корисною для зменшення органічних наслідків та ускладнень від проявів захворювання. Для багатьох хвороб, навіть тоді коли їх етіологія відома, симптоматичне лікування є єдиним доступним на даний час.

Однак можлива небезпека енергійної симптоматичної терапії, що зумовлює необхідність часткової відмови від неї на певних етапах лікування (наприклад, від знеболення до уточнення діагнозу).

Слід зазначити, що межа між симптоматичною і патогенетичною терапією не завжди чітко виявлена, так як усунення будь-якого симптому захворювання може бути пов'язане з усуненням певної патогенетичної ланки. Послідовне з'ясування необхідності етіотропної, патогенетичної або симптоматичної терапії ґрунтується на точній діагностиці захворювання і результатах аналізу його проявів у даного пацієнта.

Лікування до встановлення діагнозу може завадити виконанню загального діагностичного завдання.

Крім вищезгаданих терапевтичних принципів, існує невідкладна терапія за життєвими показаннями (лат. *indicatio vitalis*), яка пропонує лікувальні заходи, спрямовані на порятунок життя пацієнта (шок, кома, гострий живіт, клінічна смерть тощо).

Клінічний прояв захворювання є лише наслідком, а не ядром патології. Це значно ускладнює лікування. Інформація про загальний стан організму, завдяки виробленню механізмів компенсації функції будь-якого органу, приховує справжню причину захворювання. Тому, щоб не допустити виникнення захворювань і подальшого лікування, необхідно проводити первинну профілактику – одне з головних завдань сучасної медицини і охорони здоров'я в цілому.

Профілактична медицина вивчає хвороби, розробляє заходи, спрямовані на попередження виникнення захворювань, поліпшення здоров'я людини, виведення гомеостазу хворого на фізіологічний рівень.

Недарма видатний хірург Микола Іванович Пирогов стверджував, що «Майбутнє належить медицині профілактичній».

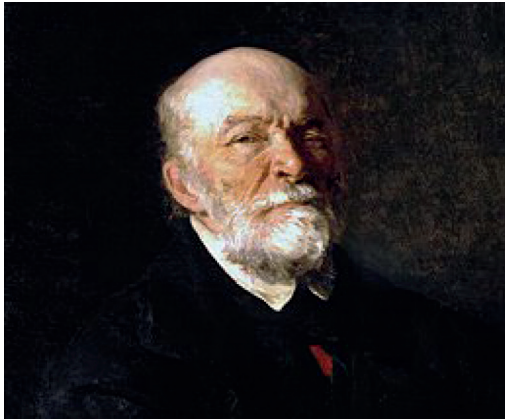

Рис. 13. Пирогов М. І. (13.11.1810 – 23.11.1881)

У наш час загальна стратегія терапії, діагностики та профілактики захворювань набула самостійного значення, стала провідним розділом медицини, який можна звести до наступного:

- науковий. Цей принцип визначається двома основними досягненнями в медицині:
 - а) розуміння патогенетичних механізмів ряду захворювань,
 - б) знання механізмів дії багатьох терапевтичних засобів;
- з'ясування патогенезу захворювань допомагає лікарю виявити ті ключові ланки хворобливого процесу, на які має бути спрямоване лікування. Розкриття механізму впливу препаратів дозволяє орієнтуватися при виборі способів цієї дії;

- активність. Ще у недалекому минулому терапія не була активною. Сьогодні медицина має в своєму розпорядженні безліч активних засобів, які змінюють перебіг хвороби і зцілюють мільйони людей;
- комплексність – раціональне поєднання ефективних способів лікування використання засобів етіотропної, патогенетичної та симптоматичної терапії);
- індивідуалізація – один з основних принципів сучасної медицини, що використовується лікарем будь-якої медичної спеціальності і спирається на:
 - а) індивідуальні особливості перебігу захворювання у кожного хворого, які залежать від специфіки реактивності і компенсаторних можливостей організму, від рівня його функціональних резервів, від активності патологічного процесу, а також від наявності ускладнень та інших факторів;
 - б) індивідуальні особливості реакції організму хворого на лікарські засоби, які визначаються перебігом захворювання, генетичними факторами, що зумовлюють підвищену чутливість до препаратів чи імунітет до них.

Індивідуалізація, древній принцип терапії, згаданий Гіппократом у своїх працях, включає:

- точний розрахунок дозувань терапевтичних засобів та об'єктивну оцінку їх ефективності;
- профілактику побічних ефектів медикаментів.

Діяльність сучасної терапії має і свою тіньову сторону. Комплекс небажаних наслідків медикаментозного лікування викликає певну форму захворювання – «наркотичну хворобу». «Медикаментозне захворювання» включає:

- а) небажані ефекти побічної дії препарату на різні органи і системи;
- б) дисбактеріоз, загострення інфекційного процесу в результаті лізису мікробних тіл, розпад запального інфільтрату;
- в) індивідуальну непереносимість медикаментів (алергію тощо).

Заходи з реабілітації хворих з важкими захворюваннями включають:

- а) фізичну реабілітацію (лікувальну гімнастику, процедури тощо);

- б) психотерапію;
- в) відновлення соціальної ситуації в суспільстві, яка змінилася внаслідок захворювання.

Важливою є і активна участь пацієнта в лікувальному процесі. Знахарі, як і деякі лікарі в минулому, керувалися таким принципом – чим загадковіше лікування, тим більше воно допомагає. Сучасна медицина дотримується протилежних поглядів. Психологічний контакт між лікарем і пацієнтом позитивно позначається на ефективності лікування.

Високий культурний рівень лікаря, його поведінка, вміння вести прийом, ретельно і в повному обсязі проводити обстеження, а також бути уважним до пацієнта дозволять уникнути ятрогенії (грець. *iatros* – лікар + *genno* – виробляти – психогенні та інші розлади).

Пропозиція «лікувати не хворобу, а хворого» має два аспекти: деонтологічний і науковий.

Деонтологічний аспект представлений принципами гуманного, уважного ставлення до пацієнта з урахуванням його індивідуальних особливостей, що дає можливість запобігти ятрогенії (грець. *iátrós* «лікар» + *γένεά* «народження», тобто погіршення фізичного чи емоційного стану пацієнта ненавмисно спровоковане медичним працівником).

Науковий аспект полягає у формуванні більш узагальненого поняття того чи іншого захворювання в міру розвитку медичної науки, на основі якого будується розробка етіотропного і патогенетичного лікування.

Важливий внесок у теоретичну медицину зробив науковець-природодослідник, фізіолог, педагог і просвітитель – І. М. Сеченов, відомий як творець першої російської фізіологічної наукової школи та природничо-наукового матеріалістичного напрямку в психології.

Праці Сеченова вплинули на розвиток світової фізіології, на утвердження уявлень про людину, її психічну організацію та поведінку. Ідеї і відкриття Сеченова були покладені в основу нейрофізіології, фізіології праці, фізіології екстремальних станів та інших областей, що активно розвивалися згодом.

Рис. 14. Сеченов І. М. (01.08.1829 – 2.11.1905)

І. М. Сеченов встановив фізіологічні засади тривалості робочого дня. Аналізуючи питання фізичної втоми м'язів, наприклад при десятигодинній ходьбі, і порівнюючи це з роботою серця «практично невтомно» протягом усього життя, пояснив це більш тривалими періодами відпочинку серця порівняно з періодами діяльності, при ходьбі. Сеченов дійшов висновку, що з погляду фізіології робочий день повинен тривати шість-вісім годин і не більше²⁶.

Іван Михайлович збагатив науку цілим рядом важливих фізіологічних відкриттів і зробив великий внесок у вивчення центральної нервової системи. Йому належать фундаментальні дослідження, що становлять основу всіх форм мозкової діяльності.

Викладацька діяльність Івана Михайловича Сеченова тривала понад 40 років. Йому вдалося створити велику школу вчених, які зробили великий внесок у різні галузі фізіології. Серед його учнів – фізіологи Н. Є. Віденський, Б. Ф. Верига, Н. П. Кравков, В. В. Пашутін, С. С. Салазкін, П. А. Спіро, І. Р. Тарханов, перша в Росії жінка-лікар – хірург-акушер Н. П. Сулова, офтальмолог М. А. Бокова та багато інших.

Боткін Сергій Петрович зробив дуже багато для поліпшення санітарних умов і зменшення смертності, організував перші в країні клінічну й експериментальну лабораторії, звідки вийшов перший російський нобелівський лауреат, фізіолог Іван Павлов.

²⁶ Григорьев А. И., Григорьян Н. А. Патриарх русской физиологии. К 175-летию со дня рождения И. М. Сеченова. Вестник Российской академии наук, 2004. Т. 74, № 7. С. 633–643.

Рис. 15. Боткін С. П. (05.09.1832 – 12.11.1889)

Боткін підкреслював, що при лікуванні треба впливати не тільки на хворобу, а й на організм хворого в цілому. Праці Сергія Петровича присвячені багатьом питанням (на той час майже не вивченим), зокрема захворюванням серцево-судинної системи, інфекційним хворобам, військово-польовій терапії, ураженням печінки, нирок, вивченню дії лікарських речовин тощо.

Велику роль в поширенні ідей Боткіна С. П. в Україні відіграв його учень В. Т. Покровський та видатні українські терапевти В. П. Образцов, М. Д. Стражеско, Т. Г. Яновський.

Павлов І. П. фізіолог, творець науки про вищу нервову діяльність і уявлень про процеси регуляції травлення; засновник найбільшої російської фізіологічної школи; лауреат Нобелівської премії в галузі фізіології або медицини у 1904 році «*За роботу з фізіології травлення*».

Іван Петрович проводив досліди із уявним годуванням (переріз стравоходу таким чином, щоб їжа не потрапляла до шлунку) і *фіктивною дефекацією* (кільцювання кишківника шляхом зшивання кінця товстої кишки із початком дванадцятипалої). Завдяки цьому здійснив низку відкриттів у галузі рефлексів виділення шлункового і кишкового соків. У 1890-х роках він виявив шляхи, за допомогою яких різні частини тіла через нервову систему впливають на моторику травного каналу, а також виділення шлункового соку та інших секретів.

Павлов І. П. уперше сформулював принципи фізіології вищої нервової діяльності, вивченню якої він і присвятив 35 років сво-

го життя. Такі поняття, як підкріплення (англ. reinforcement), безумовний і умовний рефлекс (англ. conditional) стали основними поняттями науки про поведінку (біхевіоризму)²⁷. Іван Петрович відкрито критикував хаос революції і заявляв про неможливість наукових досліджень. Критикував також «теорію революції» В. І. Леніна та політику більшовицького терору; вступив у заочну дискусію з головним «ідеологом» РКПб Л. Троцьким. Павлова викликали до НК, його залякував Григорій Зинов'єв – гроза Петрограду і всієї Радянської Півночі. Павлова І. П. цькувала радянська преса, погрожуючи «забити» пана професора. У нього вдома працівники НК неодноразово проводили обшуки, конфіскували всі золоті речі і навіть Нобелівську медаль. Упродовж усього життя Павлов називав Жовтневий переворот 1917 року «*більшовицьким експериментом*».

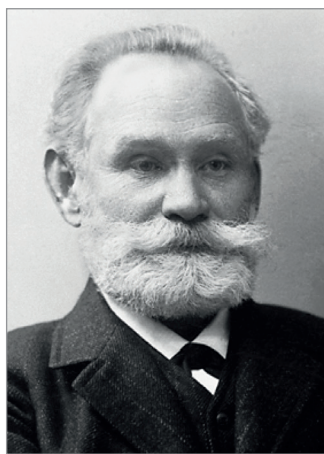

Рис. 16. Павлов І. П. (04.09.1849 – 27.02.1936)

Проте, по смерті Павлова І. П. перетворили на ідола радянської науки. Під гаслом «захисту Павловського спадку» у 1950 році проведено «Павловську сесію» АН і АМН СРСР на якій вихваляли досягнення вченого.

²⁷ Большая медицинская энциклопедия, наук. ред. М. Семашко, том 28, ст. «Рефлексология», стор. 750 (М., 1934). Архіворигіналуза 8 серпня 2016. Прочитовано 25 липня 2016.

Розділ II

КРИТИЧНИЙ ПОГЛЯД НА СУЧАСНУ МЕДИЦИНУ

Сучасна медицина досягла значних успіхів. Лікарі вміють лікувати хвороби, про існування яких ще 100 років тому ніхто навіть не підозрював. Однак отримати кваліфіковану медичну допомогу і в наш час не так просто. Є фахівці, які лікують важкодіагностовані хвороби. Однак, якщо озирнутися навкруги, то вони не роблять нічого геніального, не вигадують нових препаратів, не видумують нових методів діагностики, не розвивають нові напрями. Вони діють в рамках університетських знань і просто добре виконують свою роботу, тобто творять те, що повинен вчиняти будь-який кваліфікований лікар. Геніальність талановитого медика особливо помітна на тлі інших, вкрай некваліфікованих його колег. Ми настільки звикли до цього, що в разі виникнення важкої хвороби збираємо гроші щоб лікуватись десь закордоном, наприклад, в Німеччині, а не звертаємося до своїх непідготовлених «умільців».

Чому виникло таке становище? А тому, що лікарю прописується алгоритм дій, тобто інструкція (протокол) у відповідності з якою він повинен лікувати хворого. І якщо пацієнт в результаті виконання цього протоколу раптово помирає, помилка була не в діях лікаря, а в ліках, які були безсилі, але прописані в алгоритмі лікування. Якщо після тривалого лікування хвороба не зникла, то погано виконав свою роботу не лікар, а у пацієнта невиліковна хвороба. Так кажуть захисники неуків лікарів на захист останніх.

Смерть пацієнта не є лікарською помилкою. І хто вирішить чи смерть є лікарською помилкою? І чи був протокол лікування неправильним? Здебільшого рішення приймається на користь лікаря, мовляв, всі ми смертні – таке рішення може прийняти консиліум. І ніхто не відкличе ліцензію лікаря, який не зміг вилікувати пацієнта, у той час, як інший лікар міг би вилікувати цього чи іншого пацієнта з таким же діагнозом.

Зараз існують так звані сімейні лікарі. Ці медичні працівники перетворилися на клерків-диспетчерів для розподілу бюджетних грошей, виділених на конкретного пацієнта та медицину в цілому. Вони не встигають займатись лікарською практикою бо їм потрібно заповнювати і писати купу паперів, перерозподіляти фінансові потоки і не забувати про себе, а тяжкохворі пацієнти змушені збирати гроші на лікування якщо не в Німеччині, то в Ізраїлі або, хоча б, у столичній лікарні.

У вітчизняній медицині широко поширене симптоматичне лікування. Таке лікування є нічим іншим, як маскуванню симптомів хвороби пацієнта. Лікар повинен знати, що, наприклад, кашель або підвищення температури є захисною реакцією організму, придушення яких швидше погіршує перебіг патологічного процесу.

Симптоматичне лікування, звичайно, має право на життя, але тільки в якості «першої допомоги», за якою обов'язково наступить етіологічне, патогенетичне та інше лікування.

Усунення причин захворювання не вважається лікуванням, в кращому випадку воно сприймається як «нетрадиційна медицина», а в гіршому – як ненаукова омана, що не має права на існування. Пацієнт не знає про такі нюанси. Його бажання – чудесне зцілення у лікаря тут і зараз.

Багато людей, у тому числі практикуючі лікарі, ставляться до ліків так, ніби вони діють магічним чином. Однак це не так. При вживанні препаратів в організмі не відбувається диво, а біохімічна реакція, яка має свій початок і кінець, а внаслідку – продукти цієї взаємодії. При цьому препарат впливає не тільки на організм, але і взаємодіє з іншими лікарськими засобами (якщо ми їх вживаємо) та інгредієнтами їжі. Ця взаємодія має як сприятливі, так і негативні наслідки.

Лікар – це не ангел з небес, чия єдина радість і сенс існування – допомагати хворим! Лікар – це така ж людина, як і пацієнт, зі своїми потребами та досвідом. Різниця лише в тому, що лікар є носієм медичних знань. Добрий, добросердечний лікар, зіткнувшись зі складним випадком у своїй практиці, може втратити сон, спокій і відкласти особисті справи в сторону для вирішення всіх проблем зі здоров'ям пацієнта за один прийом, особливо, якщо цей прийом

безплатний. І з цього висновок – лікуватися можна до тих пір, поки у хворого є гроші.

Так можна довіряти медицині чи ні?

Звідси витікає, що потрібно критично мислити про те, що відбувається, і не довіряти всьому сліпо. Основний закон ринку полягає в тому, що «попит породжує пропозицію» – і поки є люди, які готові платити будь-які гроші за своє здоров'я, будуть люди, які готові прийняти ці гроші. І не важливо, чи є ці гроші реальними ліками або їх ілюзією, справжнім хірургічним втручанням або симптоматичним довічним лікуванням. Важливо те, що в сучасній охороні здоров'я без фінансових витрат «лікуватись за дарма – не варто лікуватись».

Термін «доказова медицина» успішно витіснив «наукову медицину» і таким чином перевів останню із області науки в сферу маркетингу. Проблема такого підходу полягає в тому, що за допомогою статистики, якщо хочете, можна довести що завгодно – і навіть без кричущого спотворення фактів, а лише забезпечивши відповідні умови для тестування. Типовим прикладом цього є популярний препарат від грипу, ефективність якого рекламується як «найбільш прописаний препарат» – тобто чисто маркетинговий хід.

Пріоритет доведень над наукою не відкидається, тому що ми звикли до доказів в математиці. Однак математичні докази виконують зовсім іншу функцію, яка ніяк не відображається в статистиці. Завдання доведень в математиці – продемонструвати зв'язки та їх узгодженість. А завдання медичної статистики – продемонструвати існування кореляцій, наприклад, між прийомом лікарського препарату і одужанням пацієнта.

Єдина відмінність полягає в тому, що ні причинний, ні будь-який інший зв'язок не впливає безпосередньо із наявності кореляційної залежності, тому що остання є чисто математичною дією між двома довільними наборами даних і при розрахунку більше нічого не приймається до уваги.

Таким чином, якщо лікар вбиває грибки і паразитів всередині організму фармакологічними препаратами – це лікування. Якщо лікар витягує з ноги скалку, яка заважає ходити, або видаляє зуб,

який перешкоджає жувати, це теж лікування. Але, якщо замість лікування медик призначає знеболюючі, протизапальні засоби, мазі, антидепресанти, які необхідно приймати все життя, інакше страх, біль, пекло, болісна смерть – це вже не лікування, а послуга, в кращому випадку. Адже чим частіше пацієнт стикається із захворюваннями, тим довшим буде список препаратів, необхідних для регулярного прийому, і тим ширше буде список побічних ефектів, кількість яких з часом буде розширюватися. Якщо різні лікарі ставлять різні діагнози одній і тій же людині при одних і тих же симптомах хвороби, і призначають різне лікування, то це не медицина, а шаманство або чаклунство з вимовою наукових медичних термінів.

Дійсно, наукові знання не залежать від їх носія, а є результатом тривалої праці. Точність математичних розрахунків не залежить від статусу і заробітної плати фахівця який їх виконує. Закони фізики не залежать від кваліфікації інженера. Помилки в програмі не змінюються в залежності від того, хто їх знаходить – програміст або статичні аналізатори коду. Модно робити тисячі порівнянь не на користь некваліфікованого медичного працівника.

Вищезазначене жодним чином не має на меті кинути тінь на лікарів чи медицину в цілому. Автор цієї книги – лікар з великим науково-педагогічним досвідом. Слід зазначити, що є справжні лікарі, які працюють за ідею, за роботу яких не соромно, є справжні вчені, які винаходять ефективні ліки та нові методи лікування.

Однак хочу зазначити, що медицина навколо нас потребує реформування, але не так, як це робилося і робиться в Україні. Потрібно готувати лікарів з широким спектром знань, незалежно від того, яку спеціалізацію вони матимуть у майбутньому. Пацієнт очікує допомоги від справжніх лікарів, адже не дарма представники наукової еліти, передові лікарі-практики та організатори охорони здоров'я у ХХ столітті сформували основні принципи, що визначили медицину ХХІ століття, а саме²⁸:

28 Основні принципи доказової медицини : навчальний посібник для здобувачів ступеня доктора філософії за третім освітньо-науковим рівнем в галузі знань 22 «Охорона здоров'я» спеціальності 222 «Медицина» навчальна дисципліна «Сучасна кардіологія» / В. Д. Сиволап, С. М. Кисельов, Д. А. Лашкул. Запоріжжя : ЗДМУ, 2020. 208 с

- вузька медична спеціалізація з широким спектром медичних знань;
- комплексне медико-біологічне обстеження пацієнта;
- фармакотерапія;
- фізіотерапія із застосуванням спеціальних апаратів тощо.

Спеціалізація лікарів дозволила вникнути в проблему конкретного захворювання і зосередитися на одному органі або системі, при цьому знизивши увагу до якості функціонування інших органів або систем організму, забуваючи про те, що лікувати потрібно хворого, а не конкретні симптоми хвороби, про які вже неодноразово згадувалось. Комплексні обстеження у спробі визначити причину захворювання шляхом призначення широкого спектру аналізів, часто невинуватих, призводять до додаткових витрат з боку пацієнта.

Фармацевтична промисловість, дотримуючись законів фінансово-економічних відносин, активізувала виробництво лікарських засобів, що перевищують потреби медицини. Лабораторна галузь і корумпована медицина в гонитві за прибутком невинуватого розширювали коло непотрібних аналізів, що в підсумку ставило під загрозу, здавалося б, благі наміри медицини М. О. Семашко, які були спрямовані лише на допомогу хворому.

Рис. 17. Семашко М. О. (20.09.1874 – 18.05.1949)

У суспільстві почастишали випадки самолікування, прийому ліків без аналізів та призначення лікарем, що стало причиною використання непризначених медичних засобів і, як наслідок, до зростання та хронізації захворювань та навіть до смерті пацієнтів.

Вузька спеціалізація в медицині порушила усталені відносини між лікарем і пацієнтом, які були встановлені земськими лікарями. Вузькопрофільний лікар вже не може вилікувати пацієнта, він лікує конкретний орган і симптоми захворювання. Він не володіє тим спектром знань, які має фельдшер швидкої допомоги, не кажучи вже про завідувача фельдшерсько-акушерським пунктом, які, на жаль, ліквідовані.

У створених умовах хворий, для якого і створювалися ліки, залишився без належної допомоги. Пацієнт не знає де знайти свого «цілителя». Такі непорозуміння змушують нас шукати нові шляхи вирішення проблеми, що склалася в медицині – скористатися порадою сусіда або сарафанного радіо тощо.

Не випадково в 1960–1980-х роках були ретельно вивчені причини негативного впливу екзо- і ендофакторів на здоров'я людини. Слід зазначити, що космічна медицина²⁹ дала певний поштовх вивченню преморбідних станів і впливу ролі профілактики³⁰.

Практика показує, що на перший план виходить інформація про спостережувані в природі процеси і явища, які з часом стали джерелом науково-технічних відкриттів та отримання нових знань, освоєння яких здатне докорінно змінити підхід до лікування хворого.

Так званий четвертий принцип медицини (відповідно до наведеної градації) – фізіотерапія (грець. *physis* – природа + «*therapeia*» – лікування). В останні роки фізіотерапія зайняла домінуюче становище в реабілітації пацієнтів, а також розробці методів лікувального профілактичного застосування.

Незважаючи на співзвучність назви (англ. *physical therapy*), традиційна медична фізіотерапія в пострадянських країнах, у тому числі і в Україні, є аналогом апаратної електротерапії. Насправді аналогом

29 <http://dic.academic.ru/dic.nsf/enc1p/24362>

30 Агаджанян М.А., Баевский Р.М., Берсенева А.П. Функциональные системы организма и теория адаптации: Вестник восстановительной медицины № 3 (9). М. 2004, с. 4–11.

назви *physiotherapy* є фізична реабілітація. Із 2012-2015 рр. триває процес наближення, уніфікації та диференціації комплексу суміжних професій у цій галузі із західними аналогами, тому в дискусіях можна зустріти термін «Фізіотерапія» і в пострадянському трактуванні, і в західному³¹.

Діагностика і терапія, побудовані на основі знань про мікро- і макроструктури Всесвіту, дають нам можливість на сучасному етапі сформулювати алгоритми розвитку теорії інформації, спрямовані на вивчення організму людини з позицій біоенергетичних процесів, що здійснюються в організмі при порушенні гомеостазу при преморбідних та хворобливих станах.

Таким чином, будь-який процес у живому організмі, що не відповідає законам природи (Всесвіту), можна вважати як хворобу.

Причини, за якими інформація, запрограмована в ДНК, не може бути реалізована, дуже різні. Найправильніші з них наведені нижче:

- фізичний (енергетичний) вплив екзо- та ендofакторів на біологічний об'єкт;
- порушення енергозабезпечення (як дефіцитного, так і надлишкового) інформаційного гомеостазу;
- організм не в змозі відновити ресурси для нормалізації внутрішнього стану клітини, органу або системи організму без впливу додаткових факторів (ліки, харчування, екзофактори тощо).

Таким чином, від прийнятих правил функціонування і розвитку медицини остання має, а точніше повинна, перейти до вивчення і аналізу законів збереження основних життєвих сил організму.

У ХХІ столітті медицина повинна зробити крок назустріч інформаційній медицині, яка відкриває можливості для контролю захисних сил організму і допомоги в підтримці здоров'я людини в умовах негативного впливу комплексу фізичних, хімічних та біологічних факторів.

Слід зазначити, що на сьогоднішній день відсутня чітка модель інформаційної взаємодії між клітинами, органами і системами

31 Дискусії щодо формування реабілітаційної галузі під егідою МОЗ. Архів оригіналу за 27 вересня 2015. Прочитовано 19 жовтня 2015.

організму, яка дозволила б сформулювати робочу гіпотезу. Тепер з'явилася можливість пошуку шляхів взаємодії модульованих сигналів інфрачервоних частот електромагнітного поля, випромінювання в міліметровому діапазоні частини видимого спектра на живих об'єктах. Для цього необхідно вже зараз знайти ресурси для отримання справжніх теоретичних, практичних і клінічних даних, а також практичних навиків³². Для подальшого обговорення цього питання необхідно ввести нові поняття, які послужать основою для моделі, що характеризує стан людини за двома критеріями: «здоровий» – «хворий». Також необхідно розробити алгоритм усунення порушень, що визначають саме захворювання як неприродний стан організму. Сучасний підхід до побудови узагальненої моделі ґрунтується на теорії систем, що дозволяє встановити закономірності об'єктів різної природи як на математичному, так і на системно-інформаційному рівнях.

Звичайно, такий підхід вимагає відповідного рівня абстракції, оскільки Гегель стверджував, що розвиток будь-якої теорії вимагає системи строгих визначень. Тільки на основі цих ознак можна будувати логічне доведення.

Рис. 18. Гегель Г. В. Ф. (27.08.1770 – 14.11.1831)

32 Бессонов А.Е., Калмыкова Е.А., Колягин Б.А., Информационная медицина. М., ИИС «Парус», 1999, с. 592.

У контексті основних поглядів, що визначають медицину в ХХІ столітті, ряд базових понять, які не можуть бути строго визначені, говорять про постулати або аксіоми. Для початку визначимося з деякими з них:

- організм людини – це складна цілісна саморегулююча і саморегенеруюча система, що складається з безлічі підсистем і елементів, які утворюють ієрархічну структуру величезної кількості клітин з характерними особливостями, котрі потребують енергії, обміну речовин з навколишнім середовищем для росту, розвитку та розмноження;
- організм людини і клітини, що його формують, а також органи та системи підкоряються динамічним законам управління;
- кожна клітина, з якої складається орган або система організму, має свій гомеостаз, дотримання якого забезпечує реалізацію життєво важливих фізіологічних процесів; при нормальному обміні речовин кожна клітина організму самостійно забезпечує свої енергетичні потреби, які визначають інформаційний гомеостаз;
- не виключено, що, крім гуморального, можливе існування обміну інформацією між клітинами і системами організму за допомогою сигналів або хвиль тощо;
- лікувальні засоби, що застосовуються, мають інформаційну дію на організм людини;
- інформаційний електромагнітний вплив ґрунтується на біологічному зворотному зв'язку³³;
- фахівець у галузі інформаційно-хвильової терапії, який має медичну освіту та пройшов спеціальну підготовку в галузі діагностики, фіксує за допомогою спеціального інформаційно-хвильового приладу стан параметрів органів і систем організму та встановлює їх зміну, а також має право робити відповідні висновки.

Виходячи з вищесказаного, можна зробити наступні узагальнення:

- всі живі організми складаються з динамічних систем, в яких здійснюються біохімічні процеси, спрямовані на підтримання гомеостазу організму;

- органи і системи живого організму містять численні контролюючі, регулюючі структури, що забезпечують режим та утримують параметри і внутрішні процеси в строго визначених межах;
- кожна клітина живого організму є біологічною структурою, в якій регуляція і функціонування всіх органел, спрямованих на підтримання сталості внутрішнього середовища, здійснюється незалежно;
- у живому організмі існують захисні бар'єри, спрямовані на збереження гомеостазу та підтримку опірності та життєдіяльності організму.
- живі організми, крім обміну речовин і енергії, схильні обмінюватися інформацією про стан навколишнього середовища можливо на клітинному рівні. При порушенні метаболізму відбувається загибель клітини, органу, системи і, як наслідок, цілісного організму.

◆

Розділ III

БІОЕНЕРГЕТИКА ЯК ВИЗНАЧАЛЬНА ЖИТТЄВА СИЛА

Згідно з такими вченнями, як йога, тибетський буддизм, кабала, суфізм та ін., людина – це не тільки фізична матерія, яку ми всі бачимо, але і життєва енергія, що огортає наше тіло у вигляді своєрідних «матрьошок». Енергетична оболонка людини може бути видна не багатьом. Кожна з цих «матрьошок» називається тонким тілом і має своє метафізичне призначення.

Для підтримки життя і гомеостазу людині потрібні не тільки поживні речовини та калорії, а й гармонія з природою на енергетичному рівні.

Поряд з фізіологічними утвореннями, що формують наше фізичне тіло і відповідають за обмінні процеси, в організмі існує багаторівнева, багатофункціональна енергетична система. Її можна розділити на внутрішню та зовнішню. Кожна з них має свої особливості і відіграє певну роль у життєдіяльності та розвитку організму.

Зовнішня частина енергетичної системи знаходиться поза організмом, але, незважаючи на це, відіграє дуже важливу роль, оскільки створює захисний екран від впливів оточуючого нас середовища. На периферії енергетичного тіла зосереджується духовна енергія, що грає головну роль у процесі сприйняття людини. Вона також акумулює енергію і регулює її розподіл всередині організму. У внутрішній частині енергетичного тіла знаходиться ядро, де зосереджені всі ключові енергетичні центри, які є вузлом, що забезпечує організм необхідними тонкими та щільними енергіями для підтримки нормального функціонування органів і систем організму. Внутрішня енергія сильніше впливає на фізичне тіло, при порівнянні із зовнішньою частиною системи.

Із зовнішньої системи енергія надходить у чакру, із якої через енергетичні канали розподіляється по всьому організму. Кожна

чакра³⁴ (санскр. चक्र) відповідає за певну енергію тіла і виконує функцій щодо підтримки фізичного та психічного стану людини.

Енергетичну структуру людини можна класифікувати так:

- системи основних чакр (енергетичних центрів), де продукуються тонкі енергії;
- системи внутрішніх органів, де виробляються щільні енергії;
- системи внутрішніх органів, де виробляються тонкі енергії;
- системи енергетичних комунікацій, які відповідають за поширення продукції вищих систем, як по всьому організму, так і до зовнішньої частини енергетичної структури.

Як свідчить Другий закон термодинаміки «Енергія нізвідки не береться і нікуди не зникає, вона лише перетворюється з однієї форми на іншу». Тому якщо енергія нікуди не зникає і нізвідки не виникає, а тільки трансформується, відповідно до закону перетворення та збереження енергії, то біоенергія живого організму з його смертю потрапляє у навколишнє середовище. Але, оскільки на даний момент часу ми не можемо виміряти енергію, яку втрачає організм, перейшовши в інший стан, то виникає питання, скільки ж покійник її втрачає?

Щодо теплової енергії, то вона зі смертю організму рівномірно розподіляється по всьому навколишньому простору і її параметри будуть однакові у всіх точках, так як термодинамічні системи прагнуть до рівноваги.

Поспільний висновок про теплову смерть Всесвіту було зроблено з урахуванням ефективного розвитку термодинаміки. Однак автори цієї теорії не врахували, що існує ще й гравітація, яка, навпаки, підвищує концентрації речовини в одних областях простору за рахунок зниження її в інших. Гравітація перешкоджає рівномірному розподілу речовини, а термодинамічні сили не дозволяють стиснутися її в нескінченно малу точку.

Щодо теплової енергії, то фізики із цим питанням розібралися і, здається, непогано.

34 Чакра (санскр. चक्र sakra IAST букв. «коло», «круг», «колесо» в духовних практиках індуїзму, деяких системах буддизму і особливо Тантри та йоги, в багатьох сучасних окултних системах, – фокальна точка, центр концентрації психічної (пранічної, космічної) енергії, центр зосередження в медитативних практиках, а також спеціальні символічні зображення (чакра-янтри). Чакра, чакральна система – основний елемент тонкої енергетичної структури людини.

Щодо фізичних полів людини, то є необхідність нагадати, що це те, що можна виміряти та вивчити за допомогою спеціальних приладів.

Термін «ПОЛЕ» став досить звичним і постійно зустрічається в публікаціях та наукових доповідях з енергоінформаційного обміну в Світобудові. Однак більш-менш прийняттого визначення «інформаційне поле» досі немає, хоча багато хто звик до пророцтв Ванги, Нострадамуса та інших ясновидців і віщунів.

Співвідношення енергії та інформації визначає якісний рівень організації системи, рівень її еволюційного розвитку. Нашому ж сприйняттю доступна лише частина енергоінформаційних взаємодій.

В основному це системи з високим рівнем енергії. Не можна заперечувати існування енергоінформаційної матерії більш тонких порядків, де енергія нижче рівня, доступного нашому сприйняттю, хоча інформативність цих систем висока. Сучасне поняття енергоінформації торкається цієї, поки що недоступної для нашого сприйняття, матерії.

Рис. 19. Інформаційне поле людства

У сучасній науковій літературі інформація сприймається як спосіб існування енергії. Це визначення не є повним для глобального поняття його безмежності. Складнощі з визначенням поняття інформації, як і енергії, виникають через відсутність цих явищ у природі окремо одне від одного. Можна лише гіпотетично уявляти системи, де енергія або інформація прагнуть до нескінченності

чи абсолютні. Наприклад, при Великому вибуху енергія системи прагне до нескінченності, а інформація – до нуля, або, навпаки, при Абсолюті енергія всіяко прагне до нуля, а інформація, навпаки, – до нескінченності.

Біоенергоінформатика оперує співвідношенням енергії та інформації для аналізу всіх доступних живих та неживих систем.

Енергоінформаційні потоки різної природи можуть мати як хвильову природу, так і природу енергетичного поля. Всі ці прояви, включаючи високоенергетичні матеріальні взаємодії, є виявленням глобального поля з різною інтенсивністю складових його процесів. Такі на сьогоднішній день найбільш передові погляди на природу поля хвильових процесів та фізичної матерії пов'язані з тим, що магнітне поле, яке утворюється внаслідок току крові в судинах, електричної активності мембран клітин нервових імпульсів тощо, пов'язане з магнітним полем Землі, тому метеочутливі люди реагують на магнітні бурі погіршенням свого самопочуття. Слід врахувати, що напруженість магнітів, що застосовуються в лікувальних цілях, не завжди збігається з магнітним полем організму людини.

Відповідно до досліджень, електромагнітні поля можуть мати вплив на організм людини залежно від частоти коливань, напруженості та інтенсивності поля, тривалості його впливу³⁵. Ці поля можуть діяти на нервову та серцево-судинну системи, а також на інші структури живого організму людини. Тому, магнітні кліпси, браслети тощо слід підбирати індивідуально. У їхньому виборі може допомогти біолокаційна рамка.

Надвисокочастотне (НВЧ) поле людини формується випромінюванням внутрішніх органів на глибині 10-15 см від поверхні тіла. Водночас кожен орган має своє НВЧ-поле. Виходячи з цього, при терапії надвисокими частотами, для досягнення бажаного ефекту необхідно враховувати і цю особливість.

Хемілюмінесцентне поле формується тоді, коли продукти хімічної реакції збуджуються і надалі релаксують та випромінюють кванти світла.

35 <https://lifelib.info/biophysics/biophysics/77.html>

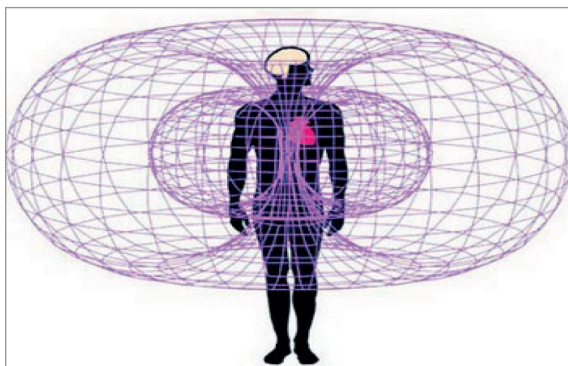

Рис. 20. Магнітне поле людини

Хемолюмінесценція пов'язана з екзотермічними хімічними процесами, вона в живих організмах називається *біолюмінесценцією* і є сутністю окисних процесів. З фізичного погляду, хемілюмінесценція – це емісія квантів світла молекулами, які збуджуються енергією, що вивільнюється в результаті екзотермічних хімічних реакцій. Випромінюючими частинками можуть бути продукти реакції чи хімічні частинки, які отримали енергію від збуджених продуктів реакції. Збудження відбувається на електронному, коливальному або обертовальному рівнях. Хемілюмінесцентне поле утворюється за рахунок випромінювання квантів світла з глибини 1-1,5 см.

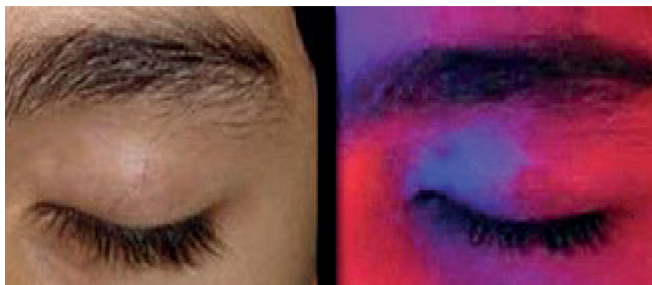

Рис. 21. Хемілюмінесцентне поле людини при ультрафіолетовому освітленні

Використовується хемілюмінесценція³⁶ і в криміналістиці для виявлення слідів крові (в присутності іонів заліза чи марганцю відбувається реакція).

36 Відбувається тоді, коли продукти хімічної реакції утворюються в збудженому стані, який надалі релаксує із випромінюванням квантів світла. Хемолюмінесценція пов'язана з екзотермічними хімічними процесами. Хемолюмінесценція, що протікає в живих організмах (світіння комах, черв'яків, риб), називається *біолюмінесценція* і пов'язана з

Першим відкривачем хемілюмінесценції вважають першовідкривача фосфору (1669 р.), гамбургського алхіміка Генніґа Брандта.

Акустичне поле має кожен орган і завдяки своїй щільності створює певний звук, наприклад, при перкусії. Акустичне (від грец. ακουστικός – такий, що сприймається на слух) – це поле, що створюється в просторі, де знаходиться джерело звуку³⁷. Людина може відчувати акустичне поле, якщо звукові хвилі досягають її органу слуху.

Рис. 22. Генніґ Бранд (1630 – 1692)

Діапазон власного акустичного випромінювання обмежений з боку довгих хвиль механічними коливаннями поверхні тіла людини (0,01 Гц), з боку коротких хвиль – ультразвуковим випромінюванням, зокрема, від тіла людини реєструють сигнали частотою близько 10 МГц.

окисними процесами. Фізична сутність хемілюмінесценції полягає в емісії квантів світла молекулами, які збуджуються енергією, яка вивільнюється в результаті екзотермічних хімічних реакцій. Випромінюючими частинками можуть бути продукти реакції чи хімічні частинки, які отримали енергію від збуджених продуктів реакції. Збудження відбувається на електронному, коливальному або обергальному рівнях.

37 R. Bruce Lindsey The Story of Acoustics. // The Journal of the Acoustical Society of America, vol.39, issue 4, 1966, p.629-644

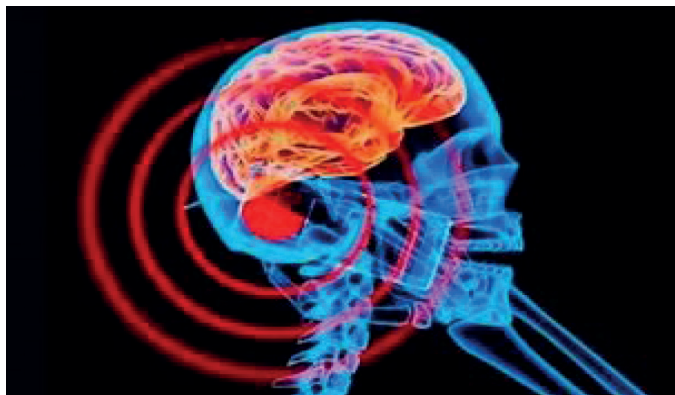

Рис. 23. Акустичне поле

У міру підвищення частоти діапазони акустичного поля включають:

- низькочастотні коливання – частоти нижчі за 10^3 Гц;
- кохлеарну акустичну емісію – випромінювання близько 10^3 Гц;
- ультразвукове випромінювання від 1 до 10 МГц.

Джерелом акустичного вивчення мегагерцевого діапазону є теплове акустичне випромінювання – повний аналог відповідного електромагнітного випромінювання. Воно виникає унаслідок хаотичного теплового руху атомів і молекул людського тіла. Інтенсивність цих акустичних хвиль, як і електромагнітних, визначають за абсолютною температурою тіла³⁸. Поверхня людського тіла безперервно коливається. Ці коливання містять інформацію про процеси у середині організму. Низькочастотні механічні коливання з частотою меншою за декілька кілогерців містять інформацію про роботу легенів, серця, нервової системи. Реєструвати рухи поверхні тіла людини можна дистанційними або контактними датчиками залежно від завдання. Наприклад, у фонокардіографії для вимірювання акустичних шумів, що створюються серцем, використовують мікрофони, які розміщують на поверхні тіла. Електричні сигнали з датчиків підсилюють і подають на реєструвальний пристрій або комп'ютер і за їх формою та величиною роблять висновки про рухи тих або інших ділянок тіла.

38 Антонов В. Ф. Биопизика: учеб. пособие/ В. Ф. Антонов, А. М. Черныш, В. И. Пасечник М.: Гуманит. изд. центр «ВЛАДОС», 2000. 288 с.

Професор Київського Університету Василь Парменович Образцов першим у світі науково обґрунтував і на практиці застосував метод вистукування грудної клітки, на основі чого ставив діагноз ураження легень, печінки, серця тощо.

Рис. 24. Образцов В. П. (1849 – 1920)

Інфрачервоне поле (ІЧ) утворюється потоком теплової енергії – інфрачервоних променів. Інфрачервоне випромінювання (лат. *infra* – нижче) – електромагнітне випромінювання, що охоплює спектральну область між червоною межею видимого світла з довжиною хвилі $\lambda=700$ нм (частота близько 430 ТГц) та мікрохвильовим випромінюванням з довжиною хвилі $\lambda\sim 1$ мм (частота близько 300 ГГц)³⁹. Інфрачервоне випромінювання інколи ще називають інфрачервоним світлом. Людське око не бачить інфрачервоного випромінювання. Органи чуття деяких інших тварин, наприклад, змій та кажанів, сприймають інфрачервоне випромінювання, що допомагає їм орієнтуватися в просторі при пошуку здобичі тощо. Інфрачервоне поле мають всі тіла, температура яких вище за нуль (за Цельсієм). Чим вище температура, тим коротша довжина хвилі та вища інтенсивність випромінювання. Отже, зі зростанням температури максимум інтенсивності випромінювання зміщується в бік коротших хвиль,

39 Liew, S. C. Electromagnetic Waves. Centre for Remote Imaging, Sensing and Processing. Архів оригіналу за 4 травня 2015. Процитовано 27 жовтня 2006.

тобто в напрямку видимого діапазону. Інфрачервоне випромінювання випускає збуджені атоми або іони.

У залежності від фізіологічного стану органи теплокровних мають температуру, яку можна виміряти за допомогою термометра або досліджувати за допомогою тепловізора.

За стандартом ISO 20473⁴⁰ інфрачервоне випромінювання поділяється на три діапазони:

- ближнє інфрачервоне випромінювання – від 780 до 3000 нм;
- середнє інфрачервоне випромінювання – від 3000 до 50 000 нм;
- далеке інфрачервоне випромінювання – від 50 до 1000 мкм.

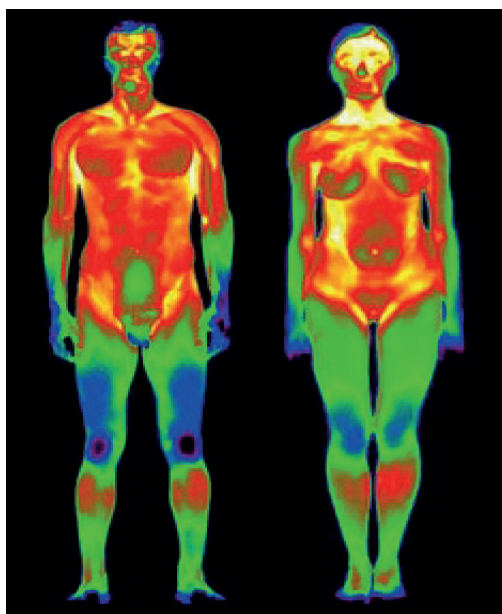

Рис. 25. Інфрачервоне поле людини

Гіпотеза щодо існування невидимих «теплових» променів є досить стародавньою. Ще римський філософ-матеріаліст Тіт Лукрецій Кар до нашої ери, у своїй поемі «Про природу речей»⁴¹ писав:

*Так, може, й сонце, що в небі світильником сяє рожево,
Мовби вповите вогнем – недосяжним для нашого ока:
Роєм розжевлених та не позначених блиском пилинок,
що жароносну собою примножують променів силу.*

40 ISO 20473:2007. ISO. [\[cite web\]](#) |accessdate= вимагає |url= (довідка);

41 Тіт Лукрецій Кар. Про природу речей. / Пер. А. Содомори. К.: Дніпро, 1988. 192 с.

Завдяки дослідженням Мачедоніо Меллоні, Германа Кноблауха, Іпполіта Фізо, Леона Фуко та інших вчених до середини ХІХ століття було остаточно визнано єдність природи світлових та інфрачервоних променів.

Хімічне поле. Кожну людину оточує унікальна хмара хімічно активних речовин, котра змінює склад повітря. При різних фізіологічних станах, при хворобі тощо залози виробляють специфічні біологічні речовини, які, реагуючи із озоном повітря, утворюють високореактивні гідроксильні радикали, що запускають безліч інших реакцій та формують запахи.

Рис. 26. Тит Лукрецій Кар (99 – 95 – 55 рр. до н.е.)

Виявилося, що коли в повітрі наявна навіть невелика кількість озону, він взаємодіє з органічними молекулами, які виділяє людина, особливо з ненасиченими жирними кислотами. Близько 10 % ациклічних тритерпенів (скваленів) взаємодіють із озоном повітря, що призводить до утворення молекул здатних до взаємодії з кетон 6-метил-5-гептен-2-он (6-МНО) або геранілацетоном. У результаті цих реакцій навколо біологічного об'єкта виникає хмара високореактивних хімічних сполук, тобто окисна хмара, яка і є хімічним полем. Це означає, що людина створює навколо себе власну маленьку атмосферу: реакції хімічних речовин, які ми виді-

ляємо, створюють наше середовище й утворюють невидимі оболонки навколо нас.

Наскільки велике і концентроване поле оксидантів навколо людини, залежить, зокрема, від вентиляції приміщення і вмісту озону у повітрі. Людський організм взаємодіє з середовищем закритого приміщення так, як земля з атмосферою: обоє – це хімічні реактори, що виділяють окислювачі й окисні хімічні речовини в навколишнє середовище, або вбирають їх. Тому ми повинні стежити за хімією приміщень, так як поля окислення, які ми ж і продукуємо, змінюють хімічний склад оточуючої атмосфери. Безпосередньо в зоні нашого дихання утворюються різноманітні продукти, вплив яких на здоров'я досі не вивчений, однак їх вплив на стан внутрішнього середовища не завжди позитивний.

Реакції в нашому хімічному полі формують нюхове сприйняття навколишнього середовища. Окисні поля безумовно впливають на хімічні сигнали, які ми надсилаємо й отримуємо⁴².

Перед тим як звернути увагу на найбільш значуще поле, треба відмітити, що є так звані **тонкі поля людини**. До них належать:

- **фізичне тіло** людини – груба матерія, яка живе з моменту утворення зиготи і до смерті людини. Вона представлена певною сутністю, яку можна розглядати як єдине ціле та характеризувати фізичними величинами.

У термодинаміці воно характеризується об'ємом, температурою тощо.

В електростатиці тіла характеризуються зарядами і потенціалами. Без фізичного тіла не існує сили. Якщо сила не дорівнює нулю, то десь поблизу існує фізичне тіло яке є джерелом тієї сили.⁴³

- **ефірне тіло** – це перше тонке енергетичне тіло людини, яке представлено тонкою копією фізичного тіла та повторює його силует, виходячи за межі живого організму на 3–5 см, а над головою до 15–20 см, у поодиноких випадках може поширюватися і до 40 см.

42 Nadja Podbregar Jeder Mensch hat sein eigenes Oxidationsfeld Science, 2022; doi: 10.1126/science.abn034

43 The Feynman Lectures on Physics Vol. I Ch. 12: Characteristics of Force. Процитовано 2 серпня 2023.

Ефірне тіло людини являє собою носій і провідник енергії життя («прана» у індійській філософії). Саме за станом ефірного тіла можна судити про загальний життєвий тонус організму, його витривалість, вміння фізичного тіла протистояти різним патологіям. Прояви бажання пити та їсти, ситість, сонливість, активність – все це (за індійською філософією) показники енергетики ефірної оболонки.

Головне призначення **ефірного тіла** – оживляти і давати енергію фізичному тілу, інтегруючи останнє в енергетику Землі та всієї Сонячної системи. Воно об'єднує енергетичні потоки, лінії сили і світла, що перетікають в енергію Космосу.

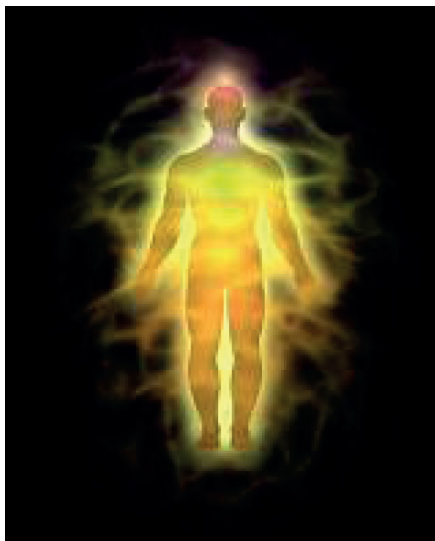

Рис. 27. Ефірне тіло людини

Відштовхуючись від стану ефірного тіла, людина відчуває свою активність (або апатію), здоров'я (або хвороби). Ефірне тіло – це енергетична оболонка, або аура біополя. Для цілителів дуже важливо навчитися «бачити» ефірне тіло людини і не потрібно плутати його з фантомом.

Ефірне тіло ще називають «ефірним двійником людини». Ця субстанція складається з енергетичних полів, до них відносяться сім енергетичних центрів. Найважливішою, найтоншою енергетичною субстанцією є **життєва енергія (Прана, Ці)**, яка сконцентрована в

чакрах, з'єднаних між собою безліччю енергетичних каналів, через які відбуваються процеси енергообміну, що відповідають за різні аспекти фізичного, емоційного та духовного благополуччя.

Ефірне тіло організує і регулює емоційний, інтелектуальний, психічний і духовний стан людини.

Стверджують, що ефірне тіло виявляється до 216 годин після смерті фізичного тіла людини (9 днів).

- **астральне тіло** – це поняття окультизму, езотерики та практики усвідомлених сновидінь. Означає тонке тіло, яке іноді визначається як проміжне між розумною душею і фізичним тілом. Воно більш розвинене у творчих людей (талановитих скульпторів, художників, акторів, письменників). Із цим тілом пов'язані емоції людини. Воно відчутно на відстані витягнутої руки людини. Астральне тіло може виходити із фізичного як неусвідомлено (уві сні), так і усвідомлено, наприклад, під час медитації, трансу тощо.

Рис. 28. Астральне тіло людини

Поняття виникло із філософії Платона і пов'язане з астральним світом планетарних сфер. У дев'ятнадцятому столітті термін став

використовуватися теософами і неорозенкрейцерами⁴⁴. Згідно Макс-у Генделю і вченню розенкрейцерів, астральне тіло складається з бажань, з яких люди формують почуття та емоції.

Рис. 29. Гендель М. (23.06.1865 – 06.01.1919)

У духовному баченні воно має вигляд яйцеподібної хмари, що тягнеться за межі фізичного тіла і також має вихри (чакри). Тіло бажань проявляє кольори, які варіюються в кожній людині в залежності від її темпераменту і настрою.

Астральне тіло візуально сприймається як різнобарвна аура. Цей термін широко використовують при описі дослідів поза тілом або астральної проекції. Деякі освічені в цій сфері знань люди до «астральних» переживань відносять символічні сни, архетипи, спогади, духовні сутності і бачення.

Після смерті фізичного тіла, за свідченням обізнаних, астральне тіло реєструється протягом 960 годин (40 днів);

– **ментальне тіло** – (лат. *mens* означає розум, склад душі, свідомості, образ мислення). У сучасному тлумачному словнику

44 Розенкрейцери (Орден троянди та хреста) – теологічне та таємне містичне товариство, за легендою засноване в період пізнього Середньовіччя в Німеччині якимсь Християном Розенкрейцем. Під керівництвом Вадима Чеховського та Євгена Тегера у загальному колі містичних, релігійних та окультних рухів, організацій та груп, що діяли в Росії у 1920-х роках, з 1925 по 1928 рр. існував Розенкрейцерський орден «Еміш редевівус», що ставив перед собою завдання досвідченим шляхом опанувати окультними силами природи, на практиці відродивши втрачену за століття повноту стародавнього посвяти і який проводив постановку лабораторних дослідів з передачі думки на відстані, екстеріорії.

це поняття є синонімом терміна «менталітет» (від латинського *mentale* – розумовий). Іноді розшифровують як сплетіння розуму і почуттів у комплексі розумових і духовних установок окремої людини або цілої групи людей.

З точки зору психології, ментальність – це відображення вмісту психіки людини, якими категоріями вона мислить, як взаємодіє з оточенням і який спосіб життя веде. Про ментальність кажуть звички, вчинки, дії тощо.

Його величина залежить від рівня інтелекту та прагнення до пізнання. Може вимірюватися на відстані від 5 метрів до десятків кілометрів від людини. Саме величиною ментального (тіла) поля і пояснюють феномен лідера, який називають харизмою.

Розрізняють різні види ментальності, зокрема:

- за типом будови суспільства – люди середньовіччя мали відмінний світогляд у порівнянні із сучасними;
- за расовою приналежності (азіати, європейці);
- статевий менталітет (жіночий, чоловічий) – жінки більш схильні демонструвати свої емоції, представники чоловічої статі частіше стримають свої переживання при собі;
- вікової (діти, підлітки, дорослі, люди похилого віку) – дитяча інфантильність і стареча мудрість;
- за релігійними переконаннями (буддисти і католики мислять по-різному);
- за рівнем інтелекту: інтелігенція, селяни – якщо подивитися на них в ресторані, то можна побачити суттєву різницю в поведінці за столом.

Згідно з дослідженнями функціональної магнітно-резонансної томографії, виявляється наявність ментальних зв'язків між людьми. Науковці стверджують про наявність синхронізації обох півкуль головного мозку, якщо людям подобається їхнє спілкування. Найсильніший телепатичний зв'язок виникає у близьких людей (зазвичай – у коханих або у тих, хто перебуває в сексуальних відносинах).

Вважається, що після смерті фізичного тіла ментальне тіло (поле) живе ще 1 рік, демонструючи собою тонку енергію.

- **каузальне тіло.** Першим тонким тілом в аурі людини є каузальне тіло. Його ще часто називають духовною, кармічною

або інтуїтивною силою. Вібрації кармічного тіла набагато вищі, ніж інших тіл, при цьому воно є найтоншим з них. У багатьох людей каузальне тіло розвинене частково або зовсім не розвинене. У таких людей духовне тіло міститься поряд із фізичним. А в тих, хто духовно розвинений і володіє усвідомленням, аура кармічного тіла може досягати значних розмірів. При цьому в духовних людей воно має не овальну, а круглу форму. Це коло оточує людину і є своєрідним локатором для прийому кармічних сигналів.

Причинне або каузальне тіло тісно пов'язане з інформаційним полем Землі. Воно зберігає інформацію багатьох поколінь. В силу цього, за певних навичок, людина може входити в це інформаційне поле і зчитувати найрізноманітніші повідомлення. Воно вважається безсмертним. Це щось інше, ніж інтуїтивна інформація.

Головна функція каузального тіла полягає у формуванні фізичного світу. Стосовно людини це інформація про здійснені вчинки та дії, а також про події, які відбуваються в житті. Зазвичай левова частка цих подій заздалегідь зумовлена помилками і недопрацьованими в минулих життях, а також програмами, які закладаються при народженні людини. Деяка частина подій нам підвладна. При бажанні людина може впливати на події, змінюючи їх. Часом ці зміни бувають більш ніж кардинальними.

Головна функція каузального тіла це формування подій. Таким чином, всі наші ідеї, думки і бажання стають можливими у фізичному світі завдяки нашій кармічній енергії. Більш того, наша енергія життя часто реалізує плани та ідеї інших людей. Наприклад, бажання дружини за допомогою власної енергії реалізуються у планах чоловіка, при цьому її згода на це зовсім не обов'язкова. Тут все залежить від розвитку людини, а також стану її тонких тіл і чакр.

Всі події неминуче протікають у часі і в певній мірі пов'язані з обертанням Землі навколо своєї осі (24 години). Однак у кожного своя щільність часу.

Здатність людини заробляти гроші теж можна віднести до властивостей каузального тіла.

Наше духовне тіло може бути як сильним, так і слабким, і разом з тим організованим або хаотичним. Чим воно сильніше, тим більше подій відбувається в житті людини, а чим організованіше, тим більш повномірний характер носять ці самі події.

Вважається, що будь-які вібрації, що виникають у каузальному тілі, пов'язані головним чином з чакрою «Видухшою». Однак, як і на будь-якому іншому тонкому тілі, на ньому можуть проявитися аспекти інших чакр. Від того, яка чакра домінує в кармічному тілі людини, залежить характер подій, що відбуваються в нашому повсякденному житті. У кого врівноважена чакра «Муладхара», живе стабільно, не відчуває потреби і завжди впевнений в собі. Чакра «Свадхістана» забезпечує життя задоволенням, комфортом, пошуком насолоди і здатністю цінувати те, що вже є. Чакра «Маніпура» допомагає людині будувати життєві плани і стрімко домагатися їх реалізації. Люди з розвинутою «Маніпурою» намагаються систематизувати все навколо, організувати свій час і простір. Така людина здатна керувати не тільки собою, а й іншими людьми. Слово такої людини має вагу, за нею завжди слідує справа.

Людина з розвинутою чакрою «Анахата» відчуває любов до всього навколишнього. «Анахата» спонукає людину до безкорисної допомоги іншим, навіть зовсім чужим людям. Чакра «Вишудха» відповідає за самовираження людини у творчості. Така людина може творити в залежності від ступеня натхнення. Проте все, за що береться виконується на совість і бездоганно якісно.

Ясновидіння майбутніх подій, пророцтво, цілительство та інші магічні здібності спостерігаються у людей з розвинутою чакрою «Аджа». Така людина часто бачить віщі сни.

Чакра «Сахасрара» дозволяє людині в усьому бачити закономірність, вищий задум і сприймати поточні події як знаки і призначення. Така людина практично нічого не робить від себе і по життю сповідує реактивну, а не проактивну поведінку.

Тренування каузального тіла пов'язане з його основною функцією – формуванням подій і їх реалізацією. Вкрай важливою характеристикою життя людини є щільність її часу. Як людина проведе час, залежить від напрямку її уваги. Тут спрацьовує правило спря-

мування уваги, яка завжди прагне до тонких тіл, які у людини розвинені більшою мірою.

Помітно, що ті, хто відмінно навчався в школі та університеті, не завжди можуть благополучно влаштуватися в житті. Разом з тим люди не завжди успішні в навчанні без проблем знаходять своє призначення в житті і часто стають керівниками колишніх відмінників. Справа тут в тому, що ті, хто здійснює дії, які більш сприяють розвитку каузального тіла, мають переваги над тими, хто розвиває ментальне тіло (весь час вчаться).

Таким чином, увагу потрібно приділяти не тільки навчанню, а й конкретним діям. При цьому зовсім не обов'язково, щоб діяльність була безпосередньо пов'язана з роботою або покликанням. Розвиватися варто гармонійно, і крім отримання теоретичних знань, потрібно приділяти увагу живому спілкуванню та фізичній активності, адже, як відомо, у здоровому тілі – здоровий дух.

Фізичне здоров'я є важливою складовою психологічного здоров'я (духу). А без психологічного здоров'я не буде здорового тіла. Отже, духовний і фізичний стан тісно пов'язані. Тому багато вчень передбачають знання духовного через фізичне, і навпаки.

- **інтуїтивне, або душевне тіло**, добре розвинуте у дітей. Вважається, що при правильному вихованні воно росте впродовж всього життя. Це тіло безсмертне, проте нав'язування різних нерозумних догм і жорстке виховання зменшують його.

Це тіло – «галасливе» (настрій, емоції та почуття). «Люблю – не люблю», «подобається – не подобається»... Не варто концентруватися на НЕ, тому що це небезпечно для самопочуття та зовнішності. Достатньо виявити, що щось не подобається – і цього досить. Потрібно прийняти це до відома і перестати створювати фон, оскільки постійна вібрація на інші тонкі тіла сприяє «підсвічуванню» і «посиланню» невдоволення та обурень у Всесвіт. Непотрібно псувати настрої всьому Космосу! Безрадісна Світобудова з часом може негативно вібрувати і може наступити плутанина. Вібрації впливають на параметри Тіла Почуттів, збільшують здатність залишатися на сприятливій частоті та залучають Благополуччя Всесвіту.

Якщо перебуваєте у гарному настрої – це чудово. Якщо настрої змінився на негативний, то необхідно вияснити причини цієї зміни. Треба твердо засвоїти, що НАСТРІЙ, як енергоінформаційна субстанція, завжди шукає об'єкт, куди б прилаштуватися чи до чого б приєднатися. Цей стан не може самостійно вибудовувати сюжет у житті, тому що в цьому не має сенсу. Настрій, як енергоінформаційна зараза, миттєво передається оточуючим і особливо сильно впливає на тих, хто когось любить або від кого залежить. Настрій потрібно використовувати тільки на благо близьким та оточуючим. Бій добра і зла найпростіше спостерігати, дивлячись у дзеркало. Психологи радять жити із посмішкою на вустах. Це не тільки корисно, а й є засобом збереження здорового біополя співрозмовника.

Своїх дітей батьки зазвичай з дитинства навчають привітності. Чомусь у міру дорослішання багато хто вважає це вже не обов'язковим. Насправді, чим доросліша людина, тим привітніше має бути вираз її обличчя.

На вираз обличчя особи впливає її зовнішній і внутрішній енергетичний стан, тому це створює настрої і передається оточуючим, як «місток» почуттів. До привітних тягнуться люди, намагаються зробити їм щось приємне. Той, хто любить життя, і виглядає життєлюбцем.

Настрій дуже заразлива річ. Чим старша людина, тим вона має почуватись більш щасливою, оскільки Вищі Сили Всесвіту «виявили їй» свою прихильність, дозволяючи досягти поважного віку.

Емоції та Почуття – це сили, що заряджають енергією думки. Емоції проявляються сплесками, а почуття більш «довгограючі». Емоції і почуття «підсвічують» думки, ніби вмикається прожектор. Чим вони інтенсивніші, тим ефективніший їх вплив та управління нашим життям.

Негативні емоції такі, як образа, заздрість, страх, гнів, вина, ревності тощо легко поглинаються. Нахлинувши, ці почуття активно «підсвічуються» і трансформуються у переживання та агресію. Чим довше зберігається агресія, тим більше вона розгорається. Енергія агресії засліплює людину (сліпа лють) і здатна змусити робити вчинки, про які пізніше доводиться жалкува-

ти. Кожна хвилина гніву забирає 60 секунд радості! Переживати треба тільки приємні події та спогади, оскільки це притягне нові радості.

Нам не дано змінити світ. Необхідно концентруватися на тих, кого любимо і на тому, що подобається. Такі вібрації покращують усі параметри Тіла Почуттів, збільшують здатність залишатися на сприятливій частоті, залучаючи Благополуччя Всесвіту.

- **найвище тіло** має безліч різних назв – Божественний Дух, Атман, Ацилут тощо, і пов'язане з Вищим Розумом Всесвіту. Воно Безсмертне.

Найвище **тіло** це енергія життя людини і тварини. Воно складається з особливо витонченої субстанції, такої як дихання чи тепле повітря, відокремлюваної від тіла, має таємничу природу, якій приписують божественне походження. Ця субстанція чи універсальний аспект реальності вважається незалежним від матерії і є протилежним останній.

У середньовічній фізіології, виділяють три ступені духа, з яких складається людське тіло: **природний дух**, розміщений в печінці, якому підпорядковуються процеси харчування, росту та розмноження; **життєвий дух**, розміщений в серці, завдяки якому циркулює тепло і життя через тіло; **тваринний дух**, розташований в мозку, який керує мисленням і передає здатність до руху і відчуттів через нерви.

Чим більш врівноважені тонкі тіла людини, тим легше приймати інтуїтивні послання. Останні подаються нам регулярно, але далеко не всі їх сприймають правильно. Духовне тіло отримує вищу енергію і робить її доступною для інших тіл: ментального, астрального і ефірного.

На насичення енергією тонких тіл людини впливає їжа. Для цього перед початком трапези рекомендується робити невелику медитативну паузу, щоб прийти в стан рівноваги. Релігії багатьох конфесій дотримуються цього правила.

Фізичне тіло насичується автоматично.

Ефірне тіло – при ретельному переживанні їжі.

Астральне тіло насичується при концентрації уваги на смак їжі.

Для насичення ментального тіла необхідно сконцентруватися на якості та користі їжі.

Для зміцнення казуального тіла необхідно в процесі їжі згадати та вшанувати пам'ять померлих.

На тлі короткого огляду вище описаних тіл, необхідно звернути увагу на електричне поле людини.

Електричне поле (англ. electric field) – одна зі складових електромагнітного поля, що існує навколо тіл або частинок, які мають електричний заряд, а також у вільному вигляді при зміні магнітного поля (наприклад, в електромагнітних хвилях), **як і магнітне поле людини** утворюється внаслідок електричної активності серця, різних частот потенціалів головного мозку, руху очного яблука тощо. Тобто електромагнетизм є матрицею всього живого.

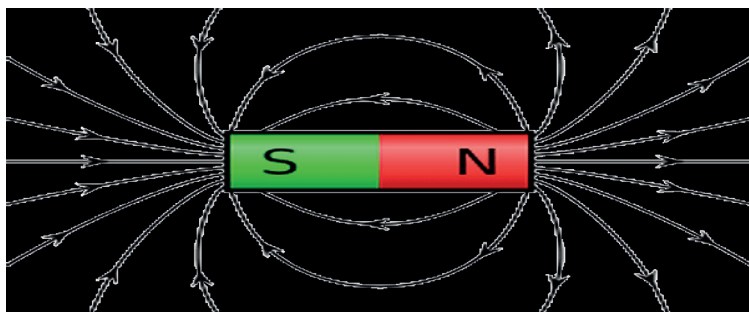

Рис. 30. Електрика та магнетизм

Існування електричного притягання відоме з античних часів. Після винайдення у 1660-х Отто фон Геріке електростатичного генератора, що дозволило отримувати порівняно великі електричні заряди, вивчення електричних явищ стало більш систематичним.

Протягом наступних ста років були відкриті два види електричних зарядів, передача електричної взаємодії через вакуум, а у 1775 році Шарлем Огюстеном Кулоном був сформульований закон взаємодії електричних зарядів, названий його іменем.

Магніти були відомі з давніх часів (їх згадував ще Фалес⁴⁵), проте вперше дослідження магнітного поля було проведено в 1269 році французьким вченим Петром Перегріном (справжнє ім'я П'єр Пелерен де Марікур).

45 Фалес [Архівовано 1 листопада 2016 у Wayback Machine.](рос.)

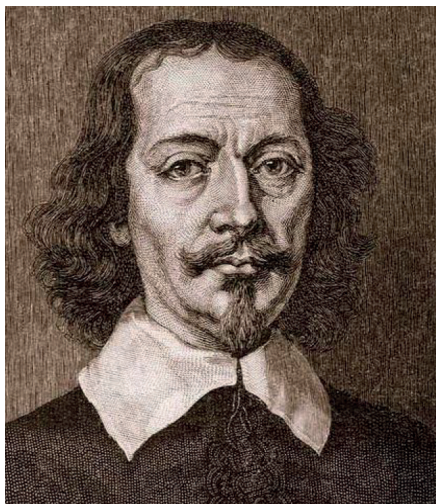

Рис. 31. Отто фон Геріке
(11.01.1841 – 10.10.1921)

Рис. 32. Кулон Ш. О.
(14.06.1736 – 23.08.1806)

У медичній практиці найбільш широко використовується електрокардіографія, електроенцефалографія та ін. Але це ще далеко не все.

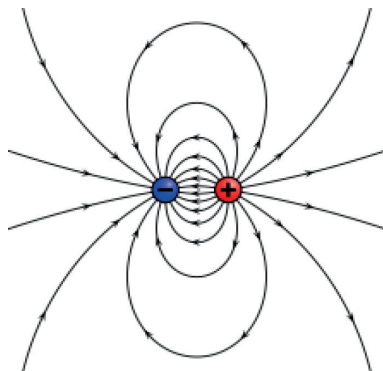
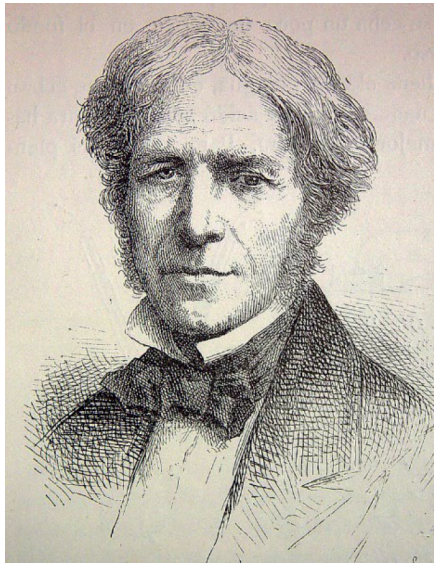

Рис. 33. Магнітне поле створене двома зарядами

Електромагнітне поле утворює хвилі, які постійно оточують все живе у світі і впливають на нас інформативно, без чого неможливий розвиток та існування живого організму. Деякі дослідники пов'язують надслабкі електромагнітні випромінювання у просторі з так званими факторами середовища. Доведено, що вплив останніх⁴⁶ на

46 Информациология и космоэнергетика. Сборник научных трудов. Под общей редакцией академика Ерофеева Е.А., Хабаровск: Всемирная академия комплексной безопасности, Дальневосточная народная академия наук, 2004. 140 с.

вибір генетичної програми розвитку має вирішальне значення. Набір генів організму, чи генотип, містить кілька можливих варіантів реалізації інформації, однак, залежно від зовнішніх впливів, може бути реалізований той чи інший геном. Реалізація певного набору генів визначається впливом на зиготу інформації, яка згодом визначить психологічний стан, здібності, інтелект, стійкість до захворювань, зовнішній вигляд та багато іншого людини. Роль зовнішніх хвильових впливів важко переоцінити, особливо такої настільки високоорганізованої істоти, як людина, інтелектуальні здібності якої мають вирішальне значення і будуть реалізовані. На реалізацію генотипу величезний вплив здійснюють чинники довкілля, зокрема і надслабкі електромагнітні хвилі, що зумовлюють формування сукупності нових характеристик, властивих індивідууму, які прийнято трактувати як фенотип.

*Рис. 34. Фарадей М. (22.09.1791 – 25.08.1867)
засновник вчення про електромагнітне поле*

Але не будемо глибоко вникати у вплив електромагнітного поля на організм людини, оскільки з електрикою, начебто ще з часів Миколи Тесла, людство більш-менш розібралося. А ось щодо біоенергетики, тут складніше. Адже кожна клітина, що має мітохондрію, виробляє енергію, яка використовується для власних потреб.

Щоб не порушувати енергетичний баланс клітини і не впливати на енергетику сусідніх клітин, природа придумала мембрани, тобто ізолятори, які не допускають втрати електричної енергії і оберігають її від впливу позаклітинних токів. Енергії клітин, органів і тканин спонукають до магнетизму.

При зміні навколо клітини умов, її електричний потенціал теж змінюється, що викликає неминучі коливання клітинного електричного обміну і, якщо останній не відновлюється, то відбудеться незапрограмована загибель клітини. На життєздатність клітини можуть вплинути також зміни температури, тиск тощо, які зупиняють потік речовини, обумовлюють мікроскопічні коливання (флуктуації), при яких жива система припиняє своє існування.

Біополя людини, їх особливості

Багато століть медики, фізіологи, фізики і взагалі прогресивні люди замислювалися над питанням орієнтації нашого тіла в просторі, і чи використовує воно, крім органів чуття, ще щось. До появи таких питань підштовхували різні психофізіологічні феномени, що виникали протягом усієї історії людства. Довгий час їх відносили до містики або вірування, оскільки кожна релігія пронизана історіями про дух. Вплив шаманів, чаклунів, магів і чарівників на людську свідомість у наш час, завдяки поясненням науки, поступово знизився. Однак, кордон, де закінчується містика і починається наука – питання відкрите.

До галузі психофізіології досить довго відносили і поняття біополя. Біополе – це те, що прийшло до нас із глибини століть під назвою «аура». Поняття аури (світіння енергетичної оболонки людини) було запроваджено древніми індійськими мудрецьми. Вони вважали, що аура може розповісти про плотські або духовні думки людини і повідомити про стан її здоров'я, так як всі думки відображені на її оболонці. Тобто ауру представляли як якесь енергетичне інформаційне поле, через яке здійснюється зв'язок із зовнішнім світом. В наш час доведено, що аура – це потік електромагнітних хвиль, які випромінює організм у навколишній простір⁴⁷.

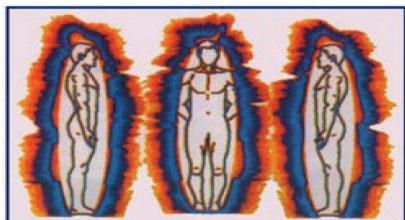
47 <https://www.m24.ru/articles/zagadki/15012015/64102>

Давньогрецькі філософи вважали, що кожна людина щось випромінює в ефір. Хтось називав це еманациєю, хтось якимось інакше. Але, взагалі, те, що оточує кожного із нас, має вигляд кокона. Люди давнини були дуже уважними і спостережливими, тому багато знань прийшло в наше життя саме з тих далеких часів. На той момент не було обладнання, здатного підтвердити або спростувати такі догадки. Невидиме звичайному оку зараз, завдяки досягненням науки, стає помітним.

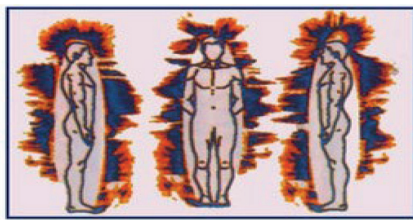
Біополе людини має два полюси – верхній та нижній. Поділ відбувається на рівні пупка. Половини поля знаходяться у обертальному русі навколо людини, причому обертання бувають як в одну, так і в протилежну сторони. Якщо обидві половинки поля обертаються за годинниковою стрілкою, то йдеться про позитивне поле. Якщо обертання відбувається проти годинникової стрілки, поле називають негативним. Коли напівполя обертаються в різні боки, то біополе буде нейтральним. Для визначення напрямку обертання біополя використовують біолокаційну рамку. Для цього дослідник біополя стає збоку від досліджуваного, тримаючи рамку на рівні грудей обстежуваного, потім на рівні тазу. Напрямок вільного плеча рамки покаже лінію обертання поля.

Біополе людини в нормі та патології

При фізичному, психічному та емоційному здоров'ї (стан гомеостазу) біополе людини має правильну яйцеподібну форму, певної величини та щільності.

*Біополе людини
в нормальному стані*

*Біополе людини,
яка знаходиться
в негативному соціумі*

Рис. 35. Різні стани біополя людини

Тіло людини має своє електромагнітне поле, яке, як і будь-який живий організм на Землі, діє на всі клітини організму і сприяє їх гармонійному функціонуванню. Таке поле є основною захисною оболонкою організму від будь-яких негативних енергетичних впливів.

При згасанні біополя організму органи і системи піддаються сторонньому впливу, що може призвести до деформації поля зі зсувом у бік зниженої щільності (за рахунок зниження біоенергетичного потенціалу), який викликає преморбідні та морбідні стани.

Існує ряд методів, які дозволяють нормалізувати біополя. Для максимально швидкої і простої корекції біополя в побуті можна використовувати метод рухомої прохолоди. Тому при спілкуванні з енергетичними вампірами (викрадачами життєвої енергії) бажано побути на свіжому повітрі, а краще – після комунікації, прийняти контрастний душ. Є свідчення про те, що енергія відкритого простору сприяє посиленню біополя. Однак, щоб отримувати достатню кількість енергії, важливо не тільки знати, звідки її брати, але й навчитися її примножувати.

Фахівці з біоенергетики стверджують, що незавершені справи, невиконані обіцянки та інші подібні дії забирають енергію нашого організму. При завершенні обіцяних справ, підсвідомість людини заспокоюється, навіть якщо кінцевий результат відрізняється від того, на який розраховували. Ця незначна, маленька перемога – ваше досягнення, ваш безцінний досвід! На цьому етапі, коли ви усвідомлюєте, що зробили все від вас залежне, витрачена енергія повертається сторицею!

Щоб не опинитися в негативній ситуації, потрібно тверезо оцінювати свої можливості, навчитися не давати нездійснених обіцянок, потрібно зважувати, наскільки ви впораєтеся з тим чи іншим завданням. Щоб справи завжди йшли добре і були успішно реалізовані, деякі недовірливі особистості користуються астрологічними календарями і заглядають в натальную карту, де є безліч відповідей на питання, наприклад, чому ви постійно в боргах, чому ваші плани не виконуються, чому ваші цілі не реалізуються? Все, що відбувається

ся у вашій свідомості: образи і страхи, претензії до оточуючих і до себе, помилкові очікування і боротьба за вигадані ідеали, осуд і обурення, призводить до втрати енергії.

Що ж спільного між усіма цими «переживаннями»? Психологи стверджують, що почуття, вроджені негативними внутрішніми установками, уявленнями про світ і про себе і є причиною зазначеного.

Як відновити сили та енергію, які виснажуються через емоційні бурі? Для цього потрібно працювати зі своєю свідомістю. Однозначно, буде нелегко, тому що підсвідомість почне чинити опір, приймаючи ваші спроби «перезарядки» енергії. Нова звичка увійде у ваше життя, якщо приділити їй час протягом не менше 21 дня (без пауз).

Хитрість проста – як тільки ви відчуєте, що починаєте заплутуватися у власних мовчазних спробах знайти вихід із ситуації, поставайте заспокоїтися і зробіть повільні, глибокі вдихи животом і такий же розмірений видих. Левова частка енергії витрачається, коли індивід багато переживає через дрібниці. Для того, щоб зберегти життєві сили, необхідно прогнати страх. Погані думки – головні енергетичні вампіри!

Ще один спосіб «розлякати» недобрі думки – сконцентруватись на чомусь важливому. Нагадати собі, що найголовніший момент це поточний, а найважливіша людина – та, з якою ви спілкуєтеся на даний момент.

Негативні установки – це переконання, які є у кожного із нас. Вони псують нам життя і притягують неприємності, заважають реалізовуватися та будувати стосунки. Ми самі формуємо свої негативні установки у підсвідомості: через страх, похмурі думки і навіть через низький енергетичний тонус (бути позитивним набагато складніше і енергетично більш затратно, ніж завжди бути в пригніченому настрої).

Як знайти та знешкодити негативні установки

Чи траплялося вам переживати ситуації, коли те, що відбувається, буквально виходить з-під вашого контролю? Щойно ви поговорили

з ким-небудь (подруга, друг, дружина, чоловік, батьки) як раптом у відповідь на незначну фразу вас просто прориває фонтаном негативу, претензій та роздратування.

Емоційні затискачі – це дуже небезпечні явища, які не просто висмоктують біоенергію, але і можуть бути причиною преморбідних станів або психосоматичних захворювань, які час від часу перетворюють вас на покірну маріонетку, перехоплюючи контроль над поведінкою.

Як повернути енергію, очистившись від емоційних затискачів та блоків?

Для цього необхідно:

- взяти зошит приблизно на 16 аркушів і написати фразу «Я починаю нове життя» та вказати дату. Це необхідно для того щоб твердо вирішити змінитись;
- на першій сторінці напишіть заголовок: «Гроші, робота, бізнес». Це назва сфери, над якою ви працюватимете. Потім відрахуйте 4 аркуші і вкажіть новий заголовок: «Відносини». Ще через 4 аркуші напишіть «Здоров'я». І знову повторіть, написавши «Саморозвиток»;
- випишіть усі негативні установки по кожній із чотирьох сфер. Необхідно заповнити всі аркуші. Зверніть увагу, після кожного запису потрібно залишати такий же за розміром незаповнений простір. Наприклад, якщо інформація про негативну установку зайняла 3 рядки, то потрібно відступити стільки ж, перш ніж робити новий запис.

Необхідно дбати про своє фізичне тіло. Для підвищення активності організму необхідно здійснити ретельну гігієну ротової порожнини, особливо язика (на язика всі смакові рецептори). Після цього необхідно випити склянку теплої, свіжої закип'яченої води з лимоном і без цукру. Не забувайте і про фізичні вправи – зробіть легку гімнастику, розтяжку, медитацію.

Причиною низької активності може бути хронічна втома або інтоксикація організму. Не варто очікувати від себе гарного настрою та бажання згорнути гори, якщо ви не висипаєтесь чи харчуєтесь нездоровою їжею. Постарайтеся змінити режим хар-

чування (наприклад, сніданок о 5–6 ранку). Сніданок має бути теплим, поживним, але легким. Не варто запивати їжу холодними напоями, а також їсти фрукти відразу після трапези. Між прийомами їжі може бути проміжок щонайменше 4 годин. Це допомагає профілактиці утворення шлаків та великої втрати енергії на травлення.

Потрібно оберегати себе від зустрічі з недоброзичливими людьми та потоку непотрібної, негативної інформації, яка у величезній кількості надходить із телевізійних шоу, сторінок інтернет-видань.

Скандали, плітки, інтриги, біг кар'єрними сходами – все це забирє дуже багато енергії і далеко не завжди носить позитивний, творчий характер.

Як повернути життєву енергію, якщо ви мешкаєте в мегаполісі? Для початку намагайтеся якнайменше часу проводити біля телевізора та в соціальних мережах. Не беріть участь у всіляких «змовах» на роботі. Намагайтеся утримуватися від пліток. Навіть якщо до вас потрапила неприємна інформація про якусь людину, не варто передавати її спільним знайомим, і це не дасть приводу для поширення пліток далі, а ви збережете свою життєву енергію.

Добре покращувати свій енергетичний потенціал подалі від місць скупчення людей. Міським мешканцям необхідно знаходити час для регулярних прогулянок у парку, біля природних водойм. Земля, вода, дерева, гори, каміння – все це творіння природні, які мають потужний енергетичний потенціал!

Отже, щоб краще зберігати енергію і насичуватись нею, необхідно регулярно спілкуватися з природою, а краще взагалі жити на природі, у приватному будинку серед квітів, зелені та дерев.

Вимірювання біополя людини

Для вимірювання біополя та роботи з біополем людини зазвичай використовують маятник або біолокаційну рамку. Дослідження починають біля тіла пацієнта, поступово відводячи вимірювальний інструмент убік. На межі біополя маятник перестане гойдатися, а рамка займе положення паралельне тілу вимірюваного. При певному досвіді, вмінні та чутливості біополе можна вимі-

рювати руками. При цьому долоні дослідника можуть відчувати поколювання, тепло, іноді вібрацію.

Від щільності біополя людини залежить її захищеність від негативного впливу фізичних, хімічних і біологічних чинників навколишнього середовища.

Величина біополя не є постійною і залежить від стану здоров'я, почуття втоми, настрою, біоенергетичного потенціалу та багатьох інших факторів.

На стан біополя значний вплив справляє раціон харчування. Наприклад, алкоголь, кофеїн, наркотики тощо знижують щільність біополя і його розміри (приблизно до 40 см у діаметрі). Хороший настрій, відчуття радості, відчуття щастя, позитивні життєві емоції швидко покращують щільність біополя, нормалізують його ауру, яка в нормі коливається від 1 до 1,5 метра навкруги тіла людини. У осіб похилого віку, а також після хвороби розміри біополя і його щільність здебільшого знижена⁴⁸.

48 <https://otebe.info>

Розділ IV

ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ

Абсолютно все нерозривно пов'язано з інформаційними процесами – слова, продукти харчування, лікарські препарати, фізичні процедури, оперативні втручання тощо.

З попередніх глав витікає, що Вселенський і людський організм управляє інформацією. Також зрозуміло, що інформація, як філософська категорія, це сьогоденний стан, простору і матерії⁴⁹, що, в свою чергу, означає те, що матерія-час-простір-інформація є властивостями, які тісно взаємопов'язані між собою і їх необхідно розглядати як цілісне та неподільне.

Історія розвитку Всесвіту та людства свідчить про те, що інформаційний обмін є основною властивістю Природи, так само, як обмін енергією та речовиною. Недорозвиненість системи або збій в інформаційних зв'язках призводить до її нежиттєздатності або ентропії (грець. *έν-* в + тропі звернення, перетворення).

Зачаття, розвиток і становлення людини, з фізіологічної точки зору, відбувалися виключно на основі інформаційних процесів – космічних, планетарних, біоплазмових, гравітаційних, квантових, фізичних (вакуумний рух), молекулярних, клітинних, організмних тощо.

Приклад вищезазначеного є реальним фактом. У XVII столітті індійський падишах Акбар ізолював кількох новонароджених різних національностей в окремі кімнати і доручив догляд за ними глухонімому слугі⁵⁰. Через 7 років їх показали людям, і вони побачили антропоїдних тварин, які погано рухалися і видавали незрозумілі звуки. Незважаючи на багаторічні спроби «олюднити» їх – не увінчалися успіхом. Ці істоти були слабо розвинені фізично, психічно і розумово. Всі учасники експерименту у віці від 10

49 <http://toltecos.ru/obuchenie.htm>

50 <http://wizard.com.kz/load/2-1-0-30>

до 30 років померли. Обстеження показало, що їхні органи були функціонально недорозвинені. Інтелект кращих з них досяг рівня розвитку дворічної дитини.

Науковці визнають, що від кількості і якості інформаційного впливу залежить загальний і особливо психічний розвиток людини.

Інформаційні зв'язки лежать в основі глибинних властивостей субстанції і відтворюють процес взаємодії всіх видів матеріального прояву Всесвіту. Простір і час, які ми спостерігаємо, притаманні матерії, так само, як і інформація. І все це свідчить про те, що Інформація не існує поза Часом і Простором. Відсутність інформації з іншої просторово-часової реальності призводить до думки, що крім Всесвіту, іншої Просторо-Часової реальності не існує.

Інформаційні зв'язки у Всесвіті сприяли унікальному зовнішньому вигляду, який сприяв формуванню в нашій Галактиці, і конкретно в умовах планети Земля, людини, яка постійно прогресує в розумовому і фізичному розвитку. Тому Всесвіт є колискою Людства. Інших форм існування розумних істот, схожих на «людину», в освоєному людиною просторі поки що не виявлено.

Інформаційні зв'язки забезпечують універсальний взаємовплив і взаємозалежність будь-якої енергії у Всесвіті, а ЛЮДИНА є еволюційною вершиною інформаційного впливу в умовах Сонячної системи.

Матеріальним носієм інформації є всі види речовин, що відомі сучасній науці та ті різновиди матерії, які ще нам невідомі. Найбільш відомими видами матерії як носіями інформації є електричні та магнітні поля, електромагнітні хвилі та інші раніше описані біогравітації поля. Все, що ми бачимо, чуємо, відчуваємо і не відчуваємо, все, що нас оточує – є джерелами інформації. Вони притаманні всім видам і формам руху матерії, в тому числі і неорганічної природи. Передача інформації від одного виду матерії до іншого або від одного об'єкта до іншого здійснюється за допомогою певних механізмів.

Для людини відчуття є вищою формою відображення свідомості.

Всі живі і неживі істоти в Природі взаємозалежні, тому інформаційні процеси здатні викликати різні фізіологічні реакції в нашому організмі. Явище перенесення енергії між речовини свідчить про зміну інформації про останні. Будь-яка модифікація об'єктів матеріального світу стимулює інформаційні процеси, які можуть бути кількісно і якісно визначені сучасною наукою.

Розвиток матерії від неживого стану до живої клітини, від живої клітини до більш складних структур неминуче приводить до ускладнення обміну інформацією між живою і неживою природою, або між постійно більш складними організмами і їх окремими утвореннями, а також між самими організмами. Відзначено еволюційне ускладнення в розвитку інформаційних процесів, як за формою, так і за кількісним змістом, на всіх етапах руху матеріалу, включаючи сприйняття, переробку і зберігання, відтворення та передачу інформації.

Людина еволюціонує як складна біоінформаційна система, в якій найбільш розвинений процес обробки інформації на рівні механізмів центральної нервової системи. Першим інформаційним рівнем контролю є мозок. Другим – спинний мозок. Третім – функціонування систем органів. Четвертим – самі органи. П'ятим – рівень клітини.⁵¹ Однак становлення цих рівнів відбувалося у зворотному напрямку.

Отже, можна говорити про інформаційні поля і струми на рівні клітини, органу, частини тіла або організму в цілому.

Інформаційно-математична модель людини виглядає більш абстрактною. Вищим органом управління є центральна нервова система, головний «процесор», який вирішує основні завдання, що сприяють самозбереженню і розмноженню. Другий рівень – джерела сигналів, які керують органами, що виконують команди головного мозку, а також звільняють верхній ешелон інформаційних зв'язків від надлишкового прийому сигналів. Вони, правда, не завжди мають другорядне значення, і необхідність їх обробки. Третій рівень – сукупність основних функціональних «процесів», які спрямовують діяльність всіх органів. Четвертий рівень – «про-

51 <http://psyfactor.org/lib/zelinski2-10.htm>

цесори», що забезпечують інформаційну активність систем електропостачання всього комплексу, його захист від шкідливих зовнішніх впливів і перешкод.

Така ієрархія характерна тільки для нервової системи, так як наш організм управляється ще і гуморальною системою!

Людина – це відкрита, соціально інтегрована, саморегулююча інформаційна біосистема⁵². Усередині організму і між внутрішнім і зовнішнім його середовищем відбувається постійний процес обміну речовинами і енергією, який можна розглядати як інформаційний потік.

Рис. 36. Енергоінформаційний обмін організму людини

Близько 40 000 років тому на планеті Земля невідомим нам чином відбулася різка якісна інформаційна трансформація колишньої людини, яка наблизилася їй до сучасності. При цьому зовнішній вигляд повсюдно трансформується на більш сучасний повсюди. Якщо погодитися з Чарльзом Дарвіном, то таких інформаційних стрибків було кілька, перш ніж із мавпи сформувався сучасний тип людини.

Інформаційне наукове вчення про людину, вважає, що неможливо пояснити появу сучасної людини на Землі тільки земними інформаційними процесами, так само як неможливо пояснити походження живої клітини. Наука давно напрацювала гіпотезу,

52 http://serebrkniga.narod.ru/polkalit/397Kandiba-Tainie_vozmojnosti_heloveka.html

згідно з якою життя на Землі є космічним явищем. При такому підході основний напрямок і темпи розвитку всіх процесів на нашій планеті задаються космічними інформаційними силами. У даному випадку мова йде про інформаційне поле Людини і інформаційне поле Всесвіту.

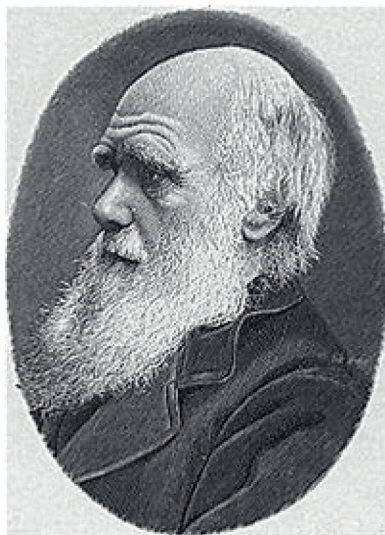

Рис. 37. Дарвін Ч. Р. (12.02.1809 – 19.04.1882)

Подібні погляди на Людину і Всесвіт можна спостерігати, практично, у всіх древніх цивілізаціях Землі.

У давнину енергетичні цілителі були холістами, а медицина, відповідно, – холістичною (спрямована на покращення здоров'я і самопочуття через тіло, розум і душу). Звичайне симптоматичне лікування було алопатичним, а лікарі – алопатами (не застосовували гомеопатичних методів і засобів лікування). Сучасна медицина пройшла безліч етапів. Нині застосовується і симптоматичне лікування, але в основному керуються етіологічним принципом лікування, який озброєний знаннями мікробіології, хімії, фармакології тощо.

Багато практикуючих лікарів також використовують як відразливий, так і алопатичний принципи, які практикують ще з часів Гіппократа.

Сучасна медицина, в історичному плані, є дуже молодою наукою, в основі якої лежать глибокі знання анатомії і фізіології

фізичного тіла, що складається з білково-нуклеїнових сполук, вітамінів, мінералів, органічних кислот. Лікар також добре розбирається в процесах, що відбуваються на хімічному та біохімічному рівнях. Сучасна медицина починає повертатися до понять і інтерпретацій древніх цілителів та осмислювати їх на рівні наук XXI століття (фізика живого – квантова фізика і фізики квантових станів (спінори), основою і джерелом яких є фізичний вакуум і поля елементарних частинок).

У холистичній медицині накопичений езотеричний, метафізичний, теософський і філософський матеріал, який стверджує, що окрім знань (період накопичення становить 6-8 тис. років) про фізичне тіло, існує ще кілька енергетичних тіл у вигляді біополів, невидимих для людського ока. Сучасна квантова фізика підтверджує цей факт.

Сукупність енергетичних тіл – біополе або біоплазма – створюють форму поля живої істоти у вигляді енергоінформаційного каркаса, що складається з чакр, меридіанів і безлічі біологічно активних точок, які несуть множинну інформацію про стан кожної живої структури і здійснюють її зв'язок із зовнішнім середовищем за допомогою енергоінформаційного обміну. Таким чином, будь-який біологічно активний об'єкт (клітина, орган, система, організм) являє собою поліфункціональну сукупність багатовимірних енергетичних сутностей⁵³, а енергетичні системи полів знаходяться в стані безперервного функціонування і взаємодії. Матриці цих полів мають свій код, який спрацьовує і здійснює контроль в потрібний момент, координуючи всі функції організму через гормональну, імунну, електрофізіологічну системи на всіх підрівнях.

За форму комплексу полів живого організму (тіла) приймається первинне (матричне) поле, в якому зберігається інформація про будову клітин, органів, систем всього організму (генетична інформація реалізується після інформації на рівні космічного масштабу, тому є вторинною).

На генетичному рівні структура енергетичних полів представлена в молекулярно-білково-нуклеїново-кислотних утво-

53 <http://www.liveinternet.ru/users/2531630/post74039381/>

реннях. Це форма концентрованих енергетичних потоків з полів і космосу. Вчені експериментально довели, що в живій речовині є не тільки макромолекулярні білково-нуклеїнові структури, а й енергетично-польові форми, які відіграють провідну роль.

Різні форми полів мають не тільки фізичну основу, але і несуть в собі особливі властивості спінорних полів. Дослідження інформаційних взаємодій між клітиною і геномом дозволили встановити, що ДНК – це генетичний код, який активізує навколишнє середовище і породжує все, що пов'язано з існуванням всього живого.

Отже, інформаційно-хвильову медицину можна вважати частиною Оннурі медицини⁵⁴ (Оннура – це цілий світ), яка належить до розділу біоенергоінформаційної медицини, синоніма холистичної, вібраційної, метафізичної або квантової медицини. Білкові ферменти незамінні для реалізації ДНК⁵⁵ і виконують функції побудови клітини. Деякі фізики відзначають ряд відмінних рис між ДНК хімічного стану і ДНК біологічної речовини. У цих відмінних рисах є певний фактор, який впливає на характер і стан цих систем. Цим прихованим фактором є фізичний вакуум⁵⁶, тобто ефір, який фізики відкрили в 1970-х роках. Цей фізичний вакуум⁵⁷ проявляє властивості своєрідного поля Свідомості. З вакууму виходять хвилі, які несуть всьому живому додаткову енергію свідомості, що розповсюджується Всесвітом.

Що таке фізичний вакуум і спінові поля? Чіткий математичний опис існування фізичного вакууму, підтверджений дослідями, дав російський вчений Г. І. Шипов⁵⁸.

54 <http://www.liveinternet.ru/users/2531630/post74039381/>

55 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%B7%D0%BE%D0%BA%D1%81%D0%B8%D1%80%D0%B8%D0%B1%D0%BE%D0%BD%D1%83%D0%BA%D0%BB%D0%B5%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%8F_%D0%BA%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%BE%D1%82%D0%B0

56 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B0%D0%BA%D1%83%D1%83%D0%BC#.D0.A4.D0.B8.D0.B7.D0.B8.D1.87.D0.B5.D1.81.D0.BA.D0.B8.D0.B9_.D0.B2.D0.B0.D0.BA.D1.83.D1.83.D0.BC

57 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B0%D0%BA%D1%83%D1%83%D0%BC#.D0.A4.D0.B8.D0.B7.D0.B8.D1.87.D0.B5.D1.81.D0.BA.D0.B8.D0.B9_.D0.B2.D0.B0.D0.BA.D1.83.D1.83.D0.BC

58 <http://www.skygu.ru/content/view/284/30/>

Рис. 38. Шипов Г. І. (1938 р.н.)

У 1988 році він завершив створення єдиної теорії поля⁵⁹, однак був підданий критиці з боку членів комісії по боротьбі з лженаукою Російської академії наук, зокрема академіками РАН В. А. Рубаковим, Е. П. Кругляковим та лауреатом Нобелівської премії з фізики В. Л. Гінзбургом.

Відомо, що структура Всесвіту складається з чотирьох рівнів реальності: твердого тіла; рідини; газу і плазми. Ми також знаємо, що реальність – це елементарні частинки, а також – поля.

Теорія Г. І. Шипова математично визначила, що існує сім рівнів реальності. Про ці рівні вчені здогадувалися езотерично, але фізично і математично довести цього не могли.

Протягом багатьох століть відбувалося відчуження релігії від науки. Як писав французький філософ Е. Шюре в кінці XIX ст.: **«... Релігія відповідає вимогам серця, звідси її магічна сила, наука – вимогам розуму, звідси її непереборна сила. Релігія без доказів і наука без віри протистоять один одному недовірливо і вороже, безсилі завоювати один одного...»**.⁶⁰

Справа в тому, що наука і релігія мають різні предмети вивчення: релігія пізнає відносини людини з Богом, а наука оперує законами встановленими Богом.

⁵⁹ <http://www.altmedsujock.com/otolaring.html>

⁶⁰ <http://avg.urlseek.vmn.net/search.php?tbn=avg&type=dns&lg=ww&q=ru%2Ephilosophy%2Ekiev%2Eua>

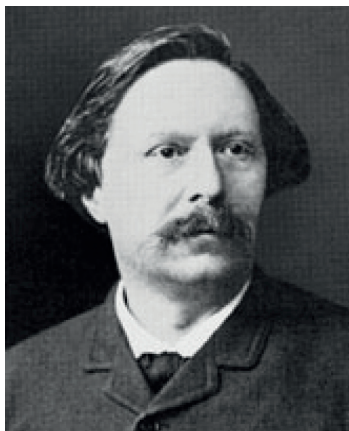

Рис. 39. Шюре Е. (21.01.1841 – 07.04.1929)

Є афоризм: **«У житті Бог не може відмовитися від своїх принципів».**

Тому, методи дослідження релігії і науки досить сильно відрізняються, хоча іноді обов'язково перетинаються.

Четвертий рівень – тверде, рідке, газ і плазма – утворюють грубоматеріальний світ, а решта три – рівні спінорного стану (коли спарений електрон рухається навколо своєї осі).

Теорія Г. І. Шипова чітко визначила рівні спінорного стану: п'ятий рівень – рівень фізичного вакууму; шостий рівень – рівень первинних спінорних полів; сьомий рівень – рівень Абсолютного Ніщо.

Отже, Абсолютне Ніщо – це Вища Сила, що породжує площини від рівня первинних спінорних полів до рівня фізичного вакууму.

Синонімами абсолютного небуття є: на думку Пак Чже Ву⁶¹ – «Нейто»; за Платоном – «Світ ідей»; за Ньютоном⁶² – «Абсолют»; за Гегелем – «Дух, що саморозвивається»; за Налімовим⁶³ – «Семантичний Всесвіт»; за Вернадським⁶⁴ – «Ноосфера»; за Пенроузом⁶⁵ – «Суперкомп'ютер»⁶⁶.

61 <http://www.eastwest-doc.ru/sujok/14-founder.html>

62 <http://www.peoples.ru/science/physics/newton/>

63 <http://www.biometrica.tomsk.ru/nalimov.htm>

64 <http://www.tstu.ru/win/kultur/nauka/vernad/vertitul.htm>

65 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%B5%D0%BD%D1%80%D0%BE%D1%83%D0%B7_%D0%A0%0%BE%D0%4%0%B6%D0%B5%D1%80

66 <http://www.altmedsujock.com/otolaring.html>

Терміни, придумані цими вченими, є синонімами космічного розуму. Абсолютне Ніщо не матеріальне, це лише Плани та Задуми у Всесвіті. Як тільки вони готові, починаються процеси народження матерії з фізичного вакууму. Під абсолютном Г. І. Шипов розумів певні співвідношення, закони, матриці можливого, задум, за яким будуватиметься матеріальний план чи конкретна матерія.

Теорія фізичного вакууму підтвердила судження нової філософії про те, що, крім Матеріального світу, існує Світ Ідей. Світ Ідей (Нейто), споконвічна основа всього по відношенню до Матерії, утворює Світ Вищої Реальності (Нейро), а потім народжується Груба Матерія.

Абсолютне Ніщо, так би мовити, безглузде і описується лише специфічними гуманітарними термінами. Суперінтелект – це рівень Надздібностей. Він здатний створити первинний план. Надрозум визначається як Максимально Стабільний Рівень Реальності і є матеріальним феноменом. Все в цьому світі зникає, але цей Рівень Реальності залишається назавжди. З нього все починається абсолютно і ним все закінчується.

Світ Вищої Реальності – це світ планів, законів і відносин між елементами матерії. Вища Реальність більш стійка, ніж сама матерія, яка має атрибути Бога. Фізичний рівень вакууму поділяється на два підрівні, оскільки має два різних призначення:

- перший підрівень формує план створення спірних полів;
- другий підрівень народжує план побудови грубої речовини з енергій.

Ефір, фізичний вакуум – це абсолютний простір, який реально існує, але не зафіксований сучасними приладами. Це і є так званий просторово-часовий континуум.

XX століття увійшло в історію науки трьома фундаментальними відкриттями, які повністю змінили наше уявлення про навколишній світ – відкриттям теорії відносності⁶⁷; відкриттям квантової фізики⁶⁸

67 <http://www.relativity.ru/>

68 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%8F_%D1%84%D0%B8%D0%B7%D0%B8%D0%BA%D0%B0

та відкриттям теорії хаосу⁶⁹. Теорія хаосу включає в себе інформатику, кібернетику, голографію (грець. Ολος – голос – Φωνή, повний + γραφή- graphē – запис), нелінійну динаміку і фрактальну геометрію. Вони, в свою чергу, мають безпосереднє відношення до Фізичного Вакууму.

Фізичний вакуум – це система, яка не містить матеріальних частинок. Енергія фізичного вакууму має нескінченно спадаюче значення або мінімально можливе. Це середовище ніяк себе не розкриває і сприймається як Порожнеча. Вакуум – це абсолютна динамічна система з інтенсивними коливаннями (викидами), які стають джерелами енергії.

Отже, матеріальний світ, який нас оточує, занурюється в океан Вакууму (насиченої енергії). Фізичний Вакуум має приховану енергію і пружні властивості – народжує частинки та античастинки, кипить і флуктує. У ньому є Інформаційна Матриця, в якій, згідно з виведеними законами, повинні відбуватися процеси народження або, навпаки, смерті Матерії.

Збудження первинного вакууму породжує первинні спірорні поля, які є елементарними просторовими вихрами лівого і правого обертання. Вони не несуть енергію та інформацію про всі можливі події та явища в минулому, сьогоднішньому та майбутньому. Ці поля мають нульову енергію, але здатні взаємодіяти один з одним. Первинні поля є інформаційними. Вони містять повідомлення про спірори, тобто елементарні просторові вихри лівого і правого обертання

Первинні спірорні, або торсіонні поля, еквівалентні вихрам, які миттєво охоплюють весь Всесвіт. Швидкість поширення таких полів у просторі порівнянна зі стрімкістю світла з додаванням до неї дев'яти нулів, тобто $300\,000 \times 10^9$ км/сек, або 3×10^{14} км/сек. Таким чином, інформація про щось фактично миттєво потрапляє в будь-яку точку Всесвітнього Простору.

Під впливом цих первинних полів в результаті спонтанного коливання фізичного вакууму спінова енергія (крутильна енер-

69 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B5%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F_%D1%85%D0%B0%D0%ED_%D0%B0

гія) переходить з віртуального (можливого) стану в стан реального (існуючого) рівня спірних полів, тобто на матеріальний рівень. Обертання системи елементів часто є джерелом первинного спірного ефекту. Інформація в чистому вигляді може впливати на стан матеріальних утворень і викликати їх зміну.

Світове інформаційне поле (Свідомість, Дух, Душа) може впливати на Космічну Матерію і створювати різні космічні об'єкти: зірки, галактики і навіть Всесвіти.

Людина, як невід'ємна частина Природи, спочатку була створена із нескінченного числа атомів і молекул, що мають ядра та атомні спіни. Оскільки спіни є джерелом спірних полів, то кожна клітина людського організму має своє спірне поле. В організмі людини їх налічується близько 70 трильйонів⁷⁰.

Формування і розвиток живого організму – це процес концентрації речовин під впливом єдиного енергоінформаційного поля, де формується новий організм на основі можливих варіантів розвитку, закладених генетично. Цей процес починається з формування зиготи і не припиняється протягом усього онтогенезу. Впродовж усього життя під впливом зовнішніх факторів відбувається відбір, запуск і гальмування генетичних програм, так як оточуючий нас Простір є єдиним, і ми, як його невід'ємна частина, пов'язані з ним енергоінформаційними потоками.

Вплив на клітини енергоінформаційних потоків і їх дія формує спірне поле, яке притягує, відштовхує і орієнтує їх у просторі, створюючи неповторну комбінацію. Енергетичне та інформаційне перетворення молекул і клітин призводить до створення нових організмів, що є результатом еволюції енергії поля.

Отже, організм, який має власне спірне поле, стає носієм інформації про клітини, органи і системи людини. Цей носій інформації не тільки управляє всім живим, але і виявляє себе як у структурі, так і в стані внутрішнього та зовнішнього світу індивідуума. За допомогою спірного поля до клітин доноситься все властиве людині (думки, почуття, бажання і т.п.) від напрямків її життєдіяльності до конкретних прагнень.

70 <http://reshit.ru/interesnie-fakty-ob-organizme-cheloveka.html>

Створення людини свідчить про єдність Всесвіту, який, реалізуючи матеріальні ресурси Землі, впливає на енергоінформаційні потоки створення істот схожих за будовою, але таких різноманітних⁷¹. Інформаційне збагачення непрявленого енергоінформаційного поля є свідченням фізичної еволюції, на вершині якої знаходиться людина.

Результати глибоких інтроспективних досліджень «схеми тіла» найбільш повно систематизовані в текстах середньовічного індуїстського тантризму⁷². На схемі тіла, відповідно спинному мозку, є ряд енергетичних «центрів» або чакр⁷³ – місце концентрації сил, які керують як тілом, так і навколишнім світом. У нижньому з цих центрів дремає Кундаліні-Шакті, згорнувшись кільцем, яке в ході розвитку Всесвіту виділяє спільну концентрацію сил. Мудреці минулого говорили, що Кундаліні створює і підтримує як світ, так і тіло, звільняє йогів та зв'язує невігластво.

Пробуджений за допомогою особливих йогічних технік, Кундаліні піднімається вгору від центру до центру, пануючи над ними, звільняючи людину від кайданів явищ світу і сприяючи набуттю її істинної природи.

В організмі людини існує кілька рівнів вторинних спірорних полів, які відповідають невидимим енергетичним тілам, які ми знаємо як «чакри»⁷⁴.

Чакри описані протягом багатьох сотень років і навіть тисячоліть. Існує три основні підходи до опису чакр:

- йогічний;
- окультний;
- психоенергетичний, розроблений в рамках сучасної міжособистісної тонуології.

71 Петров В.А., Воеводін Д.Н. Танец Шивы или космический беспредел. Том 1. <http://www.cosmopetrov.narod.ru/book/TheShivaDance.htm>

72 ТАНТРИ – общее название обширного ряда произведений религиозного, философского, йогического и магического содержания. Различают индуистские и буддистские Тантры. Слово «Тантра» буквально означает «обеспечение расширения, размножения, продолжения рода». Некоторые исследователи считают, что первоначально это слово было названием ритуальной практики земледельческой магии и выражало ее цель (увеличение урожая). Термин «Тантра» можно также проинтерпретировать и как «тайный (оберегаемый) текст» (тан+тра).

73 «Чакра» дословно переводится как «колесо». Иногда центры называют также «Падмами» или «лотосами».

74 http://www.scorcher.ru/mist/tihoplav/divine_phisic.php

У першому випадку докладно описана структура традиційної символіки чакр, яка слугувала опорою для особливих форм йогічної концентрації. У другому випадку виникає бажання максимально «об'єктивно» описати чакри на рівні візуалізацій «ефірного тіла». Третій випадок описує «енергетичні» характеристики чакр в контексті міжособистісної взаємодії.

У всіх трьох випадках ми стикаємось з абсолютизацією того чи іншого часткового аспекту аналізованого явища – і, відповідно, із спотворенням, «звуженням» його сутності. Так, Раммурті Мішра визначає Чакри, як «точки для зосередження уваги», Чарльз Лідбітер, – як «завихрення на поверхні ефірного тіла», а мовою сучасного біопольного фольклору вони визначаються більш змістовним терміном – «енергетичні центри».

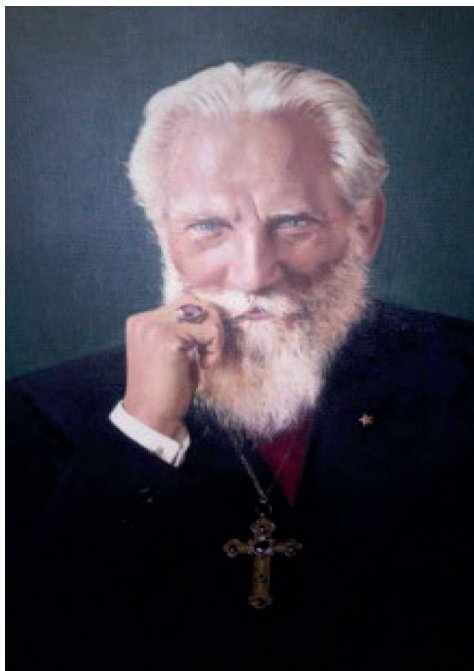

Рис. 40. Раммурті Мішра (1955 р.н.)

Чакри – це не «вихори ефірної матерії» і не «умовні точки для зосередження». Чакри являють собою нерозчленовану цілісність, сутність яких не зводиться до суми складових їх частин.

Іншими словами всі «поверхи» психофізіологічного стану нашого організму структуровані за принципом «центрів тіла». Причому інтегралом, що об'єднує і цілісно виражає в собі цю єдину безліч, служить система «центрів». Водночас діяльність центрів тон-

ко відображає характеристики різних стихій (земля, вода і т.д.) та інших якостей зовнішнього світу. Кажуть, центри схильні до впливу небес – різних планет, а також знаків Зодіака.

*Рис. 41. Лідбітер Ч.
(16.02.1854 – 01.03.1934)*

Виявлено, що з різними центрами пов'язані й різні «астральні світи», які виражаються у вигляді «вихрів», «вирв» та інших відхилень на «ефірному тілі» людей.

Центри – це інтегральне вираження Всесвіту, це точки сполучення, у яких зустрічаються зовнішній та внутрішній світи. Будь-який процес чи явище у Всесвіті відбивається у якомусь центрі. Система центрів, що викристалізувалися в людському усвідомленні тіла («схемі тіла») – це єдине місце у Всесвіті, де вона цілком представлена у пов'язаній з організмом єдності. «Що є тут, тобто і всюди, а чого тут немає, того немає ніде», – навчають нас Тантри.

Через центри люди взаємодіють між собою. Ми спілкуємося одне з одним не за допомогою мови, яка являє собою лише форми

активності горлового центру набутих вербальних рефлексів сигнальної системи, а всім тілом. Водночас у формах міжособистісної взаємодії задіяні залози внутрішньої секреції, нервові сплетення, «енергетичні» центри, що виробляють забір вільної енергії з оточуючого середовища.

Ступінь активності того чи іншого центру і структура ієрархічної співвідпорядкованості між такими утвореннями у кожної людини різні. Люди не можуть користуватися центрами свідомо і бачити їх функціонування. Людина, у якої різко домінує якийсь центр, може виглядати нездоровою. Чакри – це нейрогормональні структурно-функціональні утворення. Функціональні центри представляли у вигляді системи Чакр, позначаючи їх різними малюнками, символами, і цього було цілком достатньо для розуміння різних життєвих функцій і вміння керувати ними»⁷⁵.

Однією з властивостей чакр є забезпечення здійснення роботи організму людини на хімічному рівні. Чакри в тілі людини спроектовані на сім вегетативних нервових утворень (вегетативні сплетення), які управляють сімома ендокринними залозами, а саме: епіфізом, гіпофізом, щитоподібною, вилочковою, підшлунковою, наднирковими та статевими залозами.

Були зроблені спроби порівняти розташування чакр на фізичному тілі з його анатомічною будовою⁷⁶. Дійсно, були знайдені деякі відповідності, що вказують на те, що система чакр відображає примітивні знання древніх про анатомію нервової системи, де бідність знань компенсується багатством уяви.

Однак порівняння допустимо хоча б для того, щоб було зрозуміло, що чакри – це певні ділянки «схеми тіла», в яких випробовуються ті чи інші відчуття. Чакра – це місце, в якому щось має точку виходу або входу, а не місце, в якому повинен бути присутнім якийсь орган.

Чакри – це питання специфічної психології, а не конкретної анатомії. Пошук «фізичних корелянтів» – це, по суті, пошук механізмів

75 Журнал «Индия», 1974. N1 (38).

76 Реле В.Г. Таинственная Кундалини. Бомбей, 1927.

мів «фізіологічного забезпечення психічних функцій». Тому необхідно спочатку визначити, про які психічні функції йдеться.

Психофізіологічний стан – це цілісна реакція особистості на зовнішні і внутрішні подразники, реакція не окремої системи або органу, а особистості в цілому, нерозривна єдність рівнів реагування трьох «компонентів»:

- екстрасенсорні (переживання);
- фізіологічні (соматика і вегетатика);
- поведінкові.

Представляючи собою тло, на якому розгортається психічна і практична діяльність людини, стани надають найбезпосередніший вплив на хід цієї діяльності, в тому числі пізнавальний, емоційно-оціночний, вольовий. Коли людина (добровільно або під зовнішнім впливом) входить в той чи інший стан, ефективність її діяльності може збільшуватися або зменшуватись в залежності від того, як вона гармонізує з цим станом⁷⁷. Йдеться про приховану інформацію зовнішнього і внутрішнього середовища, з потенційним інтуїтивним знанням, що виникає в результаті взаємодії чуттєвого і логічного пізнання⁷⁸.

За тривалістю розрізняють три види таких станів: постійні (хронічні), поточні (тривалі) і оперативні (швидкоплинні). Перші несуть в собі інформацію про індивідуальні особливості, властиві нашому внутрішньому середовищу, а також про звичне зовнішнє середовище, і, як правило, не відзначаються нами. Останні несуть інформацію про стійке відхилення від стереотипу зовнішнього і внутрішнього середовища і є найбільш помітними. Треті відображають процес безперервних змін зовнішнього і внутрішнього середовища і, знову ж таки, не фіксуються свідомістю. Пошук «фізичних корелятів» чакр є, по суті, пошуком «фізіологічних складових» інтегральних психофізіологічних станів. Тому питання про ці кореляти слід формулювати так: активність яких анатомічних структур відповідає за виникнення в нашій свідомості відчуттів, пов'язаних з функцією чакр?

77 Малдун С., Кэррингтон Х. Выделение астрального тела. Лондон, 1968.

78 Ирина В.Р., Новиков А.А. В мире научной интуиции. М., 1978.

Анатомія не знає чакр, тому що чакри, як такі, не існують за межами переживанням. Чакри це ідеальні «екстракти» тіла, але результат взаємодії між зовнішнім і внутрішнім середовищем організму розглядається як психофізіологічна цілісність. Корелятом системи чакр є все тіло людини, а не якісь окремі органи або системи органів. Поняття жорсткої локалізації не поширюються на чакри. Різні «сегменти» тіла (тім'я, брови, горло, груди, верхня і нижня частина живота, промежина) пов'язані з різними чакрами і, відповідно, з усіма анатомічними органами і фізіологічними функціями, пов'язаними з цими «сегментами». Слід припустити, що переживання, породжені діяльністю тих чи інших чакр, обумовлені всією інтеррецепторною зоною⁷⁹, представленою тим чи іншим сегментом.

Відсутність чіткої анатомічної прив'язки також пояснює численні розбіжності в питанні точної просторової локалізації чакр. Швидше за все, точна просторова локалізація чакр обумовлена індивідуальними особливостями кожного конкретного організму. Можна припустити, що вона залежить від джерела домінуючих сигналів в даному «сегменті» тіла.

Але, як сигнали, що несуть інформацію про різні фізіологічні процеси, можуть бути відображені в «психічному компоненті» інтегральних психофізіологічних станів, пов'язаних з функцією чакр? Яким чином працездатність наших внутрішніх органів може впливати на характер нашої практики?

Для того, щоб побудувати теоретичну модель механізму проникнення інтерорецепторних сигналів на рівень свідомості і підсвідомості, спочатку необхідно проаналізувати фундаментальний нейрофізіологічний механізм свідомого сприйняття як такого. Тілесні чакри – це сфокусовані спінорні поля.

Залози контролюють весь організм на ендокринному рівні. Функція чакр полягає в інформуванні вегетативної нервової системи, яка перетворює високочастотні коливання спінорних полів в

79 Всі внутрішні органи забезпечені рецепторами, що зветься інтеррецепторами, які несуть інформацію про внутрішнє середовище організму. Рецептори, що несуть інформацію про внутрішнє середовище і утворюють п'ять органів чуття і називаються екстерорецепторами

низькочастотні імпульси, які сприймаються останньою, яка передає перетворені сигнали до залоз внутрішньої секреції. Вегетативна нервова система контролює залози внутрішньої секреції, а гормони, що виробляються ними, при потраплянні в кров, впливають на функцію відповідних органів.

Тому людське тіло можна розглядати як біокомп'ютер, а енергетичне тіло (біополе) – як програму, яка навчає організм і його системи правилам життя у Всесвіті.

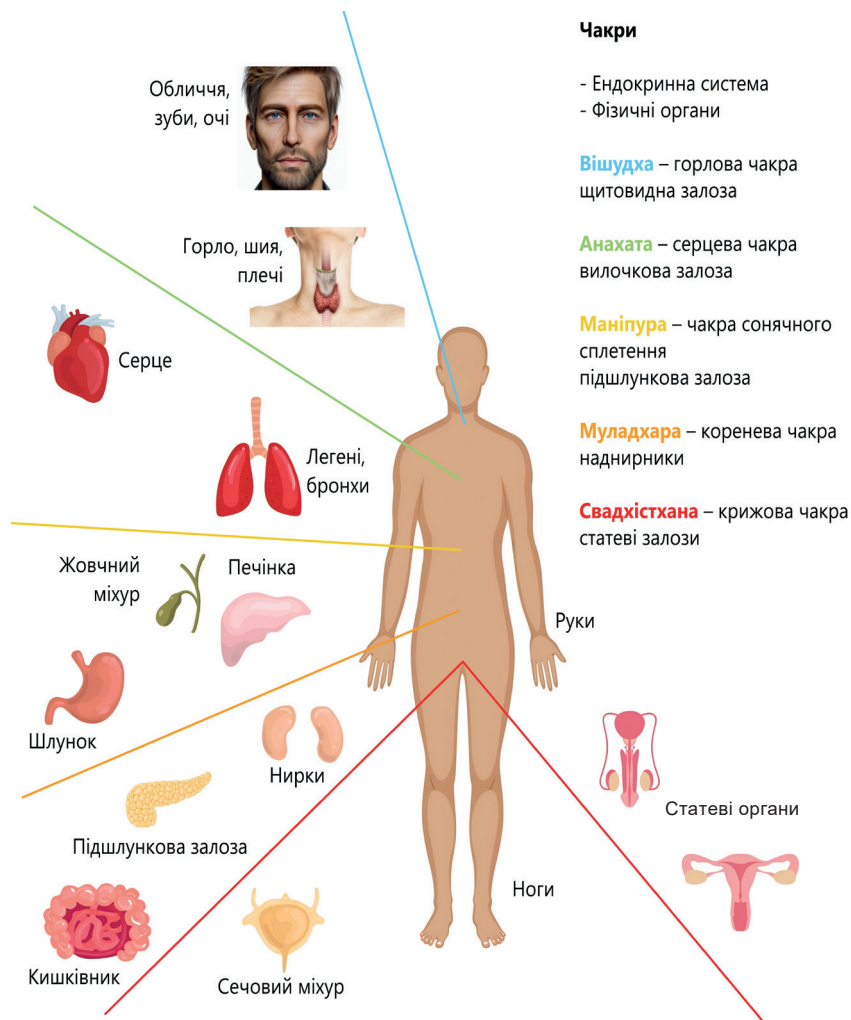

Рис. 42. Основні чакри людини

Інформаційно-енергетичний відділ людського організму є провідним і домінуючим. Без знання цієї системи і методів контролю через неї неможливо встановити первинний (доклінічний) діагноз, а потім здійснити етіопатогенетичний вплив на енергетичному (первинному) рівні.

Порушення в енергетичній системі неминуче призводять до патологічних змін в організмі, які спочатку зароджуються на Духовному (психічному) рівні, потім проявляються на емоційному і, нарешті, на фізичному рівні, проявляючись у вигляді захворювання. Причиною захворювання часто є результат порушення структури біополя. Це і є справжній патогенез захворювання на енергетичному рівні. Енергія, як Життєва Сила, покликана оновлювати (оживляти) і жити клітини фізичного тіла. Джерелом енергії є Світло і Плани Буття.

У Каббалі⁸⁰ сказано, що «... Матерія, при всьому її різноманітті форм і видів, є всього лише різною кількістю Світла (вібрації). Світло, яке організовує тіло (застигле), редукується до такої міри, що людина не відчуває його джерела, яке відчувається як Життєва Сила»⁸¹.

У метафізиці поняття «вібрація» пов'язане з універсальним законом Резонансу⁸², тобто законом вібрації збігу напрямків розвитку та об'єднання енергетичних джерел. Суть резонансу полягає в тому, що подібне притягує подібне. Резонанс – це реакція на вібрацію певної частоти.

Сила, що міститься в живому організмі (Життєва Сила), здатна вивільнити набагато більшу кількість енергії, ніж хімічні та фізичні процеси. Етіопатогенетичний (причинно-наслідковий) метод впливу на енергетичну систему організму через чакри і меридіани в даний час технічно реалізований і дозволив проникнути в причину патологічного процесу будь-якого органу, системи або організму в цілому, тобто проникнути в першопричину захворювання. Лікування таких захворювань здійснюється методами,

80 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%B1%D0%B1%D0%B0%D0%B%D0%B0>

81 <http://www.altmedsujock.com/otolaring.html>

82 <http://ten.tj/path/index1.php>

заснованими на знанні фундаментальних езотеричних законів Всесвіту, описаних езотеричними і теософськими науками, які доповнюються сучасними знаннями, розробками і відкриттями в цій області. П'ятиелементна Система Природи, що існує давно, була доповнена шостим і навіть восьмим елементами Системи, які дають можливість проникнути в «корінь» хвороби. Розроблена методика діагностики та лікування захворювань інформаційними хвилями в трьохпочатковій послідовності: Дух – Душа – Тіло, дозволила увійти в контакт з фундаментальними силами Природи: Гмо, Гетеро, Нейто і Нейтро. Цим фундаментальним силам передують п'ять основних елементів: тверде тіло, рідина, газ, плазма, атоми та електрони, а також шість первинних елементів (+вакуум), а також вісім первинних елементів (+спінорні поля + абсолютне ніщо), що дозволяють їм еволюціонувати. Метод Трійці, або Послідовності Трійці, разом з її елементарними компонентами, подібний дотику до джерела Всього Суцього, Початку Початків, першопричини хвороби. Діагностика по Трійці об'ємна і багатовимірна, що можна порівняти з магнітно-резонансною діагностикою організму. Зміни в організмі, виявлені методами Трійці і Трипочаткової послідовності, підтверджені при необхідності магнітно-резонансною і комп'ютерною томографією, УЗД, рентгенологічними і ендоскопічними та іншими дослідженнями, допомагають лікарю об'єктивно, точно і детально уточнити діагноз, а також виявити захворювання за допомогою енергетичних змін в полях органів. Володіючи такою інформацією, лікар може провести базисну або місцеву енергетичну обробку ураженого органу поверхнево.

А за допомогою інших методів Триначалія та Трипочаткової Послідовності, через енергетичні системи транспорту структур спірного поля (чакри і меридіани), можна увійти у вогнище ураження і провести енергетичну корекцію.

Для того, щоб провести енергетичну корекцію ураження, звичайний медичний діагноз трансформується в мову енергетичного поля. В енергетичному алгоритмі намічається шлях до вогнища ураження, його координати і рівень локалізації, а також необхідна

енергія, спрямована на усунення джерела ураження. Лікування проводиться за шістьма або вісьмома первинними елементами, що дає можливість проникнути в «корінь хвороби» і початок походження хвороби – її преморбідний стан.

Беручи до уваги вищесказане, можна констатувати, що за допомогою інформаційно-хвильових полів та спеціальних технічних засобів і відповідних методик та філософських підходів до впливу на енергію людини через транспортні коридори чакр, меридіанів і біологічно активних точок, можна здійснювати ефективне відновлення, як на клітинному, так і на рівні організму.

Такий вплив приводить до відновлення енергетичного балансу, усуває справжні причини, що були викликані передпатологією, а також патологію. Корекція енергетичних порушень в організмі і є суттю інформаційно-хвильової терапії.

Розділ V

ЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНИЙ СПЕКТР, ВСЕСВІТ

А. Роздуми про енергоінформаційний спектр

Існування енергії та інформації окремо один від одного можна уявити лише гіпотетично. Весь доступний нам світ проявляється різним ступенем співвідношення енергії та інформації. Еволюція матерії відбувається на тлі зниження рівня енергії і підвищення рівня інформації. Водночас кожен наступний рівень організації включає в себе попередній. Наприклад, молекула складається з атомів, клітина складається з молекул, організм складається з клітин і так далі.

Як відбувається енергоінформаційна взаємодія на різних рівнях? Для кожного рівня організації характерна сприйнятливість до впливів відповідної інтенсивності, якимось дане співвідношення енергетичних та інформаційних потоків. Слід зазначити, що вищі рівні організації опосередковано через нижчі рівні їх компонентів чутливі до всього інформаційного спектру. Сприйнятливість на низьких рівнях організації обмежена різницею енергетичного рівня об'єкта і сприйманням впливу.

Природа інформаційного спектра загадкова і завжди привертає увагу дослідників, оскільки, на відміну від неспроявленої енергетичної інформації, вона пізнавана. Здебільшого більшість взаємодій в природі недоступні нашому сприйняттю, але можуть бути зафіксовані сучасними пристроями.

З огляду на вібраційний характер більшості взаємодій, для них введено поняття частоти. Різні енергоінформаційні рівні також мають свої особливості. На різних рівнях організації частоти енергії та інформації є проявами абсолютно відмінної інтенсивності єдиного енергоінформаційного поля. У межах частот одного рівня організації можна виділити велику кількість частот, що розрізняються як за інтенсивністю, так і за енергоінформаційними співвідношеннями.

Зі збільшенням інформативності частотний спектр значно розширюється, а його інтенсивність зменшується. Природне планетарне випромінювання об'єднує всі взаємодії як за частотою, так і за енергоінформаційним рівнем, що визначає ступінь розвитку планети.

Б. Всесвіт як джерело інформації

Астрологи складають гороскопи, ворожки розкладають свої карти або, дивлячись на кавову гущу, розповідають про минуле чи майбутнє. Водночас практично ніхто не замислюється над тим, де, власне, зберігається ця інформація, і як працюють всі відомі методи ясновидіння і пророцтва.

На сучасному етапі розвитку науки і техніки стає зрозуміло, що буквально все навколо нас здатне зберігати інформацію на умовних рівнях Піраміди багатомірності. Все, з чим ми стикаємося і з чим взаємодіємо, змінює свій енергоінформаційний потік.

Ясновидиця Ванга, щоб прочитати інформацію про людину, використовувала цукор, який знаходився під подушкою візитера всю ніч перед відвідуванням її. Для Ванги цей цукор і був носієм інформації.

З точки зору концепції Піраміди багатомірності зрозуміло, що інформація може бути записана в молекулу води. Вважається, що вона присутня навіть в кристалах алмазу і в молекулярній структурі вуглецю, що міститься в цукрі, або на бавовняних волокнах в складі тканини одягу, тощо.

Інформація про людину існує на її посуді, стінах її будинку і навіть у водах Світового океану, з якими вона контактувала. Цілком ймовірно, що інформацію про нас також можна знайти в далеких зірках сусідніх галактик, розташованих на відстані мільярдів світлових років від нас.

Як таке може бути?

Інформація «зчитується» миттєво, в будь-який час і на будь-яку відстань за наявності особливих здібностей. Зараз мало кого здивуєш комп'ютером. Персональні комп'ютери та калькулятори стали звичним явищем. Техніка, як і все навколо, змінюється

як у зовнішньому вигляді, так і у своїй функціональності. Одне залишилося незмінним: жоден комп'ютерний конструктор, жоден системний програміст не може сказати, що саме відбувається в комп'ютері в даний момент часу. Ніхто не знає, які саме переходы (p-n, R-C, L-C...) і в якій частині мікросхеми спрацьовують в реальному проміжку часу між натисканням клавіші на клавіатурі і появою інформації на екрані дисплея.

Мало хто із конструкторів чи розробників мікросхем після їх практичного використання знає, що саме відбувається всередині даного чіпа. В першу чергу це стосується розробника в області нанотехнологій! Це, тим більш, складно усвідомити на тлі незнання ортодоксальної науки, що, власне, являють собою напівпровідникові прилади, молекули, атоми тощо.

Навряд чи хтось зможе докладно пояснити це з точки зору класичної фізики. Однак існують деякі теоретичні моделі, що дозволяють більш-менш приблизно описати деякі процеси, які невідомі пересічній людині.

Тепер немає необхідності вдаватися в подробиці про те, який протон у цій об'ємно-резонуючій молекулі амінокислоти тієї чи іншої клітини чутливого організму (лат. *sensitivus* – чутлива людина, здатна впізнавати, відчувати і думати), увійшов у спінорний резонанс з протоном молекулярного ланцюга води на еній глибині Світового океану і отримав звідти необхідну інформацію.

Ми не будемо вдаватися в подробиці, а скористаємося методом складання блок-схем, які вже розроблені і застосовуються в радіоелектроніці. При цьому групи радіоелементів об'єднані на схемі в окремі функціональні блоки: підсилювачі, модулятори, генератори і т.п., а ми складемо умовну структурну схему інформаційних полів, що дозволяє уявити, не вдаючись в подробиці, як працює радіоелектронний пристрій в цілому.

На рис. 42 рівні інформаційних полів умовно позначені відповідно до їх значущості. Чим вище градієнт поля, тим вище його рівень інформованості. Вважається, що найнижчий потік інформації про нас знаходиться на рівні планети Земля.

Рис. 43. Умовні градації інформаційних полів

Другий – це рівень нашої астрологічної натальності, або інформаційний рівень Сонячної системи.

Третій рівень – галактичний. У ньому зберігається інформація про історію країн, етнічну приналежність і т.д. Через інформаційні поля «n+1» ми досягаємо рівня Абсолюту.

Якщо необхідно отримати дані з інформаційних полів одночасно, ясновидці або пророки шукають їх на декількох рівнях одночасно.

Але як дістається інформація про майбутнє, про події, які ось-ось відбудуться?

В астральному плані немає понять ні часу, ні відстані, ні маси. При цьому у вищих метриках доступна всяка інформація в будь-якому часі. Вся історія, все минуле і сьогодні знаходяться в одному полі подій.

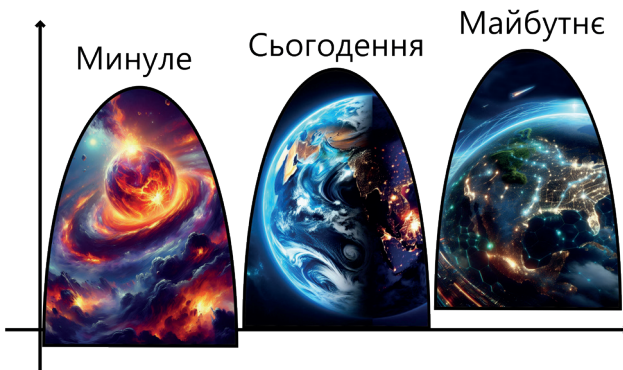

Рис. 44. Поля подій

Подолавши лабіринти лінійної і розгалуженої логіки, піднявшись зі своїм «Я» хоча б до рівня тривимірного логічного мислення, можна потрапити на Поле Подій. А для того, щоб розпізнавати і сприймати події, як з минулого, так і з майбутнього, необхідно здійснити астрально-ментальний вхід в Інформаційні Поля Всесвіту, де вони і відображаються. Але це вдається одиницям з мільярдів.

В. Принципи накопичення енергії

Рівень розвитку будь-якої системи визначається її енергетикою, ступінь якої визначає рухливість, пластичність та мінливість однієї і тієї ж системи.

Формування простих систем вимагає високої енергії навколишнього середовища, ентропії і випадковості. Одного разу сформувавшись, система має високий рівень зв'язаної енергії і величезний латентний потенціал, але її інформативність незначна. Для стабілізації такої системи потрібно більше взаємодії та часу.

Будь-яка система логічно прагне до підвищення рівня інформаційних взаємодій і самосвідомості. Водночас складність системи обумовлена необхідністю економії енергії. Прості системи існують тільки в умовах високого рівня зовнішньої донорської енергії. При зменшенні надходження зовнішньої енергії система змушена виробляти механізми енергозбереження, тобто ускладнюватися або зникати. При розпаді будь-якої системи виділяється залишкова енергія, кількість якої залежить від рівня її організації. При цьому кількість енергії, що виділяється, обернено пропорційно еволюційному рівню розвитку системи, що розпадається. При поділі ядра виділяється величезна кількість енергії, яка відповідає рівню температури плазми. Розпад на молекулярному рівні – це холодна плазма. Тут цінність енергії для підтримки системи вище, ніж інформаційних взаємодій. При цьому визначальним фактором існування молекул є енергія хімічних зв'язків.

Далі йде якісний перехід до живих систем, де фактор інформації для організації системи відіграє більш значну роль, ніж енергія. Саме домінування інформаційних взаємодій у формуванні та підтримці системи визначає живу матерію. Нежива матерія харак-

теризується енергетичним обумовленням. Ця закономірність не поширюється на технічні пристрої, створені людиною для обміну і накопичення інформації, оскільки поява неживих інформаційних пристроїв техногенного походження випадає із загальної лінії еволюції матерії. Всі ці пристрої є еволюційними пристосуваннями, які сприяють виживанню людини у штучно створеному інформаційному середовищі.

Кожен наступний рівень організації зберігає енергію системи попереднього рівня. Наприклад, молекула, маючи власну енергію хімічних зв'язків, також запасає енергію атома. Клітини, які складаються із складних біомолекул, зберігають енергію своїх хімічних зв'язків.

Організм має клітини з низьким енергетичним потенціалом, але дозволяє їм функціонувати через їх велику важливість для організму. Це дозволяє біоценозу, групі організмів чи будь-якому об'єднанню протистояти агресивному впливу навколишнього середовища і ефективно використовувати енергетичні ресурси свого існування.

Так проявляється принцип існування енергоінформаційної матерії на всіх рівнях: енергія отримує інформацію, інформація зберігає енергію. Так вони функціонують постійно.

Г. Передача енергетичного спектра

Передача енергетичної інформації за допомогою світла в нашій галактиці здійснюється за принципом трансляції радіосигналу в космосі. У цьому випадку високочастотний інтенсивний сигнал, який імітує низькочастотні інформаційні хвилі і поширює їх на далекі відстані. Тут роль транслятора відіграє сонячне світло або світло від зірок.

На наступному етапі відбувається взаємодія з інформаційними полями планет, при цьому вишиковуються планетарні частоти, що свідчать про їх рівень розвитку. Тут важливу роль відіграє природне випромінювання планети, яке має різний частотний спектр.

Інформативним ефектом володіють як окремі частоти світлового спектра, так і спектр в цілому. При цьому хвильова форма дає інфор-

мацію про загальний енергоінформаційний розвиток, живу і неживу матерію, а також біогеоценоз в цілому. Частота світлопропускання відповідає швидкості сонячного потоку і знаходиться у видимій зоні спектра. Решта інформації розноситься в просторі невидимим для людського ока потоком.

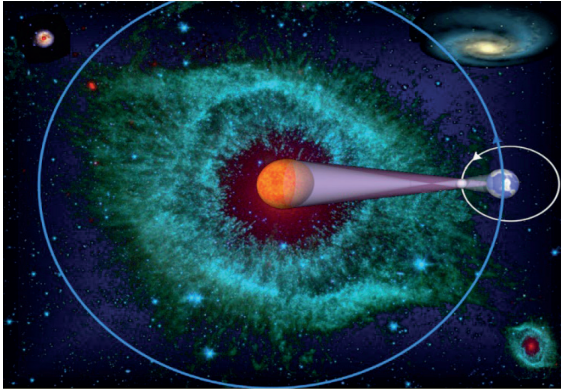

Рис. 45. Принцип галактичної передачі та прийому енергоінформації

Дуже показово, що архітектура будівель, особливо релігійних, є енергоінформаційною. Такі споруди є космічними знаками, які свідчать про високу мотивацію людей до обміну інформацією.

Д. Прийом зовнішнього енергоінформаційного спектра

Живі організми – це складні енергоінформаційні структури зі своїм діапазоном хвильових процесів. Функціонування організму відбувається в межах частотного спектра відповідних енергетичних зв'язків, які об'єднують організм. Не задіяними є коливальні процеси нижчих рівнів організації органів, клітин, складних біомолекул і вищих інформаційних рівнів, а також зв'язки між організмами для їх інтеграції.

Живий організм здатний налаштовуватися на хвильові процеси як нижчого, так і вищого рівнів організації матерії, від квантових до ценотичних. Це ніби антена для прийому інформації у вигляді хвиль та полів. Частота хвиль, що доходять до нас, у вигляді сонячного або зоряного світла, також сприймається. Однак ці сигнали поки що не дуже інформативні для нас і є лише сполучною ланкою для роботи зорового аналізатора.

Людський організм, як втілення всього земного досвіду інформаційної еволюції, здатний сприймати весь зовнішній спектр усвідомлено. Це виникло в процесі еволюції. При вдалому налаштуванні поля людина може проявляти здатність передбачати події за допомогою екстрасенсорного сприйняття енергетично-хвильового поля тіла.

З народження людина сприймає світ у формах, встановлених раз і назавжди, а, отже, позбавлена можливості критично ставитися до тих постулатів, на яких будується сама основа сприйняття. Люди сприймають світ як рух, тому що розум сприймає лише різницю станів або явищ. При цьому світ складається з різних модифікацій єдиної космічної енергії.

Енергетично-інформаційні концепції засновані на уявленні про те, що здоров'я людини обумовлено нормальним рухом енергії в організмі. І це вже доведено східною медициною. При ефективному русі людства вперед необхідно керуватися новим світоглядом, спиратися на найпередовіші досягнення науки, беручи і поєднуючи все найкраще, що має медицина Сходу і Заходу.

Представники античності стверджували можливість безпосереднього зв'язку зі світом рослин і мінералів, а також світом духовності. Те, що жоден процес не відбувається у Всесвіті без наявності відомостей про нього, науково обґрунтував у Пулковській обсерваторії академік Козирев Микола Олександрович.

Рис. 46. Козирев М. О. (02.09.1908 – 27.02.1983)

Він експериментально підтвердив, що минуле, сьогодні і майбутнє співіснують одночасно⁸³. Зберігання і переміщення інформації за допомогою деяких механізмів не вимагає енергії. Інформація думки миттєво переноситься на будь-яку відстань. Передбачається, що ці загадкові поля містять дані не тільки про матеріальні об'єкти, а й про нематеріальні, таємничі сутності яких описані у всіх релігіях світу.

Зазначається, що кожне тіло у Всесвіті має власне обертове інформаційне поле, куди записані всі його характеристики. Поворот може бути «вправо» або «вліво». Це підтверджують фізики своїми дослідженнями торсійних (спінорних) полів. Про це свідчать і вчення езотериків в «**Законі народження вихору**» і «**Літописі Акаші**»⁸⁴.

Концепція цілісності стала можливою завдяки появі в зовнішньому полі Землі космічних частот, які були відкриті Петровим Володимиром Олексійовичем.

Рис. 47. Петров В. О. (26.05.1893 – 01.12.1967)

Завдяки працям провідних фізиків сучасності з'явилося поняття космоенергетики, яке представлено системою знань, що має кардинальну відмінність від усіх попередніх напрямків.

83 Козырев Н.А. Избранные труды. <http://www.timashev.ru/Kozyrev/>

84 Информациология и Космоэнергетика. <http://vottovaara.ru/members/publication/informaciologia/10.html>

Космоенергетика не має соціальних коренів. Це ніяк не пов'язано з розумовою діяльністю людини. Космічні частоти орієнтовані на підсвідомість і через них безпосередньо, як потік енергії, пронизують наше тіло. Але, як і будь-яке езотеричне вчення, космоенергетика знаходиться на прямому шляху пізнання і починається із освоєння лікувальних практик. Зцілення – одна з гілок енергетичного впливу. Сучасні успіхи цілителів вражають. Для них практично не існує невиліковних захворювань. Одужання стає можливим, коли функціонування організму переходить на більш високий частотний рівень.

Головне, що відрізняє енерготерапевтів від цілителів інших практик – це те, що вони займаються не лікуванням конкретного захворювання, а лікуванням людини з усіма її проблемами, пов'язаними зі здоров'ям. Всі хвороби людини є наслідком способу життя, впливу навколишнього середовища та їх взаємин. Для того, щоб зцілитися, набратися сил і цілісності, людина повинна знайти нові мотиви для свого існування. З кінця 90-х років ХХ століття енергетика широко використовується для оздоровлення організму. Цьому сприяє наявність свідчень про гармонію між енергетичними тілами.

Набуваючи знань з енергетичної терапії, людина вивчає певні техніки зцілення, які приносять користь поінформованій людині, дисциплінують її та підвищують впевненість у собі.

Розвиваючи практику цілительства, необхідно пам'ятати про відповідальність за свої вчинки.

Бути здоровим і щасливим у свідомості людей – це перебувати у стані, коли нічого не болить, не турбує і немає неприємних або хворобливих відчуттів.

Згідно з сучасним трактуванням, здоров'я – це природний стан, який характеризується повною рівновагою з біосферою і відсутністю будь-яких хворобливих відхилень в організмі. Офіційне визначення здоров'я Всесвітньої організації охорони здоров'я стверджує, що «здоров'я – це стан повного фізичного, психічного і соціального благополуччя, а не просто відсутність хвороб або недуг»⁸⁵.

85 Towards a healthier Ukraine. Progress on the health-related Sustainable Development Goals 2020. Copenhagen: WHO Regional Office for Europe; 2020

Зараз ми переживаємо час, коли питання здоров'я і нездоров'я втратили колишнє розуміння. Останніми роками ми все частіше сприймаємо зцілення як спосіб вирішення духовних проблем. Здорова людина – це здоров'я нації, тому система поглядів на забезпечення безпеки особистості в сфері захисту і зміцнення здоров'я громадян лягла в основу багатьох концепцій розвитку охорони здоров'я. Однак, на жаль, подібних доктрин в Україні поки що немає.

Захворювання, що виникають відразу після пологів, повністю залежать від поведінки, бажань і думок жінки під час вагітності. У цей час на структури енергетичних полів плода можуть впливати, і не завжди позитивно, інформаційні поля інших. Так звані «спадкові хвороби» також передаються дитині. Але медикаментозні препарати не завжди сприяють зникненню таких симптомів, які є при захворюванні. При лікуванні захворювань медикаментозними засобами відбувається втручання в роботу залоз внутрішньої секреції, що впливає на функціонування всіх органів і систем організму. Водночас необхідно приймати до уваги суть ураження, цілісність та роботу всього організму. Необхідно пам'ятати, що не всі залози працюють одночасно, але система гормональної регуляції повинна діяти впродовж усього життя. Застосовуючи сучасні медикаментозні препарати, такі як «імуностимулятори, гормональні препарати» і таке інше, ми завдаємо певної шкоди складному цілісному процесу, який викликає стрес в організмі і деформує його енергетичні поля як на клітинному, органному, системному так і на рівні організму.

Розшифровка значимості позитивних ефектів енергетичного впливу в даний час є єдиною актуальною задачею в контексті сучасних знань в області фізики, хімії, біології, психології та медицини. Дослідження цього явища без підтримки сучасного наукового обґрунтування слід сприймати як шахрайство, що доведено на практиці. Наприклад, в місті Ташкент під час епідемії холери, де не було жодного летального випадку, населення могло пити некип'ячену воду і їсти немиті фрукти. У 1993-1994 роках в лабораторії Ташкентського військового госпіталю під керівництвом В. А. Петрова проводилися дослідження по частотному впливу на

інфекційних агентів (віруси гепатиту В, кишкової палички, стрепто- і стафілокок), які відразу гинули. Бактерії інших видів (збудники червеного тифу і паратифів) змінювали свій колір при фарбуванні і не розмножувалися.

Людина постійно порівнює свої переконання і вчинки з вічною мораллю, яка відкривається тільки тим, хто володіє світом знань. Здійснюючи спільне вимірювання, людина пристосовується до простору. Релігія означає саме цей зв'язок людини з вічною мораллю, зв'язок нашої могутності з силами Всесвіту, зв'язок нашого шляху з еволюцією космосу. Цей зв'язок не порушується, але людям властиво спотворювати сигнали. Ми деформуємо мораль, пишемо не завжди справедливі закони та вигадуємо безглузді відмови для своїх неправильних вчинків.

На тлі загального невігластва людей більшість релігій є провідниками ідей миру, довіри, терпимості та гармонії. Релігії сприяють адаптації людини до соціального і природного середовища. Віра дає інструменти для внутрішньої дисципліни і вирішення конфліктів, а також формує енергію поведінки. Подвижник знаходить сили. Він стає воїном духу, і дух веде нас через життєві труднощі, оберігає, наставляє та підбадьорює.

Однак релігія використовується як прапор в корисливих цілях, дисципліна перетворюється на знаряддя влади. Чим абсурдніші догми релігії, чим агресивніше організація вербує прихильників, тим запекліше вона конкурує з іншими конфесіями. Тут ми маємо свідомо деформований підхід до адаптації людини.

З давніх-давен між людством на ментальному рівні ведеться діалог з різними космічними цивілізаціями. Тому розуміння Всесвіту і місця Людини в ньому має ідеологічне значення, а розуміння космоенергетики ґрунтується на явищах енергоінформаційного обміну між Людиною та Космосом, де зв'язок здійснюється через певні частоти (канали), де кожен енергоінформаційний канал (частота) є певним спектром енергії, певною функцією та інформацією. Доступ до енергетичних частот викликає стимуляцію мозку до зміни параметрів мозкової активності і приводить до розширеного сприйняття навколишнього середовища, тривимірного сприйняття об'єктів

дослідження. Стимуляція функціонування головного мозку підвищує його потенціал і збільшує можливості людини.

А людина, як складна біологічна енергетична система полів, становить триєдину сутність: інформаційно-енергетичну матерію, що містить безліч свідчень. Канальна система забезпечує ступінчасту перебудову енергетичних центрів та польових оболонки з поступовим нарощуванням частотної характеристики. Розвиток каналу, будучи каталізатором нарощування сутності, є одночасно запобіжником від перенавантажень і руйнувань, що зберігає цілісність триєдиного компонента людини, тобто відбувається процес «розширенням Свідомості».

Внутрішня перебудова організму і його функцій для злагодженої роботи відбувається з новою частотою. Ці енергії нейтралізують шкідливі для людини поля та нашарування, зцілюють її, забезпечуючи необхідною інформацією, гармонізуючи та розширюючи творчий потенціал особистості. І, як казав Іммануїл Кант⁸⁶: **«Я вибрав шлях, яким хочу йти; Я буду ходити по ньому і ніщо мене не втримає»**. Додамо лише, що **«...стежку здолає той, хто йде»!**

Численні наукові дослідження в області біологічної еволюції привели до висновку, що в суперечці між креаціоністами і дарвіністами істина на боці дарвіністів.

З погляду на це, біологічна еволюція слідує за еволюцією Дарвіна. В ході передачі генетичної інформації в ній відбуваються випадкові зміни, що позначається на селективному відборі і, можливо, на успадкованому придбанні нових ознак.

У той же час складність організмів сприяє їх виживанню і кращій адаптації в навколишньому середовищі. На думку багатьох вчених, випадкові зміни і природний відбір характерні для будь-якого еволюційного процесу, і лежать в основі не тільки біологічної еволюції, але і еволюції всього Всесвіту. Наприклад, Д. Неєман в Узагальненій теорії еволюції пише: **«Ідея цілеспрямованості еволюційних процесів виникає лише заднім числом, це не що інше, як ретроспективна ілюзія»**⁸⁷.

86 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%BD%D1%82,%D0%98%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D1%83%D0%B8%D0%BB>

87 Ю. Неєман, «Обобщённая теория эволюции» («Окна» за 28.11, 5 и 12.12 1996 года).

Рис. 48. Кант І. (22.04.1724 – 12.02.1804)

Але навіть цій таємничій «дамі», яка називається «еволюцією», потрібно, щоб організми еволюціонували, пристосовуючись до умов навколишнього середовища, щоб природа самостійно ускладнювалася? Невже ці ускладнення задля еволюції? Невже впорядкованість, яку ми спостерігаємо в Природі, є результатом лише сліпої випадковості, природного відбору, а сама еволюція не має мети? Це питання не нове, його ставили і задають тисячі та тисячі людей.

Проведений вченими аналіз наукових знань про розвиток нашого світу дозволяє зробити висновок про те, що еволюція – це цілеспрямований процес, а випадковість і природний відбір відіграють в цьому процесі підлеглу роль. Такий категоричний висновок породжує зрозумілу недовірливість, яка, однак, не може служити підставою для його повного відкидання. Ймовірно, це пов'язано з тим, що, по-перше, були висунуті гранично прості аргументи. І по-друге, і це мабуть головне, визнання цілеспрямованості еволюції призводить до ідеалістичних світоглядних висновків, які, як стихійні матеріалісти, науковці не можуть сприйняти. Однак для самої науки все це не може бути підставою для ігнорування аргументів.

Суть відповіді визначається тим, що запропонований аналіз виявив і вказав на найближчу мету еволюції нашого світу – єдина система «Людство». Коли ми дивимося на процес еволюції через призму того, що іноді називають «парадигмою матрьошки», ми знаходимо закономірності, які ведуть еволюцію до системи найближчої мети.

Висунута ідея надзвичайно проста. Суть її в тому, що процес еволюції систем нашого світу єдиний і включає в себе не лише розвиток людського суспільства, але і піднесення людської свідомості.

Існує «генетична лінія» еволюції, що характеризується схемою формування в просторі і часі наступних класів систем (рівнів системної організації матерії).

.. → «Елементарні частинки» → нуклони → ядра → атоми →
 молекули → хімічні сполуки → клітини →
 організми → сім'ї → роди → племена → держави →
 з'єднання держав → людство → цивілізація ... →

*Схема 1. Формування в просторі та часі класів систем
 (рівні системної організації матерії)*

Це якісно новий рівень системної організації матерії. Він чітко окреслює сам предмет аналізу, відображає його спадкоємність і нерозривну єдність всіх рівнів, починаючи від початкового стану і закінчуючи найвищими досягненнями суспільства. Насправді людина є лише вершиною складності систем класу «організмів», а найвищим досягненням еволюції, її сьогоднішнім днем, є системи класу «союзу держав». Людина – єдиний з усіх видів організмів, хто поніс прапор еволюції далі, по лінії свого суспільного розвитку.

Кожен з наведених вище класів і систем являє собою невидимий «поверх» Всесвіту. «Поверхи», звичайно, не розмежовані, а лише мають умовні межі. Космос створюється з того, що позначено першим еліпсисом із систем класів до «хімічних сполук» включно⁸⁸. Потім процес еволюції продовжився на Землі. Існування клітин і організмів за межами Землі є лише гіпотезами, які не розглядаються цим аналізом.

88 Р. Нудельман. «Карта Вилкінсона» («Окна», 10 апреля 2003 г).

При аналізі процесу еволюції через призму вище наведеної схеми і тільки при такому розгляді виявляються закономірності, яким підпорядковується все у природі і які ведуть еволюцію до найближчої мети всього еволюційного процесу – єдиної системи «людство», якою нині ще воно є.

Розгляд цих закономірностей дає можливість охарактеризувати майбутню систему в її основних ознаках, а також визначити основні умови і приблизний період її формування.

Про які закономірності йдеться? Перший можна назвати принципом «матрьошки». Вона формулюється так: системи кожного нового класу створювалися з систем минулих і попередніх класів. Нуклони складаються з «елементарних» частинок, ядра складаються з нуклонів, атоми – з ядер і електронів і т.п.

Тому всі відомі науці первинні, тобто не створені людиною за її проектами, системи являють собою певну подобу матрьошки, всередині якої містяться всі попередні класи, отже, чим вищий клас систем, тим більше «матрьошок» міститься всередині.

Принцип «матрьошок» діє як на рівні фізичної⁸⁹, хімічної та біологічної еволюції, так і на рівні розвитку людського суспільства⁹⁰. Із подібної закономірності випливає, що всередині нас є те, що було там ще на самому початку процесу еволюції. Цей висновок заслуговує на окрему увагу, оскільки початкове «щось» містило інформацію про майбутнє.

«Вкладена» закономірність обумовлює існування інших взаємозалежних закономірностей. Загальна кількість систем (вище наведені класи), з переходом еволюції від рівня системної організації матерії до іншого вищого, що неухильно зменшується⁹¹. На рівні суспільного розвитку людства ця закономірність продовжує діяти, а загальна кількість «з'єднаних державних утворень» визначається кількістю близькою десяти.

89 В.Вайскопф. «Фізика в двадцатом столетии». Перевод с английского языка. М., Атомиздат, 1977 год, стр. 45, 48, 49.

90 Ёитиро Намбу. «Кварки». Перевод с японского языка. Москва, «Мир», 1984 г., стр. 22–23.

91 Загальна кількість «елементарних» часток в природі визначається числом десяти в дев'яностій степені – кількість, безумовно, не фіксується, число нуклонів в декілька разів менша, і т.п.

Одночасно зі зменшенням загального числа систем збільшується і розмір однієї порівнювальної системи. (Поняття «розміри» в мікросвіті і на рівні соціального розвитку живих організмів має певні особливості)⁹².

Таким чином, чим вищий клас систем, тим менше порядків цього класу в природі і тим більший розмір однієї порівнюваної системи. У результаті дії кількісної закономірності, від безпосередньої участі в еволюційному процесі відсікаються величезні масиви матерії і процес еволюції просторово дедалі більше звужується.

Згідно з «картою Вілкінсона», початкова маса Всесвіту, залученого до еволюційного процесу, становить лише 4 % від загальної маси Всесвіту. Кількісна та «розмірна» закономірності ведуть до формування системи найближчої мети еволюції – єдиної системи «людство».

У процесі еволюції закономірно, певним чином спрямовано, змінюються всі основні характеристики та параметри систем: зокрема маса, «квантова» енергія, характеристика оболонки, основа внутрішньої структури систем, внутрішні та зовнішні зв'язки систем, а також швидкість формування нових класів. Всі закони відіграють певну роль у формуванні системи безпосередньої мети процесу еволюції. Особливу роль у формуванні системи безпосередньої мети еволюції відіграють закономірності зміни основи внутрішньої будови систем і зміни їх внутрішніх і зовнішніх зв'язків. В основі всіх матеріальних систем лежить пара взаємопов'язаних функціональних елементів. У процесі еволюції в структурній основі систем виник третій елемент – електрон (на рівні «атомів»). Потім нервова клітина (на рівні «організмів»). Далі йде організм (на рівні соціального розвитку організацій). Далі йде клан, плем'я, держава, союз держав.

З появою третього елемента в структурній основі в системі з'являється керуючий елемент (тому така схема управління називається кібернетичною). На рівні «атомів» роль керуючого елемента виконує ядро (в силу його маси і енергії), на рівні

92 Ёитиро Намбу. «Кварки». Перевод з японского языка. Москва, «Мир», 1984 г., стр. 22–23.

«організму» цю роль виконує нервова система, і, нарешті, на рівні соціального розвитку живих організмів «організм» став керуючим елементом. На рівні живих організмів і їх соціального розвитку внутрішні і зовнішні зв'язки систем поділяються на матеріальні та інформаційні. На рівні соціального розвитку живих організмів інформаційні зв'язки стали ланками інтересів. Незважаючи на те, що носіями цих зв'язків є фізичні тіла, це визвало появу принципово нових, нефізичних зв'язків. Сьогодні вони не можуть бути виявлені жодним штучним фізичним приладом, а можуть бути виявлені лише свідомістю. З виділенням керуючого елемента в структурну основу систем і роздвоєнням внутрішніх та зовнішніх зв'язків систем, матеріальна та інформаційна стійкість системи стала залежати від функціонування керуючого елемента та реалізації інформаційних зв'язків.

Виникнення зв'язків інтересів в еволюційному процесі означало, що тепер система може бути зруйнована не тільки шляхом застосування до неї певної енергії, але і шляхом руйнування загальних інтересів її елементів.

Отже, в ході еволюції в структурній основі систем закономірно виділяється елемент управління, а зв'язки перетворюються в ланки інтересів – які стають, у свою чергу, ланками інформації. І чим вище рівень організації систем, тим ближче процес еволюції до системи найближчої мети, тим більша роль керуючого елемента та інформаційних ланок у стабільному функціонуванні системи. Кожен з єдиних законів має свою, невидиму «траєкторію», яку не можна описати ні геометрією Евкліда⁹³, ані Рімана-Лобачевського, існує особлива геометрія без ліній і розмірностей.

Для її опису звичайний строгий математичний апарат вже не підходить. Аналіз єдиних законів по лінії вторинного процесу еволюції є завдання інших дослідників. Однак аналіз наведених законів приводить до висновку, що в їх основі лежить інформація як універсальна нефізична сила, що визначає цілеспрямованість еволюції.

93 http://www.google.ru/search?hl=ru&newwindow=1&rlz=1R2ADBS_ru&q=%D0%95%D0%B2%D0%BA%D0%BB%D0%B8%D0%B4%D0%B0&btnG=%D0%9F%D0%BE%D0%B8%D1%81%D0%BA&aq=f&aqi=&aql=&oq=&gs_rfai=

Рис. 49. Евклід (близько 270 до н. е.)

Рис. 50. Лобачевський М. І. (01.11.1792 – 24.02.1856)

Ця потужність не може бути виявлена жодним штучним пристроєм. Тому наука не надавала і не надаватиме інформації статусу сили. Запропонований підхід робить цей процес можливим. На яких підставах? Приблизно на тих самих, на яких свого часу ефір був введений в картину світу. Іншого способу пояснити існування єдиних закономірностей не існує. Відповідно до закону «вбудовування» інформація існує на всіх без винятку рівнях системної організації матерії.

Рис. 51. Георг Фрідріх Бернгард Ріман (17.09.1826 – 20.06.1866)

Н. Вінер⁹⁴ зауважив: «**Інформація – це звістка, а не матерія чи енергія...**»⁹⁵.

Інформація «фіксується» в матеріальних системах за допомогою їх певної структуризації, вона зберігається, передається і відкривається людською свідомістю – інтуїтивно і логічно, що узагальнює і аналізує наукові знання про світ. Як вже засвідчувалось, чим ближче процес еволюції підходить до системи безпосередньої мети всього еволюційного процесу, тим яскравіше проявляється роль і значення інформації як сили, що визначає розвиток світу.

94 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B8%D0%BD%D0%B5%D1%80,%D0%9D%D0%BE%D1%80%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%82>

95 Н.Вінер «Кибернетика, или управление и связь в животном мире и машине». Москва, Сов. радио, 1968год, стр. 237.

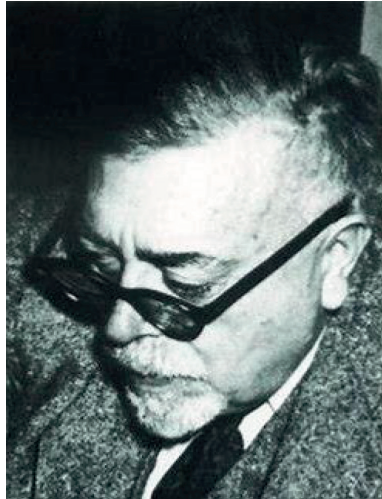

Рис. 52. Вінер Н. (26.11.1894 – 19.03.1964)

Із тієї ж закономірності випливає, що початкова «генетична» інформація про цільові установки передається з «поверху» на «поверх» світобудови аж до людини та її суспільних систем, і вона не піддається ніяким випадковим змінам. Ця інформація обов'язково має джерело. Аналіз єдиних законів дозволяє охарактеризувати його як нескінченне і абсолютне. У релігії його називають нескінченним БОГОМ, який не має образу. (Коли Альберт Ейнштейн⁹⁶ говорив про «космічне релігійне почуття»⁹⁷, яке надихало таких вчених, як Ньютон⁹⁸ і Кеплер⁹⁹, він мав на увазі саме такого неантропоморфного Бога).

Тому, нескінченний Бог (Вищий Розум) – це не вигадка людей, це прояв «генетичної» інформації світу. Вона за своєю суттю є запрограмованим проявом «генетичної» інформації про існування нескінченного джерела знань про всі речі, реальність, що виникла в результаті законів Природи, трансформуючись через наш мозок.

96 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%B9%D0%BD%D1%88%D1%82%D0%B5%D0%B9%D0%BD_%D0%90%D0%BB%D1%8C%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%82

97 Альберт Эйнштейн. «Собрание сочинений» Изд. «Наука», Москва, 1967г., т.1У, стр.126.

98 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D1%8C%D1%8E%D1%82%D0%BE%D0%BD_%D0%98%D1%81%D0%B0%D0%B0%D0%BA

99 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B5%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D1%80_%D0%98%D0%BE%D0%B3%D0%B0%D0%BD%D0%BD

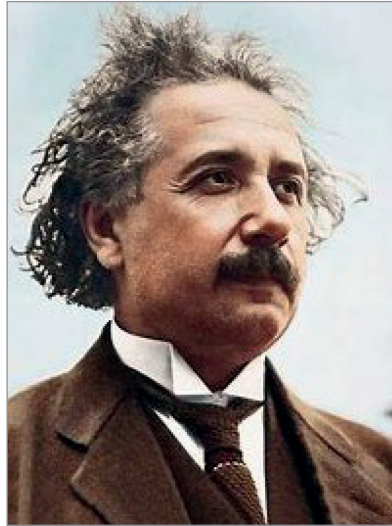

Рис. 53. Ейнштейн А. (14.03.1879 – 18.04.1955)

Будь-яка дійсність може і повинна бути предметом уваги науки, об'єктом її наукового вивчення і аналізу. Тому, моральні питання, що стоять перед людством, всупереч твердженням багатьох наукових авторитетів, є також науковими питаннями, а наука може і повинна шукати відповіді на них.

Згідно із запропонованим аналізом, відповіді на основні моральні питання будуть такими ж, як вони даються в знаменитих Десяти заповідях світових релігій (Заповіді Господні, дані в Торі або Біблії, Корані), в яких людська мораль – особливо на соціальному рівні – безпосередньо пов'язана зі світоглядом людей.

Коли ці заповіді приймаються людством, то люди «... Мечі свої перекують на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і не буде більше вчитися війни»¹⁰⁰. Тобто буде сформована єдина система «людяності». Таким чином, наука на ідеологічному і філософському рівнях може і повинна бути об'єднана з релігією. Твердження про принципову несумісність науки і релігії слід розглядати як міф, створений завдяки інтересам людей, що догматично мислять. Свою лепту у створення цього міфу внесли також і вчені.

100 ТАНАХ. Книга пророка Ісаї, гл. 2, в. 4.

Але треба виходити з того, що все вказує на стрімке наближення часу, коли інтуїтивне знання про існування абсолютного, нескінченного Джерела всіх відомостей про світ і про все існуюче доповниться науковим знанням. І це поняття увійде в наукову картину Всесвіту. Але воно не може бути включено в наукову картину світу лише на основі експериментів.

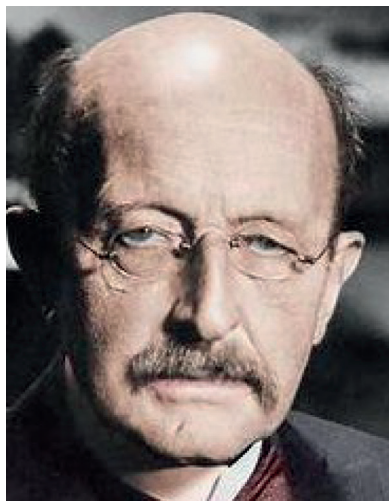

Рис. 54. Планк М. (02.03.1858 – 04.10.1947)

Людина не може створити нескінченний Вищий Розум – Джерело інформації про Всесвіт, який цілеспрямовано розвивається. Він може бути включений в наукову картину Світу тільки на основі узагальненого аналізу всього відомого науці шляху, пройденого Всесвітом у процесі свого розвитку. При розгляді еволюції світу неможливо окремо аналізувати фізичні, хімічні, біологічні і соціальні зміни, тому що навколо нас відбувається єдиний ієрархічний процес, в якому, на рівні фізичної еволюції, вирішальну роль відіграють сили тяжіння, сильні та слабкі електромагнітні взаємодії, які проявляються і у інформаційних процесах. Коли фізика підійшла до вивчення мікросвіту, стало ясно, що простих законів електродинаміки недостатньо. Фізика зайшла в глухий кут, допоки німецький фізик Макс Карл Ернст Людвіг Планк не припустив, що атоми випромінюють енергію окремими шматками, які називаються квантами.

Згодом вивчення електромагнітного випромінювання отримало новий поштовх, який послужив відкриттю нових знань.

Цілеспрямованість еволюції розкривається саме ретроспективним аналізом всього шляху, пройденого еволюцією, включаючи розвиток людського суспільства та піднесення людської свідомості. Тільки поставивши себе на вищий щабель еволюції і спостерігаючи за всім пройденим шляхом, ми можемо виявити цілеспрямованість еволюції, а з нижчого рівня це зробити неможливо. Тому фізика, що спускається вниз по сходах еволюції, часто не в змозі виразити це органічно. Аналіз еволюції із запропонованої точки зору приводить до висновку, що цілеспрямованість еволюції спочатку зумовлена інформацією. Про цю необхідність свідчить закономірність виділення керуючого елемента в структурній основі систем, оскільки в цій логіці особливим чином на рівні Всесвіту проявляється відомий біогенетичний закон Геккеля Е. Г.¹⁰¹, згідно з яким філогенез короткочасно повторюється в онтогенезі.

Рис. 55. Геккель Е. Г. (16.02.1834 – 09.08.1919)

101 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%B8%D0%BE%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B5%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%B5%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%B7%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%BD

Це означає, що в системі «Всесвіту» є керуючий елемент, а парою його основних «елементів» є дух-інформація і матерія. Іншими словами, Всесвіт – це грандіозна кібернетична система. Єдині закони свідчать, що розвиток усіх процесів підпорядкований тим самим законам природи, які керують розвитком космосу. Ця єдність пояснюється тим, що в її основі лежать споконвічні відомості, які зумовлюють розвиток Всесвіту. Джерело цієї інформації обов'язково постулюється абсолютним, нескінченним Зовнішнім Розумом, який не має образу, існування якого розкривається людською свідомістю.

Рис. 56. Філософія фізики по А. Ейнштейну¹⁰²

Отже, матеріалістичний аналіз еволюції світу приводить до ідеалістичного світоглядного висновку. Запропонований аналіз дає науково обґрунтований варіант вирішення багатовікової суперечки між матеріалістами та ідеалістами на користь прихильників останніх. З філософської точки зору питання дуже просте: що спочатку, єдність чи нескінченність? Запропонований аналіз дає однозначну відповідь на це питання – нескінченність первинна.

Згідно із аналізом, до такої відповіді призводить природний розвиток людської логіки, яка відображає дійсність.

¹⁰² Все у світі є енергія. Енергія лежить в основі всього. Якщо ви налаштуєтеся на енергетичну частоту тієї реальності, яку хочете створити для себе, то ви отримаєте саме те, на що налаштована ваша частота. Це не філософія. Це фізика. Альберт Ейнштейн.

Людство постійно намагаємося знайти відповіді на багато питань, що виникають в процесі існування суспільства. Численні спостереження, експерименти і перевірка отриманих даних, а також роздуми обов'язково приводять до певних висновків і результатів, які в подальшому обов'язково втілюватимуться в конкретні розробки.

Усе в матеріальному світі має певні межі і форми, свої функціональні можливості, які при даному рівні розвитку неможливо подолати.

◆

Розділ VI

ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВА ТЕРАПІЯ

У наш час розвивається ще одна галузь медицини – інформаційно-хвильова. Це самостійна галузь медицини, яка виникла на стику кібернетики¹⁰³ та медичної інформаціології¹⁰⁴.

Науковці встановили, що кожна жива клітина є одночасно і випромінювачем, і приймачем електромагнітних хвиль певної частоти та сили¹⁰⁵.

Стан організму залежить від біоенергетичного балансу, який на клітинному рівні будь-якого здорового органу або системи в нормі стабільний, пов'язаний зі статтю, віком, якістю харчування, станом навколишнього середовища, впливом на організм екзогенних і ендогенних факторів фізичної, хімічної та біологічної природи.

Хвора клітина, орган або система організму в результаті порушення обміну речовин виробляє нехарактерні сигнали, речовини тощо, які за своїми характеристиками відрізняються від норми. Такі зміни обумовлені глибиною преморбідного або патологічного стану в залежності від тяжкості і тривалості захворювання, обумовлені впливом на організм фізичних, біологічних чи хімічних факторів.

Виходячи з цього, можна припустити, що захворювання – це порушення, перш за все, енергетичного обміну на клітинному, органному або системному рівнях, в результаті чого змінюється інформація про їх біоенергетичний стан, який можна реєструвати за допомогою приладів.

На сучасному етапі розвитку науки вчені можуть фіксувати стан органів і систем організму, і навіть вміють відтворювати сигнали, що імітують такі в здорових клітинах. Що відбувається, коли на інформаційні канали організму впливають зовнішні чинники, які можуть змінити біоенергетику клітини, ураженої хворобою? Такі

103 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B8%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B5%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0>

104 http://www.burodv.ru/public/drugie/uzvi_1.htm

105 <http://sibtopa.ru/>

дії можуть сприяти відновленню біоенергетичного потенціалу, який (за певних змін в органелах клітини і, перш за все, в мітохондріях і комплексі Гольджі) може сприяти відновленню гомеостазу та продовжити функціонування чи спричинити загибель клітини.

Всі клітини живого організму, будучи структурними елементами тканин, органів або систем, генерують інформаційні потоки, завдяки яким можна побічно дізнатися про їх стан.

Сигнальні характеристики здорових і пошкоджених клітин мають певні відмінності. Будь-яке захворювання починається зі зміни обміну речовин в пошкодженій клітині, органі або системі, що в кінцевому підсумку відбивається на біоенергетичному стані їх відтворення.

На початку третього тисячоліття багато традиційних ресурсів людського прогресу почали набувати дещо іншого значення. Ця тенденція об'єктивно поширилася на біологію та медицину.

Сучасна медицина орієнтована на встановлення діагнозу пацієнта на підставі верифікації відхилень при аналізі біологічних рідин, проведення інструментальних і клінічних досліджень, встановлення причин порушення гомеостазу, тобто вжиття заходів, що сприяють діагностиці захворювань та встановленні їх етіології, розробку алгоритму усунення патологічних змін, а, на жаль, не на лікування хворого!

Симптоматика порушення сталості внутрішнього середовища за допомогою координованих реакцій спрямована на інформування про проблему підтримки динамічної рівноваги в організмі. Однак при ряді захворювань вони можуть проявлятися однаково. Тому лікувальні заходи, процедури і фармакологічні препарати та інші, не завжди можуть бути однаково прийнятними для лікування порушень, які проявляються тими чи іншими клінічними симптомами.

У цьому випадку більш інформативним буде біоенергетичний стан клітини, органу або системи органів. Однак майже до кінця минулого століття такої інформації не надавалося належного значення і її не враховували при лікуванні хворого. І лише на початку 80-х років XX століття академік А. В. Шиленко першим у своїх працях

звернув увагу на справжнє значення такої інформації, що наблизило народження нової науки – інформаціології¹⁰⁶.

Слово «інформація» походить від слова «informatio», що в перекладі з латинської означає пояснення, виклад, тобто це повідомлення про що-небудь, інформація, яка є об'єктом зберігання, обробки і передачі даних. Це, перш за все, кількісна міра усунення невизначеності (ентропії) або міра організації системи. Найбільшого поширення ця дисципліна набула у кібернетиці та математиці.

На початку 90-х років минулого століття академік Московського авіаційного інституту І. Й. Юзвішин першим обґрунтував і сформулював принцип інформаційного підходу, прийнятного у всіх сферах людської діяльності¹⁰⁷.

Рис. 57. Юзвішин Іван Йосипович (02.01.1936 р.н.)

Він сформулював закони збереження інформації, інформаційного розвитку Всесвіту, симетризації та десиметризації, а також правила узагальнення, інформаційно-клітинної взаємодії. Іван Йосипович також ввів поняття «інформаційне», під яким слід розуміти узагальнення елементарної одиниці відношень, тобто неподільної частини величини (лат. quantum – скільки), що вимірює фізичну

106 <http://www.lido-zel.ru/doc/conc.doc>

107 Юзвішин, І. Й. Інформаціологія або закономірності інформаційних процесів та технологій в мікро- та макросвітах Всесвіту : Пер. з рос / І. Й. Юзвішин. 4-е вид., випр. Луганськ : Східноукраїнський державний університет, 1999 (; Луганськ). 204 с. ISBN 966-590-181-8 : 9.00.

величину, що має дискретний характер. Квант електромагнітного поля – фотон, квант поля звукових коливань – фотон¹⁰⁸.

Під терміном «фізична величина» слід розуміти властивість, загальну в якісному відношенні для багатьох фізичних об'єктів (маса, довжина, електрична напруга, температура, інші параметри і таке інше), але і у кількісному відношенні індивідуальну для кожного з них (конкретна властивість).

На сьогоднішній день існує чітке визначення інформації. Інформація – це фундаментальний узагальнено-уніфікований, споконвічно-нескінченний процес резонансно-стільникових, частотно-квантових і хвильових відносин, взаємодії, взаємоперетворення (у просторі і часі) енергії, руху, маси і антимаси на основі матеріалізації або дематеріалізації в мікро- і макроструктурах Всесвіту.¹⁰⁹

Інформація існує незалежно від нас і проявляється в триєдиному процесі мікро- і макровимірних відносин та взаємодій енергій, руху й мас в просторі і часі.

Пізнання навколишнього світу відбувається на основі досконалості інструментів, якими володіє людство. Багато хто намагався інтерпретувати інформаційну картину світу, спираючись на наукові праці і відкриття А. Ампера¹¹⁰, М. Фарадея¹¹¹, Г. С. Ома¹¹², А. М. Гауса¹¹³, Д. К. Максвелла¹¹⁴, А. Ейнштейна¹¹⁵ і багатьох інших вчених, які так і не змогли повністю розкрити суть вчення про

108 Фотон (від давньогрецького φῶς, phos - світло) - фундаментальна частинка, квант електромагнітного випромінювання у вигляді поперечних електромагнітних хвиль і носій електромагнітної взаємодії. Електричний заряд фотона дорівнює нулю. Фотон може перебувати тільки в двох спінових станах з проекцією спіну на напрямок руху (спіраль) ±1. У фізиці фотони позначаються буквою γ.

109 Юзвишин І.І. Основи інформаціології. М.: Международное издательство «Информациология» и издательство «Высшая школа», 2000, 516 с. \$ http://world.lib.ru/w/woin_a_m/vojn235.shtml

110 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%BC%D0%BF%D0%B5%D1%80_%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B5_%D0%9C%D0%B0%D1%80%D0%B8

111 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B5%D0%B9_%D0%9C%D0%B0%D0%B9%D0%BA%D0%BB

112 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%BC_%D0%93%D0%B5%D0%BE%D1%80%D0%B3_%D0%A1%D0%B8%D0%BC%D0%BE%D0%BD

113 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B0%D1%83%D1%81%D1%81_%D0%9A%D0%B0%D1%80%D0%BB_%D0%A4%D1%80%D0%B8%D0%B4%D1%80%D0%B8%D1%85

114 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B0%D0%BA%D1%81%D0%B2%D0%B5%D0%B%D0%BB_%D0%94%D0%B6%D0%B5%D0%B9%D0%BC%D1%81_%D0%9A%D0%BB%D0%B5%D1%80%D0%BA

115 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%B9%D0%BD%D1%88%D1%82%D0%B5%D0%B9%D0%BD_%D0%90%D0%BB%D1%8C%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%82

інформацію. Свого часу вони не досліджували і не змогли довести фізичну сутність проблеми взаємозв'язку між індивідуальними властивостями, якостями, характеристиками, особливостями і атрибутами матеріальних об'єктів, а також відмінностями між здібностями, факторами, ефектами, явищами матеріалізованих або дематеріалізованих об'єктів, їх окремих елементів, полів, слідів, збуджень, імпульсів і випромінювань в просторі та фізичному (абсолютному) вакуумі. Вся таємниця Природи прихована у відносинах, все виходить з величини певних співвідношень (кореляцій) між ними.

Взаємозв'язки в мікро- і макроструктурах зазвичай непомітні для рецепторів людини, але їх можна вивчати за допомогою інформограм або «інформатиограм» високочутливих пристроїв.

Нині дослідниками докладено багато зусиль для пошуку і встановлення першопричин захворювань на морфофункціональному, біохімічному, метаболічному, а також психоемоційному рівні функціонування людського організму. Унаслідок була створена дуже складна хімічна, медична і технічна промисловість.

Висококваліфіковані та вузькоспеціалізовані вчені-медики займаються виявленням ранніх проявів захворювання (преморбідних станів) та пошуком шляхів усунення можливих порушень за допомогою наявного в клінічній практиці інструментарію.

Зараз накопичено достатньо знань, що дозволяють розпочати пошук проявів першопричини захворювання, а не лікувати симптоматику на етапі розвитку патологічного процесу. Для цього можливе використання інформаційної складової, за допомогою якої можна встановити енергетичний зв'язок органів і систем організму між собою і навколишнім середовищем пацієнта.

Немає сумнівів, що для отримання такої інформації необхідні знання та засоби реєстрації змін. Проте вже зараз можна констатувати, що сучасна медицина переходить на новий етап розвитку, розуміння та практичного застосування накопичених знань, а саме – на концентрації зусиль для:

- отримання об'єктивних даних про процес, що протікає в організмі;

- аналізу та обробки отриманої інформації;
- встановлення зв'язків з першопричиною захворювання аж до його усунення та подальшого лікування.

Сучасна система охорони здоров'я включає в себе комплекс політичних, економічних, правових, соціальних, культурних, науково-технічних, медичних, санітарно-гігієнічних, а також протиепідемічних заходів, які повинні бути спрямовані на збереження і зміцнення фізичного і психічного здоров'я людини. Охорона здоров'я повинна вирішувати нагальну задачу – створення умов, що сприяють творчому довголіттю людини і швидкому відновленню працездатності.

Здоров'я, в контексті вищесказаного, розглядається як стан життя, при якому організм в цілому і органи як його компоненти здатні виконувати свої функції на високому фізіологічному рівні для підтримки сталості внутрішнього середовища і душевної рівноваги.

Терапію слід розглядати як процес, основною метою якого є полегшення страждань хворого шляхом полегшення або усунення симптомів патологічного процесу, нормалізації порушених функцій аж до відновлення гомеостазу.

Серед існуючого на даний час арсеналу боротьби з порушеннями здоров'я найбільший інтерес викликають електромагнітні поля, біополя, біоелектрика¹¹⁶, біоенергетика, які пов'язані не з силою впливу поглиненої енергії, а з їх сигнальними характеристиками, що впливають на біосистеми. Саме зміни дуже важливі для розуміння процесів порушень на клітинному, органному чи системному рівнях живого організму.

Змінам електричної складової організму нині приділяється велика увага в доклінічних і клінічних дослідженнях.

Виділились в самостійний науковий напрям і успішно розвиваються електромагнітна біологія і медицина, біологічна й медична кібернетика та інші наукові напрями.

Позитивні результати отримані від використання ультра-слабких і слабких електромагнітних полів в діагностиці та ліку-

116 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D0%BD%D0%B8%D1%82%D0%D0%BE%0%B5_%D0%F%0%E%D0%BB%D0%B5

ванні захворювань. Терапія голковколіванням широко застосовується в східній медицині: акупунктура – вплив на найбільш чутливі точки.

Нині сформувалася і самостійно розвивається нова галузь медицини – інформаційна медицина, яка успішно використовується на практиці для діагностики порушень інформаційних процесів, що відбуваються в організмі людини в нормальному стані і при патології з урахуванням енергетичних змін, що відбуваються в навколишньому середовищі¹¹⁷.

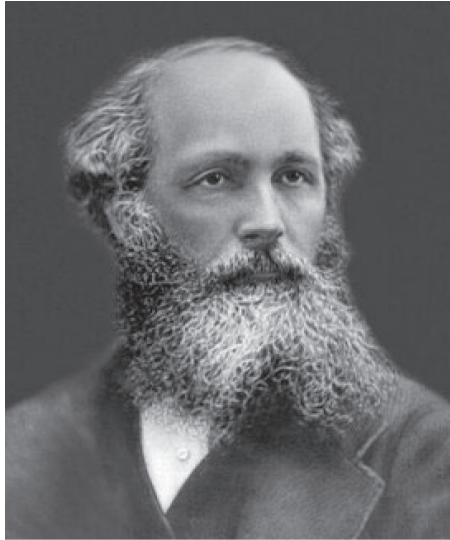
У зв'язку з цим корисно згадати, що таке електромагнітне поле і електромагнітна хвиля. Електромагнітне поле – це фізичне явище, при якому відбувається взаємодія з електрично зарядженими тілами, а також тілами, які мають власні дипольні або багатопольярні електричні та магнітні моменти, представлені поєднанням електричного й магнітного полів, які можуть породжувати один одного при певних умовах та є одним цілим формалізованим через тензор магнітного поля¹¹⁸. Електричне поле, що змінюється в часі, утворює магнітне поле, а магнітне поле, що змінюється в часі, породжує вихрове поле, або, як його називають з часів відкриття Дж. К. Максвелла, електромагнітне поле.

Електрична і магнітна складові вихрового (електромагнітного) поля це явища, які, постійно рухаючись, генерують електромагнітну хвилю. Виходячи з вищесказаного, електромагнітна хвиля – це інформаційна складова електромагнітного поля, що виникає при прискореному русі заряджених частинок.

Коли електрична і магнітна складові вихрового (електромагнітного) поля нерухомі або знаходяться в еквівалентному стані, електромагнітне поле існує тільки навколо заряджених частинок. Однак, якщо електромагнітне поле, створюване рухом заряджених частинок, набуває високої енергії, то воно може поширюватися за межі частинки та діяти в просторі і часі незалежно від джерела, яке його породило.

117 <http://www.medlinks.ru/article.php?sid=26414>; <http://www.megapolis-ural.ru/cgi-bin/news/view.cgi?news=3105>

118 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B3%D0%BD%D0%B8%D1%82%D0%BD%D0%BE%D0%B5_%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D0%B5

*Рис. 58. Джеймс Клерк Максвелл
(13.06.1831 – 03.11.1879)*

Простір і час¹¹⁹ є відповідними формами буття матерії, тобто сама електромагнітна хвиля є матеріальною та інформаційною. Отже, ця інформація також має матеріальну природу.

Вплив електромагнітних хвиль на живі організми, поряд з альфа, бета, гамма, ультрафіолетовим, інфрачервоним або рентгеновським випромінюванням дуже важливі для функціонування людського організму, тому широко вивчається представниками різних галузей народного господарства.

Інформаційна медицина ґрунтується, перш за все, на принципі поетапної обробки інформації. Вона вивчає інформаційні потоки як носії інформації, що впливають на гомеостаз і обмін речовин в організмі. З точки зору їх впливу на здоров'я людини, можлива розробка пристроїв для виявлення інформаційних сигналів і їх використання з метою ефективної профілактики й попередження преморбідних станів.

Суть і головна відмінність поняття «інформація» від інших поглядів полягає в тому, що дане визначення має подвійний об'єк-

119 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE-%D0%B2%D1%80%D0%B5%D0%BC%D1%8F>

тивно-суб'єктивний характер. Ця двоїстість полягає в нерозривній єдності об'єкта відображеної дійсності і суб'єкта.

Система взаємодії елементарних частинок і полів є не що інше, як суб'єктивна або дематеріалізована інформаційна система, яка є первинною. А система інформаційних зв'язків між конкретними органами людини є не щось інше, як об'єктивна або матеріалізована інформаційна система, яка має вторинний характер.

Дані з вторинної інформаційної системи надсилаються до відповідних центрів у корі головного мозку (наприклад, біль у центр болю), де інформація обробляється і рішення передається у вигляді контрольного сигналу до відповідного органу-виконавця, який може усунути джерело впливу, що спричинило біль (наприклад, витягнути скалку тощо).

Другий рівень впливу здійснюється за допомогою сигналу першого порядку. Вивчення цих впливів і обробка об'єктивних ознак є основним завданням інформаційної медицини. Одну з її задач можна представити як пошук механізмів функціонування живого організму та пізнання інформаційних основ його життєдіяльності і, на основі цих результатів, пояснення емпіричних даних.

Відповідно до вищесказаного можна припустити, що інформація про стан клітини, органу, системи або організму міститься у відповідних сигналах, і для того, щоб зрозуміти їх, необхідно:

- визначити джерело енергії електромагнітного сигналу (жива клітина, тканина, орган, система);
- встановити та визначити спектр випромінювання від нормально функціуючої клітини, тканини, органу, системи, а також потік енергії від нездорового біологічного об'єкта.

Згідно з численними теоретичними і практичними розробками в галузі медицини та біології, між елементами системи (клітинами, органами тощо) існує енергетичний зв'язок. Отже, елементи системи обмінюються інформацією¹²⁰.

120 Бессонов А.Е., Миллиметровые волны в клинической медицине.: Научно-практическое руководство. М. 1997 г., с. 338.

Вимірювання змін параметрів цих сигналів характеризує стан системи і дає можливість їх обробляти, що послужило основою для впровадження інформаційної медицини в практику¹²¹. Відновлення спотворених інформаційних сигналів клітини, тканини, органу або системи в цілому за допомогою штучних джерел генерації фізіологічних інформаційних електромагнітних сигналів є реальним способом відновлення функціонування і підтримки життєдіяльності біологічних систем на всіх рівнях (при цьому задовольняючи потребу організму у всіх необхідних субстратах).

121 Бессонов А.Е., Калмыкова Е.А., Информационная медицина. 2-е изд., доп. М.: 656 с.

Розділ VII

РОЛЬ ЕЛЕКТРОМАГНІТНИХ ПОЛІВ У РЕАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНО- ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ

Для того, щоб зрозуміти фізичну сутність інформаційно-хвильової медицини, необхідно уточнити деякі фізичні поняття. Як відомо, електромагнітне поле характеризується відповідною хвилею та електромагнітним випромінюванням, силою електричного заряду й магнітним полем.

Що означають ці фізичні величини і який зв'язок між ними?

Електричний заряд являє собою фізичну величину, яка характеризується цілим числом і являє собою кількість елементарних частинок, які обертаються на орбітах атомів. Заряд електрона дорівнює (-1). Найменшим стабільним утворенням, що має позитивний заряд, є протон. Заряд протона дорівнює (+1). Маса електрона становить $9,1 \times 10^{-31}$ кг, а маса протона – $1,67 \times 10^{-27}$ кг. Електричні заряди не з'являються нізвідки, також вони не зникають нікуди. Однак вони можуть переходити з однієї речовини в іншу або змішуватися всередині елемента.

Термін «електрика»¹²² походить від грецького *ήλεκτρον*, що означає бурштин. Він був введений в 1600 році сером Вільямом Гілбертом, придворним лікарем англійської королеви Єлизавети.

У 1792 році англієць Еліша Грей розділив всі тіла на провідники і непровідники електрики, а через шість років показав, що є два заряди – позитивний і негативний. При електризації тіл тертя електризує як тіло, яке натирається, так і тіло, яке натирає. Причому один з них набуває позитивний заряд, а інший – негативний.

Позитивний заряд виникає, наприклад, на склі, натертому шкірою, а негативний – на бурштині, натертому шерстю. Позитивні і негативні заряди тіл, що труться, завжди будуть рівні, якщо вони не були наелектризовані раніше. Робиться це відповідно до закону збе-

122 <http://yroka.net.ru/load/121-1-0-181>

реження електричного заряду. З цього закону випливає, що в будь-якій речовині є заряди обох знаків, причому в рівних величинах. У результаті зіткнення двох тіл, або при їх терті частина зарядів переходить від одного до іншого. Рівність позитивних і негативних зарядів в кожному з цих тіл порушується та заряджаються вони по-різному.

Рис. 59. Гілберт В. (24.05.1544 – 30.11.1603)

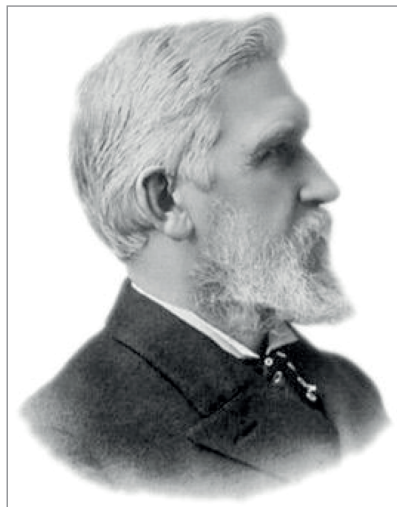

Рис. 60. Грей Е. (02.08.1835 – 21.01.1901)

Тіла можуть електризуватися не тільки тертям, але і розміщенням їх поблизу електрично заряджених тіл (електризація впливом). При електризації тіла внаслідок зовнішніх дій порушується рівномірний розподіл електричних зарядів, оскільки вони перерозподіляються, причому на одному кінці накопичуються позитивні заряди, а на іншому – негативні.

У 1749 р. Бенджамін Франклін показав, що при електризації тіл завжди одночасно виникають два заряди: негативний і позитивний. Велике значення в розвитку знань про електрику мали дослідження Луїджі Гальвані¹²³ (1789 р.) і Алессандро Джозеппе Антоніо Анастасіо Вольта¹²⁴, які привели до створення джерел електричного струму¹²⁵.

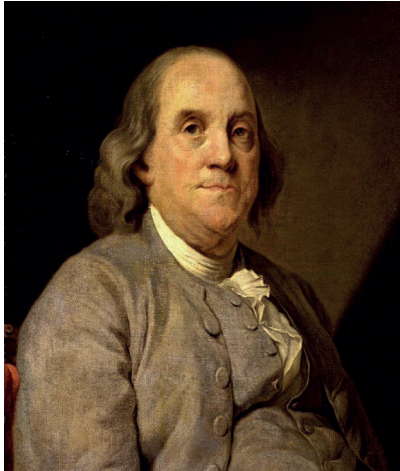

Рис. 61. Франклін Б. (07.01.1706 – 17.04.1790)

Як відомо, електричний струм¹²⁶ – це спрямований рух заряджених частинок в твердому, газовому або рідкому тілі, які за своїми властивостями відносяться до провідників електрики. Створення джерел постійного струму привело до відкриття електромагнетизму Хансом Крістіаном Ерстедом (1820)¹²⁷ і електромагнітної індукції М. Фарадеєм (1831)¹²⁸.

123 http://www.ecg.su/%D0%9B%D1%83%D0%B8%D0%B4%D0%B6%D0%B8_%D0%93%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%B8

124 <http://www.as-energo.ru/scientific/volt/>

125 <http://www.bestreferat.ru/referat-70947.html>

126 <http://eltok.edunet.uz/elektrotok.htm>

127 <http://www.internet-school.ru/Enc.ashx?item=477875>

128 <http://www.ugatu.ac.ru/ddo/KSE/01/0109/ks010900.htm>

Рис. 62. Гальвані Л. (09.09.1737 – 04.12.1798)

Рис. 63. Вольт А. (18.02 1745 – 05.04.1827)

У той же час М. Фарадей звернув увагу експериментаторів на вивчення середовища, в якому знаходяться заряджені тіла, що піддаються дії електричних сил.

Це стало початком вивчення електромагнітного поля. Ідея М. Фарадея отримала подальший розвиток і в 1865 р. набула математичного обґрунтування у електромагнітній теорії Джеймса Клерка Максвелла¹²⁹.

129 <http://www.ugatu.ac.ru/ddo/KSE/01/0109/ks010900.htm>

Рис. 64. Ерстед Г. К. (12.08.1777 – 09.03.1851)

Рис. 65. Фарадей М. (22.09.1791 – 25.08.1867)

В експерименті теорія Джеймса Клерка Максвелла була підтверджена Генріхом Рудольфом Герцом¹³⁰, який довів, що вільні електромагнітні хвилі можна не тільки отримати, але і спостерігати.

Блискуче застосування електромагнітних хвиль на практиці винайшов Олександр Степанович Попов (1895)¹³¹. Електричне поле (англ. electric field) одна зі складових електромагнітного поля, що існує

130 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D1%80%D1%86_%D0%93%D0%B5%D0%BD%D1%80%D0%B8%D1%85_%D0%A0%D1%83%D0%B4%D0%BE%D0%BB%D1%8C%D1%84

131 <http://www.rt.mipt.ru/misc/radio.html>

навколо тіл або частинок, які мають електричний заряд, а також коли знаходяться у вільному вигляді при зміні магнітного поля (наприклад, в електромагнітних хвилях). Електричне поле може спостерігатися завдяки силовому впливу на заряджені тіла. Воно може створюватись зарядами, наприклад, при електризації ебоніту. Для характеристики фізичної величини електричного поля використовується термін «напруженість електричного поля»¹³². Напряга електричного поля в конкретній точці – це числове значення заряду, яке дорівнює відношенню величини сили, з якою поле діє на позитивний заряд, поміщений в цю точку.

Рис. 65. Максвелл Д. К. (13.06.1831 – 05.11.1879)

Рис. 66. Герц, Г. Р. (22.02.1857 – 01.01.1894)

132 <http://www.aviaport.ru/directory/dict/?id=1958&char=238&type=Term&page=2>

Рис. 67. Попов О. С. (16.03.1859 – 13.01.1906)

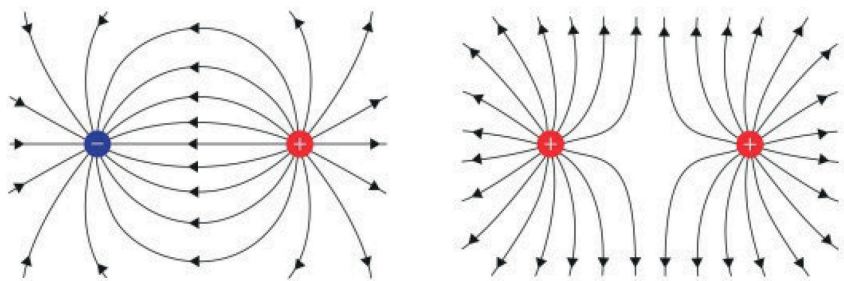

Рис. 68. Силві лінії електричного поля

Магнітне поле створюється рухом електричних зарядів по провіднику.

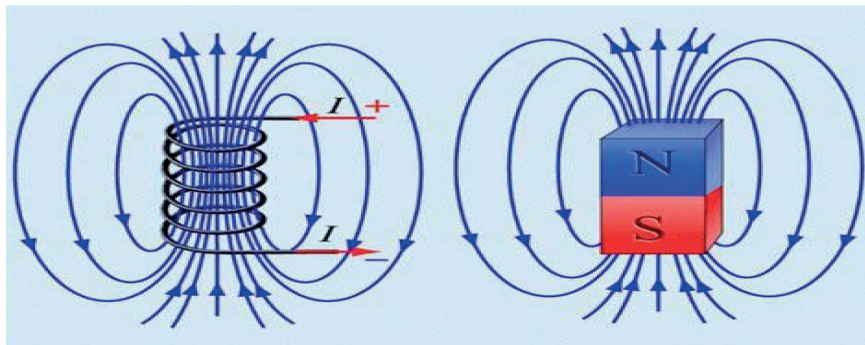

Рис. 69. Магнітне поле

Напруженість електричного поля є векторною фізичною величиною. Напрямок вектора напруженості електричного поля збігається з напрямком сили, яка діє на позитивний заряд при його розміщенні в певній точці того ж поля. Напруженість електричного поля в Міжнародній системі одиниць (СИ)¹³³ позначається як N/C , де N – значення сили в Ньютонах, а C – значення електричного заряду в кулонах. Магнітне поле¹³⁴ створюється рухом будь-яких електричних зарядів, незалежно від їх природи, в тому числі і тих, що поляризуються. Виходячи з цього, магнітне поле виникає не тільки поблизу природних та штучних магнітів, але і поблизу провідників, по яких проходить електричний струм. Водночас магнітне поле постійних магнітів нічим не відрізняється від магнітного поля, викликаного електричним струмом. Магнітне поле постійних магнітів також обумовлюється існуючими в них струмами, але з невеликими значеннями їх фізичної величини. Про це явище стало відомо після відкриття електрона і з'ясування будови атомів і молекул, тобто майже через 100 років після відкриття Андре-Марі Ампера.

Рис. 70. Ампер Андре-Марі (20.01.1775 – 10.06.1836)

133 <http://base.safework.ru/iloenc/word/857300021.rtf?nd=857300021&spack=010LogLength%3D0%26LogNumDoc%3D857300022%26listid%3D010000000100%26listpos%3D0%26lsz%3D2%26nd%3D857300022%26nh%3D1%26>

134 http://www.valtar.ru/Magnets4/mag_4_11.htm

Таким чином, в атомах всіх тіл є електрони, які рухаються по замкнутих орбітах. Вони створюють магнітні поля. Якщо в тілі сили, зумовлені рухом електронів, і вони діють таким чином, що їх магнітні поля взаємно підсилюють одне одного, то магнітне поле, що виникає, буде сильніше, а тіло стане магнітом.

Отже, джерелом магнітного поля є рухомі електричні заряди. Наявність магнітного поля є обов'язковою умовою для виявлення пов'язаного з ним електричного струму. Магнітне поле є одним із проявів наявності електричного струму. Однак магнітне поле постійних магнітів може існувати окремо від електричного струму. Магнітні та електричні поля є одним із проявів матеріальної сутності Всесвіту. Для характеристики магнітного поля використовуються терміни «напруженість магнітного поля» і «магнітна індукція»¹³⁵. Індукція магнітного поля, як і напруженість магнітного поля, має векторний напрямок.

На основі численних досліджень Жан-Батіст Біо, Фелікс Савар, Лалас Симон П'єр¹³⁶ встановили закономірності існування магнітного поля, які полягають у наступному:

- індукція магнітного поля електричного струму пропорційна силі струму;
- магнітна індукція залежить від форми і розмірів провідника, по якому рухається струм;
- магнітна індукція в довільній точці поля залежить від положення цієї точки відносно провідника зі струмом;
- індукція в кожній точці магнітного поля провідника зі струмом є не що інше, як векторна сума індукцій магнітного поля, створених кожною ділянкою цього провідника.

Напруженість магнітного поля H не залежить від магнітного середовища і характеризує магнітне поле, яке створюється електричним струмом.

Одиницею виміру H є ампер на метр A/m , а одиницею виміру магнітної індукції B є тесла $Tл$. Між ними існує емпірична залежність: $10^{-6} Tл$ відповідає $1,25 A/m$.

135 <http://glossary.ru/maps/m422793163.htm>

136 <http://www.alhimik.ru/hist/otkr3.htm>

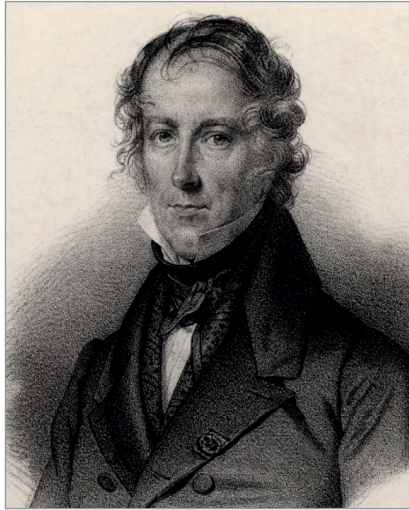

Рис. 71. Жан-Батіст Біо (21.04.1774 – 03.03.1862)

Рис. 72. Фелікс Савар (30.06.1791 – 16.03.1841)

Електромагнітне поле – це особлива форма матерії, за допомогою якої відбувається взаємодія між електрично зарядженими частинками. Спрямований рух заряджених частинок завжди створює навколо себе магнітне поле. Зміна струму приводить до зміни індукції магнітного поля, і навпаки, будь-яка зміна індукції магнітного поля викликає появу електричного поля та електричного струму. Енергія магнітного поля створюється кінетичною енергією рухомих електричних зарядів електромагнітного поля і пов'язана з електричним полем, що змінюється в часі.

Рис. 73. Лаплас Симон П'єр (28.03.1749 – 05.03.1827).

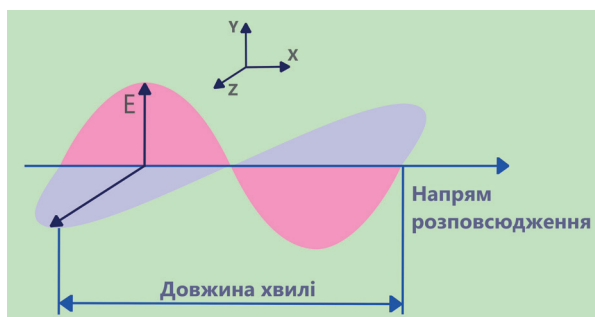

Рис. 74. Електромагнітне поле

Фізичні міркування: існування електричного поля \mathbf{E} породжує магнітне поле \mathbf{H} , а змінне магнітне поле \mathbf{H} породжує вихрове електричне поле. Напруженість електричного поля \mathbf{E} і напруженість магнітного поля \mathbf{H} безперервно збуджують одне одного.

Вихрове електричне поле, тобто електромагнітне поле нерухомих або рівномірно рухомих заряджених частинок, нерозривно пов'язані між собою. При прискореному русі заряджених часток електромагнітне поле виходить (відривається від заряджених частинок) і продовжує існувати незалежно від останніх у вигляді електромагнітних хвиль, які не зникають з усуненням джерела (наприклад, радіохвилі не зникають у просторі навіть за відсутності струму в антені, яка їх випромінювала).

Електромагнітні хвилі характеризуються довжиною λ (лямбда)¹³⁷. Для вакууму довжина і частота електромагнітної хвилі пов'язані формулою: $c = \lambda\nu$, де c – швидкість електромагнітних хвиль у вакуумі, ν – частота коливань.

Електромагнітні явища визначаються у проявах електромагнітної сили, яку іноді називають силою Лоренца, котра охоплює і електрику і магнетизм, як різні прояви одного й того ж явища.

Електромагнітні сили відповідають за хімічні зв'язки між атомами, які створюють молекули і міжмолекулярні сили. Електромагнітна сила керує всіма хімічними процесами, які виникають внаслідок взаємодій між електронами сусідніх атомів.

Існує міжнародна класифікація електромагнітних хвиль за частотою і довжиною. Міжнародна класифікація електромагнітних хвиль складається із смуг з відповідними назвами (табл. 1).

Розроблена в останні роки гіпотеза інформаційної взаємодії організму, органів і клітин дозволила позначити конкретні шляхи розв'язання задачі впливу модульованих сигналів інфранизькочастотних електромагнітних випромінювань міліметрової, інфрачервоної частини видимих діапазонів на живі організми.

Таблиця 1

Міжнародна класифікація електромагнітних хвиль

№ п/п	Найменування частотного діапазону	Границі діапазону	Назва хвильового діапазону	Межі діапазону
1	2	3	4	5
1	Крайнє низькі, КНЧ	3 – 30 Гц	Декаметрові	100 – 10 Мм
2	Супернизькі, СНЧ	30 – 300 Гц	Метрові	10 – 1 Мм
3	Інфранизькі, ІНЧ	0,3 – 3 кГц	Гектокілометрові	1000 – 100 км
4	Дуже низькі, ДНЧ	3 – 30 кГц	Міліметрові	100 – 10 мм
5	Низькі, НЧ	30 – 300 кГц	Кілометрові	10 – 1 км

137 http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%BB%D0%B8%D0%BD%D0%B0_%D0%B2%D0%BE%D0%BB%D0%BD%D1%8B

<i>Продовження табл. 1</i>				
1	2	3	4	5
6	Середні, СЧ	0,3 – 3 МГц	Гектометрові	1 – 0,1 км
7	Високі, ВЧ	3 – 30 МГц	Декаметрові	100 – 10 М
8	Дуже високі, ОВЧ	30 – 300 МГц	Метрові	10 – 1 м
9	Ультрависокі, УВЧ	0,3 – 3 ГГц	Дециметрові	1 – 0,1 м
10	Супервисокі, СВЧ	3 – 30 ГГц	Сантиметрові	10 – 1 См
11	Крайневисокі, КВЧ	30 – 300 ГГц	Міліметрові	10 – 1 мм
12	Гіпервисокі, ГВЧ	300– 3000 ГГц	Дециміліметрові	1 – 0,1 мм

Важливою особливістю електромагнітного поля є його поділ на «ближню» і «дальню» зони. У ближньому полі, або індукційній зоні, на відстані від джерела в радіусі (r), меншому за довжину хвилі (λ), електромагнітне поле можна вважати квазістатичним, де воно зменшується за потужністю з відстанню, яка буде обернено пропорційною квадрату відстані (r). Водночас у ближньому полі випромінювання електромагнітна хвиля ще не буде сформована. Для характеристики електромагнітного поля в цьому випадку напруженість змінного електричного поля (E) і напруженість змінного магнітного поля (H) обчислюються окремо. Поле в зоні індукції формується електромагнітними хвилями, які відповідають за випромінювання. Дальнє поле – це область електромагнітної хвилі, яка вже утворилася. Воно починається на відстані r , яка в три рази більше довжини хвилі, тобто 3λ . У дальній зоні напруженість поля зменшується обернено пропорційно відстані r від джерела. У віддаленій області існує емпірична залежність між напруженістю електричного та магнітного полів, де $E = 377H$, (377 це імпеданс фізичного вакууму в Ом). Тому на практиці, як правило, визначається тільки E , тобто напруженість змінного електричного поля, а не напруженість постійного електричного поля.

На практиці при гігієнічному нагляді¹³⁸ на частотах **300 МГц** в далекому полі випромінювання зазвичай вимірюють щільність потоку електромагнітної енергії¹³⁹. За кордоном щільність потоку електромагнітної енергії зазвичай вимірюється для частот вище **1 ГГц**. Щільність потоку електромагнітної енергії позначається буквою **S** (одиницею виміру **Вт/м²**). Щільність потоку електромагнітної енергії характеризує кількість енергії, що переноситься електромагнітною хвилею за одиницю часу через одиничну поверхню, перпендикулярну до напрямку поширення хвилі.

Представлений матеріал щодо розуміння природи електромагнітного поля, його складових та одиниць вимірювання є цілком достатнім для подальшого сприйняття методології та шляхів реалізації інформаційно-хвильової діагностики.

Експериментально доведено високу біологічну активність електромагнітних полів практично у всіх частотних діапазонах. При відносно високих рівнях електромагнітного поля сучасна медицина визнає тепловий механізм його дії, що негативно впливає на організм практично при всіх нозологічних групах захворювань. Водночас експериментально доведено, що нервова система людини, особливо вища нервова діяльність, сприятливо реагує на вплив електромагнітних полів, інтенсивність яких нижче порогового значення теплового впливу. Тобто позитивний інформаційний вплив модульованих електромагнітних полів в інфранизькому діапазоні частот на організм людини практично підтверджений і доведений. Те ж саме відбувається також із інфрачервоним випромінюванням в частині видимих спектральних довжин хвиль.

Результати, отримані різними дослідниками, свідчать про можливу модифікацію біологічних ефектів впливом електромагнітного поля, як теплової, так і нетеплової інтенсивності, під впливом ряду фізичних та хімічних факторів. Умови комбінованої дії електромагнітних полів та інших факторів дозволили виявити зна-

138 <http://www.colan.ru/technics/artview.php?idx=33>

139 <http://www.shematic.net/page-179.html>

чний вплив електромагнітних полів наднизької інтенсивності на реакцію організму людини.

Слід зазначити, що відносність стійкості такої системи, як людський організм, визначається умовами середовища, в якій вона знаходиться. Тому важливою характеристикою структури є обсяг інформації, яка зберігається і циркулює всередині самої системи. Будь-яка система стає стійкою в міру отримання та обробки інформації. В силу певної організації створюються умови зберігання інформації, що визначають рівень розвитку і можливості системи.

Серед величезної кількості структур найбільш стабільними є ті, які здатні зберігати інформацію протягом тривалого часу.

У складних системах завжди існує структурно-функціональна ситуація, яка дозволяє протиставити потоку «відмов» певний потік «відновлень». Крім того, функціонування складної системи пов'язане не тільки з енергоматеріальним, але із інформаційним обміном, як між елементами системи, так і між системами та зовнішнім середовищем.

Складні системи завжди мають деяку потенційну енергію, яку вони, в залежності від зовнішніх і внутрішніх умов функціонування, можуть перерозподіляти з метою забезпечення своєї життєздатності. З цією ж метою складні системи можуть перебудовувати свою структуру, отримавши інформацію про свою поведінку.

У нижченаведеній схемі показана дворівнева система¹⁴⁰. Повсякденні експериментальні та клінічні дослідження процесу функціонування людського організму виявили два провідних рівня контролю, які передбачають цілеспрямований інформаційно-управлінський процес.

Управління в біологічних структурах складається із предмета (об'єкта) управління (ОУ), який представлений організмом з органами та системами, асоціаціями клітин (до 210 типів) і окремими клітинами, а також керуючого об'єкта, представленого центральною нервовою системою, яка обробляє інформацію та приймає рішення.

140 <http://www.lido-zel.ru/doc/conc.doc>

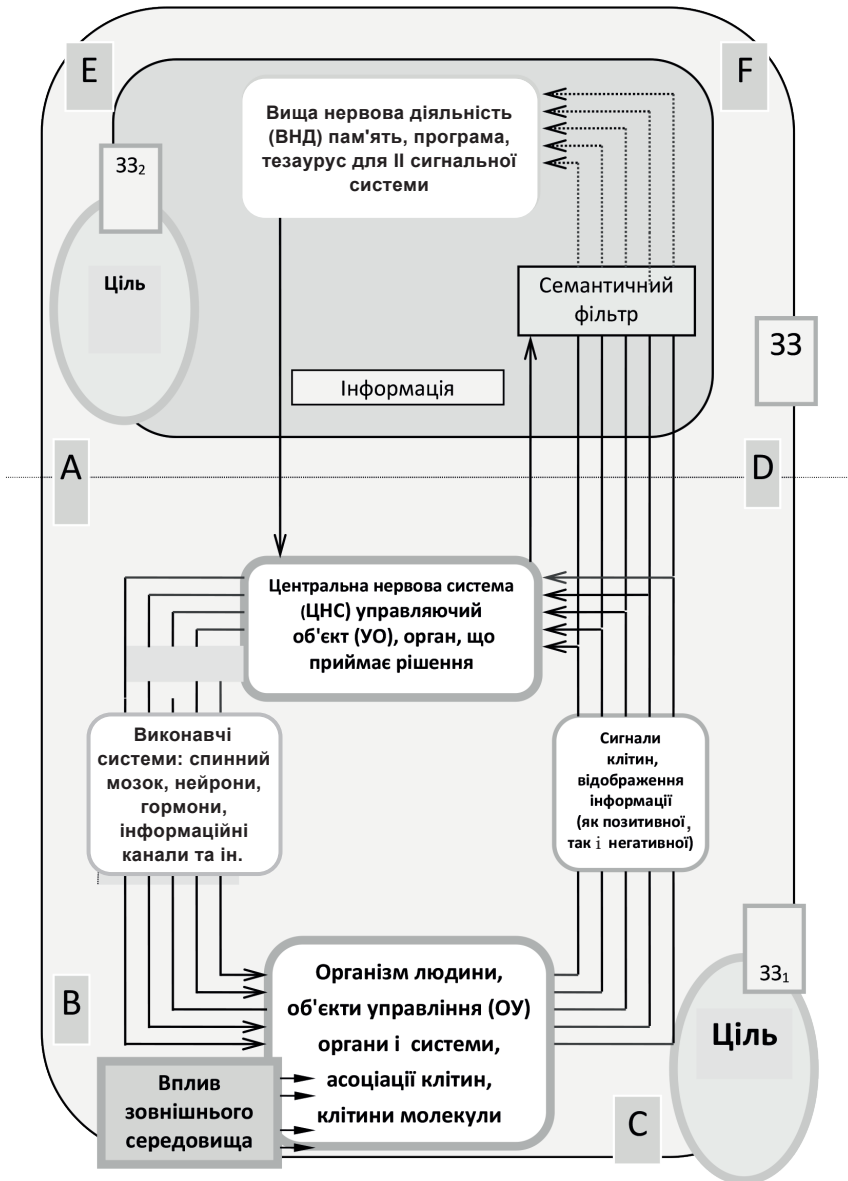

Схема 2. Модель механізму управління біологічних систем організму людини

33 – зворотній зв'язок.

33₁ – перший контур зворотного зв'язку.

Ціль – забезпечення фізіологічних процесів життя.

33₂ – другий контур зворотного зв'язку.

Ціль – саморозвиток.

Система управління в організмі людини представлена у вигляді відкритого рішення, в рамках цілей і функцій якого надійно забезпечується зворотний зв'язок, інформаційна передача в кожному із контурів: перша – ABCD, а друга – AEFD.

Основне призначення елементів, що складають перший контур зворотного зв'язку, полягає у забезпеченні механізму управління, так званої саморегуляції фізіологічних процесів життєдіяльності.

Ця закономірність підтверджена фізіологами і здійснюється за допомогою інформаційних керуючих сигналів, підкріплених певним рівнем. Пізніше такі сигнали були виявлені в електромагнітному випромінюванні групи здорових клітин органів і систем, які відрізнялися від сигналів уражених клітин, органів і систем.

Дані про відхилення сигналу заклали основу для досліджень інформаційного гомеостазу, що дозволило розробити цілісну концепцію досліджень з діагностичною метою.

Клінічними спостереженнями встановлено закономірності відхилень від норми інформаційного гомеостазу, що визначаються патологією структури сигналу в амплітуді і частоті електромагнітного випромінювання. Залежно від цього визначаються рівні порушень в органах і системах, можливі терміни їх усунення і прогноз на одужання. Характеристики відхилень (першого, другого і третього) також показані на нижченаведеному рисунку.

З позицій радіофізики інформаційний гомеостаз розглядається як стан нормально функціонуючої клітини, при якому вплив зовнішніх сил мінімальний. Нормально функціонуюча клітина – це генератор, який в залежності від внутрішніх і зовнішніх умов реагує або не реагує на дію навколишньої сили. Органели клітини сприймають стан навколишнього середовища і не реагують на зміни. Така реакція відповідає фізіологічній нормі.

Основна роль при встановленні інформаційного гомеостазу належить клітинним мембранам, які впливають на біоенергетичні

процеси, швидкість надходження і виведення речовин з клітини. З цієї точки зору основними причинами порушення стабільності внутрішнього середовища клітини, органу, системи або організму є реакції, що протікають в клітинах. У більшості випадків це окислювально-відновні процеси.

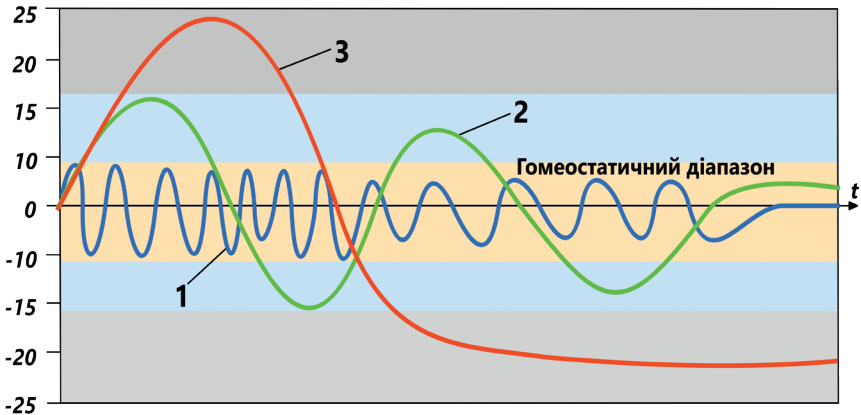

Рис. 75. Інформаційний гомеостаз і його відхилення в гомеостатичному діапазоні

- 0 – відхилення в інформаційному гомеостазі не реєструються (максимально стабільна система управління);
- 1 – відхилення інформаційного гомеостазу в межах оптимального режиму саморегуляції (перехід до нормального стану забезпечується профілактичними заходами, наприклад, відпочинком);
- 2 – відхилення в інформаційному гомеостазі при нестабільному зв'язку (система управління порушується і вимагає корекції або лікування, при якому можливий результат в діапазоні 1);
- 3 – відхилення в інформаційному гомеостазі з повною втратою вербальної комунікації. (Система не контролюється, процеси хаотичні, потрібен комплекс реабілітаційних заходів, так як перехід до гомеостазу утруднений або неможливий).

Порушення окислення, наприклад, фосфоліпідів, можуть продукувати вільні радикали, які в свою чергу призводять до пошкодження структурних елементів клітин і порушення регуляторної функції в мембранах. До факторів, що викликають зміни інформаційного гомеостазу, відносяться також чинники, що активізують утворення активних радикалів.

До них належать: іонізуюче випромінювання, інфекції, токсини¹⁴¹, простагландини, деякі продукти харчування, а також дефі-

141 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B3%D0%BB%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D0%B8%D0%BD%D1%8B>

цит вітамінів та інших незамінних речовин. Клітина нормально функціонує, коли на неї не впливають негативні чинники. Однак навіть невелика зовнішня сила може істотно вплинути на найважливіші органели клітини.

Таким чином, інформаційний гомеостаз (відносна сталість структури сигналів, що продукуються клітинами, органами та системами) організму людини досягається координацією функціонування всіх органів і систем. Кількість клітин в нашому організмі становить приблизно один мільйон мільярдів (10^{15})¹⁴², кожна з яких виконує певні функції, адекватно реагуючи на будь-яку зміну умов внутрішнього та навколишнього середовища.

Як забезпечити гомеостаз такої складної біологічної структури? Зрозуміло, що для її забезпечення потрібен надзвичайно розвинений апарат управління. Як було показано вище, важливу роль в такій структурі відіграє головний мозок, його центри і клітини, а також кожна клітина, яка має свою високоефективну логічну систему. Гомеостаз організму в цілому є результатом злагодженої роботи всіх його логічних структур.

Така когерентність, природно, вимагає складних зв'язків між ними, і більшість зв'язків не пов'язані через мозок, оскільки останній містить приблизно мільярд (10^9) клітин. Навіть міжорганна комунікація в значній мірі здійснюється не через центральну нервову систему, а за допомогою відповідних зв'язків.

Особлива увага приділяється процесу забезпечення злагодженого функціонування клітин – найчисленнішої сукупності, яка є автономною і, в той же час, взаємопов'язаною в організмі у вигляді структурно-функціонального утворення.

Результати наукових досліджень лягли в концептуальну основу інформаційної медицини, а також опису механізму підтримання інформаційного гомеостазу як окремих клітин, так і їх агрегатів, пов'язаних з генерацією клітинами полів у діапазоні надзвичайно високих частот, що відповідають міліметровому, інфрачервоному та видимому діапазнам довжин електромагніт-

142 Девятков Н.Д., Голант М.Б., Бецкий О.В. Миллиметровые волны и их роль в процессах жизнедеятельности. М., Радио и связь, 1991.

них хвиль. На основі проведених досліджень¹⁴³ сучасну інформаційну медицину можна представити наступною схемою.

А (середовище) → **О** (організм) → **Х** (хвороба)

Схема 3. Розуміння хвороби інформаційною медициною

Діагностичні методи інформаційної медицини міцно закріплюють логічну структуру: – хвороба визначається взаємодією **А** (середовища) з **О** (організмом), тобто **О** ↔ **А** – **доктрина інтегральної детермінації**.

Хвороба, як і здоров'я, є результатом взаємодії зовнішніх і внутрішніх факторів навколишнього середовища, що впливають на гомеостаз, на живий організм чи систему.

143 Бессонов А.Е., Калмыкова Е.А., Конягин Б.А., Информационная медицина. М., ИИС «Парус», 1999, с 592.

Розділ VIII

МЕХАНІЗМИ ВЗАЄМОДІЇ БІОЛОГІЧНИХ ОБ'ЄКТІВ З ЕЛЕКТРОМАГНІТНИМ ВИПРОМІНЮВАННЯМ РІЗНОГО ДІАПАЗОНУ

Численні життєво необхідні енергетичні зв'язки між органами та системами людини роблять їх єдиним цілим, що переконливо доведено Людмилою Григорівною Пучко.

Рис. 76. Пучко Л. Г. (19.02.1937 – 24.10.2010)

Використовуючи системний підхід, вона показала, що патогенез захворювань за їх причинно-наслідковими зв'язками можна розглядати як порушення трьох механізмів управління організмом, а саме можна виділити такі групи захворювань:

- інформаційні та енергетичні;
- стрес-інсулінові;
- імунодефіцитні.

Інформаційно-енергетичний механізм управління є основним і провідним в організмі.

З наукової літератури, зокрема з підручників з анатомії та фізіології відомо, що в організації кожної людини існує декілька систем управління, зокрема нервова і ендокринна. Сполучною ланкою між ними є кров та лімфа. Тим не менше, слід підкреслити, що домінуючою, провідною і пріоритетною системою в управлінні всім живим організмом є енергетична система, яка має свою давню назву – Життєва Енергія. Цей термін червоною ниткою проходить через всю езотеричну літературу древніх цивілізацій і народів.

Кожна особистість має свою резонансну частоту, на яку клітина і організм в цілому реагують вибірково. Організм чітко знає та ідентифікує власну частоту електромагнітного поля¹⁴⁴. Зокрема, у випадках введення акупунктурних голок в біологічно активні точки людини, останні, подібно антенам, вловлюють електромагнітне випромінювання резонансної частоти від всіх джерел навколишнього Космосу.

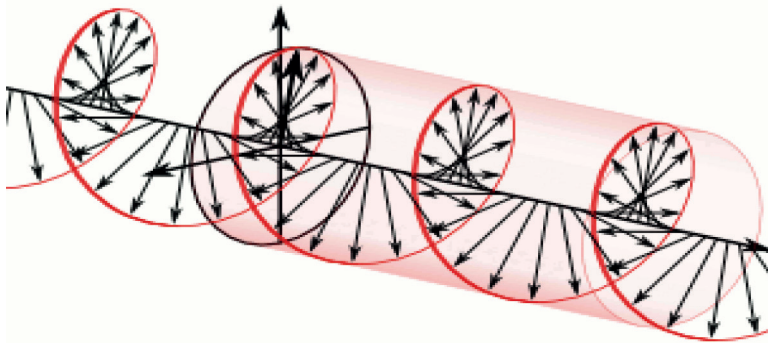

Рис. 77. Електромагнітне випромінювання¹⁴⁵

Таким чином відбувається інформаційно-енергетичний обмін потоку в певному меридіані або чакрі. Тобто, можна сказати, що фізичне тіло через силові лінії ауричної сфери та енергетичні центри розташовані на тілі, де циркулює енергія, ефективно обмінюється інформаційно з оточуючими енергетичними системами. Оскільки енергія живого об'єкту функціонує на Гомо, Гетеро і Нейтро рівнях, то основою життєдіяльності всього орга-

144 <http://www.eastwest-doc.ru/sujok/method/5-metaphysics.html>

145 Излучение» [Архівовано 19 листопада 2016 у Wayback Machine.] / Физическая энциклопедия.

нізму є Життєва Енергія, яка регулює всі функції на фізичному, емоційному та психічному рівнях. Така філософія в езотеричних науках є основоположною.

Методика лікування, заснована на дії коливань на відповідні точки, розташовані на долонях рук, пальців та певних зонах нігтьових фаланг. Подразненням відповідної сили у зазначених місцях можна встановити можливість ефективного впливу на пацієнта при різних захворюваннях. Рука та стопа людини є, в певній мірі, відображенням в системі відповідності. Система відповідності – це своєрідне метафізичне (інформаційно-енергетичне) віддзеркалення людського тіла, яка відображає не тільки анатомічну будову тіла, але і його функціональний стан. Така система має свої мініатюрні енергетичні порядки:

- меридіани на пальцях рук і ніг;
- бель-чакри (belle – особливий, зменшений) на руках і ногах у вигляді енергетичних центрів.

Зазначені мініатюрно-енергетичні утворення є основою енергозабезпечення людини в системах відповідності. Меридіани – це лінії поля, які виходять від фізичних, емоційних і метафізичних утворень нашого організму. Проекція силової лінії на поверхню тіла утворює зовнішній хід меридіана. Це означає, що бель-чакри і бель-меридіани енергетично пов'язані з меридіанами і чакрами всього тіла і взаємодіють з ними та оточуючим людину середовищем. Ці «магічні» меридіани і чакри постачають організм активною життєвою енергією і контролюють систему енергообміну та енергозбереження.

За допомогою дозованого впливу електромагнітного випромінювання, через реверсивні електросенсори на точках меридіанів та чакр можна впливати на рух енергії, досягаючи певного ефекту. Ця меридіанно-чакральна система називається гетеросистемою, а лікування – метафізичним. У системах кореспонденції існує також інша енергетична система зі своїми рівнями і розмірами, від найбільших до точкових. У ці системи проектується інформація про розміри людського тіла, зокрема голови, внутрішніх органів, клітин, кісток, рук, суглобів тощо. Така система називається гомосистемою.

Вона формується не меридіанними чакрами і є інтегруючою та відіграє важливу роль в об'єднанні організму в єдине ціле, а також бере участь у процесі саморегуляції.

Всі системи різних рівнів, через свої точки чутливості, здатні одночасно отримувати інформацію про порушення гомеостазу, реагувати на поріг чутливості і сприяють формуванню адекватної відповіді.

Для зручності сприйняття і розуміння про гомосистему точку меридіан-чакри назвемо системою саморегуляції. У здоровому організмі всі органи і енергетична система знаходяться в збалансованому стані або гомеостазі. Інформація про стан всього організму передається в усі системи відповідності одночасно, і відбувається це шляхом передачі хвильових коливань електромагнітним випромінюванням людини.

Під поняттям «здорова людина», або стан здоров'я, мається на увазі рівновага в енергетичній системі всього організму або в окремо взятому органі. А життєдіяльність організму – це чисто фізіологічне поняття. Загалом фізіологічний процес є узагальненим результатом багатьох фізіологічних реакцій, що протікають на різних рівнях. Всі енергетичні рівні знаходяться під дією і обов'язковим контролем Життєвої Енергії.

Під впливом хвороботворних зовнішніх, внутрішніх або психоемоційних факторів на організм відбувається порушення балансу енергій в одному або декількох органах одночасно. З цієї причини відбувається порушення енергетичного забезпечення органів Номо та Hetero системах. Порушення енергетичного балансу призводить до преморбідного стану, а з часом до гострого захворювання, за яким з часом може настати хронічний стан хвороби. Дисбаланс енергії, що перевищує або виходить за межі гомеостазу викликає у клітин апоптоз (грець. ἀπόπτωσης, ἀπό- + πτώσις «падіння»)¹⁴⁶, який з часом може призвести до смерті. Дослідники достовірно

146 Orge Eduardo Duque-Parra (March 2005). Note on the origin and history of the term «apoptosis». *Anatomical record. Part B, New anatomist*. 283 (1): 2–4. PMID 15761829. doi:10.1002/ar.b.20047.; Апоптоз регульований процес програмованої клітинної загибелі, в результаті якого клітина розпадається на окремі тільця, обмежені плазматичною мембраною. Фрагменти загиблої клітини зазвичай дуже швидко (загалом за 90 хвилин) фагоцитуються макрофагами чи сусідніми клітинами, минаючи розвиток запальної реакції. Клітини імунологічного нагляду змушують гинути потенційно злоякісні клітини, яких внаслідок мутацій в організмі утворюються десятки. Якби цей процес не запускався, існування багатоклітинних тварин було б неможливим!

встановили, що людина сприймає і випромінює різні поля, які є матеріальними носіями випромінювальної та одержуваної інформації. Будь-яка жива клітина має різницю потенціалів на зовнішній і внутрішній поверхнях мембрани, тобто між поверхнями є факт спрямованого руху заряджених частинок, тобто електричного струму. Ця різниця потенціалів тим більше, чим вище активність процесів в клітині, органі чи системі. І навпаки, якщо функція клітини, органу або системи знижується, різниця потенціалів буде меншою, отже значення протікаючих електричних струмів будуть меншими. Достовірно відомо, що зміна величини різниці потенціалів відбувається в магнітному полі Землі, що впливає на енергоутворення у нашому організмі.

Отже, електромагнітні струми, що виробляються кожною окремою клітиною або групою клітин, залежать від активності процесів як зовнішніх, так і внутрішніх. Саме ці струми впливають на опір шкіри в області біологічно активних точок (БАТ). Якщо величина струму більше, це значить, що величина опору вища і навпаки.

Визначаючи провідні властивості БАТ, можна судити про функціональну активність органу або системи, її можливості протистояти шкідливим факторам, токсинам, мікробам та вірусам. Чим активніша система, орган чи клітина, тим більша можливість їх до відновлення (регенерації).

З точки зору сучасної науки, кожен атом є генератором електромагнітного випромінювання, характеристики якого залежать від кількості електронів, що рухаються навколо його ядра та в електромагнітному полі Землі. Взаємодія електромагнітних хвиль (випромінювання) приводить до виникнення явищ резонансу та інтерференції. При резонансних явищах ми спостерігаємо активацію клітини, органу або системи. При виникненні перешкод активізуються процеси гальмування. Якщо частотні характеристики електромагнітного випромінювання не збігаються, то впливу на організм не буде.

Отже, можна зробити висновок, що принцип «подібності» відображає процес збігу частот «звучання» клітини, органу або системи

живого біологічного об'єкта і частотного спектра певної речовини (лікарського препарату).

З огляду на віддалені взаємозв'язки між живими клітинами за допомогою електромагнітних полів і електромагнітного випромінювання, що полегшують поширення інформації між ними, для лікування ряду захворювань застосовують прямий вплив оптичних вузькосмугових випромінювань (лазер). Це свідчить про те, що в живому організмі існують умови для безпосереднього впливу факторів навколишнього середовища на частотні, фазові, амплітудні характеристики електромагнітного поля і електромагнітного випромінювання. Згідно з висновком Джорджа Елвуда Сміта (1994), який ґрунтується на результатах спектроскопічного аналізу відповідності кожної молекулярної структури унікальній частотній комбінації, що визначається як сума всіх частот хімічних зв'язків, на які накладаються частоти відповідних функцій живого організму, це дозволяє здійснювати цілеспрямований лікувальний вплив на інформаційному рівні всього організму в цілому. На думку Річарда Філіпса Фейнмана (1980), в природі існують відповідні гармонії і ритми, які пронизують усе суще.

Рис. 78. Сміт Д. Е. (05.05.1930 – 20.06.2016)

Рис. 79. Фейнман Р. Ф. (11.05.1918 – 15.02.1988)

Розрізняють октави енергії, певні хвилі електромагнітного випромінювання і ритми, параметри яких можна визначити за частотою та амплітудою.

Прикладаючи заряд зовнішньої енергії до відносно замкнутої системи, можна вибірково збуджувати задану октаву енергії. Це основний принцип резонансу. Застосовуючи удар або резонанс, вібрацію певної довжини хвилі і частоти, можна посилити в резонанс в одній з тонких октав енергії. Таким чином, світло – це не що інше, як електромагнітні хвилі, що випромінюються джерелом електромагнітної хвилі або вібрацією просторово-часового континууму.

Резонанс послідовно активує низькі октави енергії до тих пір, поки результат стимуляції тонкої енергії вищої октави не стане доступним нашим органам відчуттів. Таким чином, динамічно і послідовно досягається селективний терапевтичний ефект, який закріплюється (визначається) загальноприйнятими клінічними методами. Про це також свідчить гіпотеза Лідії Іллівни Блінкової, яка встановлює існуючу можливість, за допомогою контактного або безконтактного електричного або електромагнітного впливу

нав'язати клітині сигнал, що імітує власний біопотенціал, внаслідок чого очікується ліквідація патологічних змін без використання медичних препаратів та терапевтичних методів.

Рис. 80. Блінкова Л. І. (15.09.1938)

Ця гіпотеза успішно перевірена за допомогою спеціально розроблених технічних пристроїв, характеристики яких попередньо визначені та призначені для генерації лікувальних сигналів «здоров'я».

У процесі життєдіяльності організму індукується широкий діапазон частот фізіологічних (гармонійних) коливань. При патології утворюються нові джерела електромагнітних коливань і електромагнітного випромінювання – дисгармонічні, які порушують кібернетичну систему регулювання життєво важливих процесів.

З цієї точки зору хворобу можна розглядати як стан, при якому організм не в змозі підтримувати рівновагу між гармонійними і дисгармонійними коливаннями і не в змозі трансформувати останні до мінімального рівня. Такі дисгармонічні коливання тісно взаємопов'язані із структурно-функціональними порушеннями і підтримують хронічний перебіг патологічного процесу.

Усунення патологічно змінених тканин хірургічним методом або їх знешкодження за допомогою лікарських препаратів не дозволяє усунути зону спотворення польової складової організму, що вимагає

застосування методів спектральної корекції патологічних змін в тканинах та органах.

Однак варто згадати і про другу, вже негативну, сторону електромагнітних хвиль, вібрацій і випромінювань, які притаманні зовнішнім факторам впливу середовища живих організмів. Існують різні варіанти впливу електромагнітного поля (хвилі, випромінювання) на біоекосистеми, в тому числі і на людину, зокрема:

- безперервний і переривчастий вплив;
- загальні та локальні впливи;
- комбінований, багатоджерельний та поєднаний впливи та поєднана їхня дія із іншими несприятливими факторами навколишнього середовища;
- вплив параметрів випромінювання електромагнітного поля на біологічну реакцію організму;
- інтенсивність випромінювання;
- частота коливань випромінювання;
- довжина хвилі;
- тривалість впливу;
- модуляція сигналу електромагнітного випромінювання;
- комбінація частот впливу електромагнітного випромінювання;
- періодичність електромагнітного випромінювання.

Численні дослідження в області біологічної дії електромагнітних полів (хвиль, випромінювань) дозволили визначити найбільш чутливі до їх дії системи організму людини. Ними виявилися нервова, імунна, ендокринна та репродуктивна системи. Біологічна дія електромагнітних полів і випромінювання при тривалому впливі проявляється накопиченням порушень, що може призвести до розвитку віддалених ефектів, серед яких мутації в генетичному апараті клітин, дегенеративні зміни в центральній нервовій системі, крові, гормональні ексцеси.

У переважній більшості випадків електромагнітне опромінення продукується електромагнітними полями відносно низьких рівнів. На рівні нервової клітини і структурних утворень для передачі нервових імпульсів (синапсів), а також на рівні ізольованих нервових структур при дії електромагнітного випромінювання низької інтенсивності виникають ушкодження. У людей змінюється

вища нервова діяльність, страждає пам'ять, розвиваються стресові реакції¹⁴⁷. Певні структури мозку мають високу чутливість до електромагнітних полів, зокрема змінюється проникність гематоенцефалічного бар'єру, що призводить до несподіваних побічних ефектів.

Нині накопичено достатньо знань, які свідчать про негативний вплив електромагнітного випромінювання та полів на імунологічну відповідь організму. Результати досліджень науковців дають підстави вважати, що при впливі електромагнітного випромінювання можливо гальмування процесів імуногенезу. Встановлено також, що у тварин, які зазнали тривалого впливу електромагнітного випромінювання, ускладнюється перебіг хвороби.

Виникнення аутоімунітету пов'язано не тільки і не стільки зі зміною антигенної структури тканин, а також із патологією імунної системи, в результаті чого остання реагує проти нормальних тканинних антигенів¹⁴⁸.

Згідно із зазначеним, основою всіх аутоімунних порушень є, перш за все, імунодефіцит в тимус-залежних клітинах – Т-лімфоцитах¹⁴⁹. Зокрема, електромагнітні поля і електромагнітне випромінювання високої інтенсивності при дії на імунну систему організму викликають депресію Т-системи клітинного імунітету. Електромагнітні поля і випромінювання можуть сприяти неспецифічному пригніченню імуногенезу, збільшенню утворення антитіл до власних здорових клітин, та стимулюванню аутоімунних реакцій.

147 <http://www.internet-school.ru/Enc.ashx?item=11858>

148 <http://www.ref.by/refs/97/38420/1.html>

149 <http://www.bio-lavka.kiev.ua/litradsh7.shtml>

◆

Розділ IX

ІСТОРІЯ ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОМАГНІТНОГО ВИПРОМІНЮВАННЯ ПРИ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВІЙ ДІАГНОСТИЦІ

В результаті інформаційно-енергетичної взаємозалежності всіх матеріальних об'єктів у Всесвіті, про яку вказував ще Сіддгатха Гаутама, певні властивості, якість і аспекти одного об'єкта обов'язково впливають на властивості інших його оточуючих предметів.

Рис. 81. Сіддгаттха Гаутама (7–5 століття до н. е.)

Чим складніша матерія за своєю будовою та змістом, тим вона інформативніша. Відомості про неживу природу проявляються як міра впорядкованості, складність, систематичність, як протилежність ентропійним властивостям матерії. Сучасна фізика, в рамках квантової теорії, ввела інформаційний термін-поняття – несилова взаємодія. Цю взаємодію можна проілюструвати на такому прикладі: якщо взяти тонку напівпровідну пластину і пропустити

через неї електричний струм, то нею буде запам'ятовано інформацію про сигнал, що вказує на її зв'язок з минулим¹⁵⁰. Подібне запам'ятовування відбувається у всіх елементах електронної обчислювальної техніки. Інформаційний зв'язок впливу схожий на людські спогади, але вони не тотожні йому. Саме про цю властивість матерії здогадувалися Сіддгаттха Гаутама, коли обговорював властивості неживих природних форм всього матеріального.

Більш складною і цікавою, у порівнянні з неживою природою, є інформаційна картина рослинного світу і найпростіших живих організмів. Представники цих двох царств живого реагують на різні подразники. Такі реакційні процеси називають таксисом¹⁵¹. Таксис (грець. Τάξις – лад, порядок, розташування по порядку) – це рухові реакції мікроорганізмів, рослин і деяких клітин, які виникають під впливом одностороннього подразнення, викликаного:

- впливом світла (фототаксис);
- температурою (термотаксис);
- вологістю (гідротаксис);
- течією рідин (реотаксис);
- електричним полем (гальванотаксис);
- травмами (травмотаксис);
- хімічним впливом (хемотаксис);
- механічним впливом (баротаксис);
- фізичним випромінюванням біологічних об'єктів (біотаксис) тощо.

Тропізм – прояв сприйняття рослинами зовнішніх подразників¹⁵², це особлива властивість реакції рослин, яка тісно пов'язана з розвитком та ростом рослини (стебел, коренів, листя і т. п.) обумовлений впливом світла, сили тяжіння тощо. Ці фактори впливають на вегетацію (прискорений ріст гілок, листя, хвої – з освітленого боку) рослини. Наприклад, соняшник завжди повертається до сонця. Таких прикладів у природі безліч. Реакція рослини на подразники і орієнтація його розвитку і зростання в протилежну

150 <http://www.universalinternetlibrary.ru/book/kandiba8/1.shtml>

151 [http://ru.wikipedia.org/wiki/Таксис_\(значення\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Таксис_(значення))

152 http://dic.academic.ru/dic.nsf/eng_rus/331383/%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B7%D0%BC

сторону по відношенню до дії зовнішніх, як правило, негативних сил називається настією (від грець. *nastos* – «притиснений»)¹⁵³. Водночас рух (розвиток, спад розвитку) рослин носить захисний характер. Поштовхом до такої поведінки рослин є інформація, яка індукує певні біологічні процеси, що дають можливість рослинам обмінюватися речовинами, пригнічують надходження одних речовин і прискорюють вироблення інших речовин, необхідних для власного розвитку (руху). Деякі рослини реагують на погоду (перепади атмосферного тиску) тощо. Їх ще називають живими барометрами (наприклад, конюшина звичайна зморщується перед негодою, а її листя зближуються і притискаються до землі). Багато рослин використовують інформацію, наприклад, запах, щоб залучити запилювачів і відлякати «ворогів». Також багато видів рослинного світу використовують у своєму розвитку інформацію за кольором і розташуванням квітки або її форми. Наприклад, джмилеподібна форма квіток шпорника служить умовним сигналом для комах, які полюють в пошуках нектару. Це специфічний інформаційний зв'язок, за допомогою якого здійснюється взаємодія флори з фауною та навколишнім середовищем.

Більший інформаційний стрибок стався і в тваринному світі. Незважаючи на те, що інформаційний світ амеби багато в чому схожий на світ рослин, її реакція на зовнішні сигнали, такі як стимуляція світлом, теплом, водою і хімічними речовинами, хоча і проста, але ось рух її псевдоніжок для втечі або захоплення їжі та її перетравлення, а також виділення токсинів регулюється більш складною інформаційною взаємодією, викликаною обміном повідомленнями із навколишнім середовищем.

У багатоклітинних організмів інформаційний світ ускладнився. У процесі еволюції відбулася функціональна спеціалізація різних груп клітин. Одні з них поступово набули здатності реагувати на зовнішні сигнали одного характеру, інші – на зовнішні сигнали іншого характеру. У ході еволюції у найбільш організованих тварин розвинулися органи чуття, нервова система і, нарешті, інстинкти як більш досконала форма реакції організму на сигнали зовнішньо-

153 http://www.diclib.com/cgi-bin/d1.cgi?l=ru&base=foreign_ru&page=showid&id=8543

го світу, які сприймаються органами почуттів. Інформаційні системи деяких тварин іноді перевищують можливості окремих органів відчуття людини. Розвиток інформаційних систем тварин безпосередньо залежить від умов їх проживання.

Людину також слід розглядати в нерозривній інформаційній єдності з навколишнім середовищем. Значущі для організму зміни зовнішнього або внутрішнього середовища виступають в якості інформаційних сигналів. Homo sapiens наділений складною системою прийому, передачі та обробки інформації, яка надходить з периферії і спрямована до центру та назад. Мозок є центральним утворенням, здатним сприймати, зберігати, аналізувати та оцінювати життєво важливе значення інформації, що надходить. Він також виробляє реакцію організму, перевіряючи при цьому відповідність активної реакції від інформації, що надходить.

Людина наділена двома механізмами біологічного життєзабезпечення – індивідуальним і видовим. Індивідуум відповідає за безпеку свого життя, а вид – за збереження і розвиток виду. У цьому сенсі життя людини містить циклічні і прогресивні аспекти. Циклічний аспект – людина народжується, розвивається і вмирає. Прогресивний – кожна людина здатна залишити потомство, зробивши життєвий процес безсмертним. В інформаційному полі людини розрізняють елементарну, біологічну і логічну інформацію. Елементарна інформація характерна для об'єктів неживої природи, а людина також «працює» на молекулярному рівні і нижче. Біологічна інформація працює, починаючи з клітинного рівня. Логічна інформація – це мисляча, абстрактна, соціально орієнтована діяльність мозку, яка функціонує на рівні свідомості.

Нова методологія є невід'ємною частиною сучасної валеології і відкриває перспективи для подальших наукових пошуків нових шляхів зміцнення здоров'я людини¹⁵⁴. Історія методології та методів інформаційної медицини, в сучасному розумінні, сягає своїм корінням в тибетську медицину. Адже не дарма Адольф Гітлер, який захоплювався таємницями Стародавнього Сходу, поставив перед

154 <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%8F>

німецькими вченими завдання – чудеса тибетської медицини повинні бути доступні «великому арійському народу».

Доктор Рейнгольд Фолль¹⁵⁵ вирішив проблему, поставлену А. Гітлером, але тільки після Другої світової війни. Він розгадав багато таємниць стародавньої східної медицини. Наприклад, він виявив прямий зв'язок між біологічно активними точками (БАТ) і меридіанами на шкірі людини, які відповідають певним органам і системам нашого організму. Він відкрив сто сімдесят шість нових БАТ і вісім нових меридіанів Фолля, які були невідомі езотеричній медицині і навіть медицині Стародавнього Сходу. Крім того, Р. Фолль встановив закономірності біоелектричних змін в БАТ і встановив їх інформаційний зв'язок з процесами, що відбуваються в живому організмі.

Рис. 82. Фолль Р. (17.02.1909 – 12.02.1989)

У 1953 р. доктор Р. Фолль спільно з інженером Фрідріхом Вернером створили перший у світі прилад, який дозволив кількісно оцінювати біоелектричні зміни біологічно активних точок, розташованих на меридіанах Фолля, шляхом вимірювання гальванічних потенціалів шкіри в 176 біологічно активних точках. Фолль Р. і Вернер Ф.¹⁵⁶ звернули увагу вчених на те, що в БАТ інформація про їх потенціал (заряд) коливається в діапазоні від 1 Гц до 10 Гц.

Встановлено, що чим активніше життєві процеси, що відбуваються в системах, підсистемах та елементах людського організму,

155 <http://www.peoples.ru/medicine/founders/voll/>

156 Friedrich Werner Graf von der Schulenburg // Munzinger Personen (нем.)

тим вищий потенціал БАТ. У разі зниження життєво важливих функцій системи, підсистем і елементів людського організму відбуваються дегенеративні процеси або загибель клітин і потенціал біологічно активних точок також знижується.

Рис. 83. Вернер Ф. (20.11.1875 – 10.11.1944)

За допомогою приладу дослідники дійсно побачили, які органи і системи функціонують незадовільно або відчувають перенапруження. Такі дослідження стали основою для визначення змін шкірної резистентності БАТ, що лягло в основу діагностики за методом Фолля.

Кожен орган, система органів і організм з'єднані між собою через меридіани. Наприклад, якщо є процес запалення в нирці, то при вимірюванні БАТ на нирковому меридіані стрілка приладу Фолля відхиляється в бік великих числових значень, навпаки, цифрові значення показань приладу незначні при поганому функціонуванні нирки.

У ході своїх багаторічних досліджень Рейнгольд Фолль виявив дивовижний феномен: він спочатку помітив, що потенціали БАТ змінилися після прийому наркотику, а потім виявив, що такі ж зміни відбуваються, коли препарат просто контактує тільки зі шкірою людини. Це відкриття надає абсолютно нові та унікальні можливості для підбору індивідуальної терапії для кожного пацієнта. Лікарі зазвичай призначають пацієнтові масу фармацевтичних препаратів.

Які з них дійсно життєво необхідні, а які можуть принести більше шкоди, ніж користі? Які препарати матимуть найменше побічних ефектів? Які фармацевтичні препарати викликають більше ускладнень, ніж поліпшень? Як, нарешті, ці препарати поєднуються між собою? На всі ці питання відповів Р. Фолль, відкривши феномен медикаментозного тестування¹⁵⁷.

Як показали дослідження різних фармацевтичних препаратів за методом Фолля, 80 % хімічних і фармацевтичних засобів здійснюють негативний вплив на організм людини. Для того щоб знайти ефективні ліки без побічних ефектів, Фолль звернувся до вчення Фрідріха Крістіана Самуеля Ганемана (основоположника гомеопатії).

У 1966 році доктор Фолль був удостоєний найвищої нагороди Ватикану – великої золотої медалі, врученої йому Папою Павлом VI, на якій було вигравірувано: «За видатні заслуги перед страждаючим людством і розробку методу електроakupунктурної діагностики та терапії». Та частина «стражденного людства», яка проживала на територіях Радянського Союзу, отримала доступ до методу Фолля обмежено, і лише після оголошення «прискорення і перебудови». У червні 1989 року Рада Міністрів СРСР видала постанову, в якій рекомендувала ввести його в клінічну практику.

У тому ж 1989 році В. П. Черняков вперше познайомився з методом Р. Фолля – сюжет про доктора Сарчука Віктора Миколайовича¹⁵⁸ з Сімферополя показали по Центральному телебаченню. Телепередача В. П. Чернякова шокувала і схвилювала. Доктор Сарчук В. М. показав прилад, який дозволяв визначати патологічні процеси (запальні або дегенеративні зміни) в організмі або органах і системах організму. Він продемонстрував фокуси. Зокрема брав пластину і з'єднував її з пристроєм, потім клав на цю тарілку яблуко і демонстрував, як останнє впливає на людину. Другим електродом Віктор Миколайович доторкався до біологічно активних точок на долоні людини. Пізніше послідовник Фолля показував, як робити із води ліки; надавав звичайній воді цілющого ефекту, записуючи в її пам'ять інформацію про ліки.

157 <http://www.tsniti.info/rus/serial-med-diafol-3.html>

158 <http://sarchuk.narod.ru/>

Військовий лікар, підполковник медичної служби Сарчук В. М. практикував метод Фолля ще тоді, коли цей метод не був доступний в СРСР. Сарчук розробив апарат, касети з мікрорезонансними контурами, почав навчати лікарів і створив мережу амбулаторій по всій країні. У 1990 році був оголошений конкурс серед лєнінградських лікарів для бажаючих вивчати методику Фолля-Сарчука. Радянсько-американське підприємство спонсорувало лише трьох студентів, а охочих було 1200. Серед тих, хто пройшов жорсткий конкурсний відбір, були лікар-невролог В. П. Черняков та терапевт З. П. Габович. Рівно через рік, після навчання в Сімферополі, В. П. Черняков розробив свій оригінальний метод обстеження і лікування на основі винайденого і створеного ним приладу, який не мав аналогів у світі. Перший апарат, який був випущений в кінці 1991 року, називався «Прилад електроakupнктурної діагностики». Його вимірювальний блок в точності відповідав параметрам приладу Фолля, але принципово відрізнявся від інших пристроїв тим, що був створений на базі мікрокомп'ютера, в пам'яті якого, за допомогою спеціального програматора, фіксувалися спектрально-хвильові характеристики різних препаратів, органів, алергенів, хвороботворних мікроорганізмів – всього близько 2000 маркерів. У той же час З. П. Габович, працюючи в консультативній поліклініці фірми «TRADIS, Ltd» в Таллінні і маючи апарати Сарчука В. М. і Чернякова В. П., збагатив метод Фолля безцінним досвідом їх практичного застосування. Він розробив інструкції для медичного застосування при конкретних проявах патологічних станів людського організму. Крім того, З. П. Габович, враховуючи передовий досвід української гомеопатії, розширив діагностичні можливості та персональний підбір лікувальних методів і засобів за рахунок гомеопатичних препаратів. Вже в кінці 1992 року результати роботи З. П. Габовича зацікавили київську школу гомеопатії, представлену кандидатом фізико-математичних наук Борисом Ентілевичем Фішманом. З. П. Габович разом з президентом компанії «TRADIS» Михайлом Гофейсеном на запрошення київських гомеопатів на початку 1993 року відвідав столицю України, з місією демонстрації нової розробки. В результаті переговорів було досягнуто домовленості про передачу конструкторської документації

та документації клінічних випробувань для подальшої модернізації, оптимізації та вдосконалення приладу у Науково-інженерному центрі МОЗ України. Таким чином, була створена єдина методика електроakupунктурної діагностики для підбору індивідуальної терапії. У 1993 році, узагальнивши розробки Сарчука В. М. і Чернякова В. П., а також результати клінічних випробувань, проведених Габовичем З.П. в поліклініці на базі підприємства «TRADIS», група фахівців Науково-дослідного центру МОЗ України під керівництвом Фішмана Б. Є. створила електропунктурний діагностичний апарат (ЕАД) і виконала замовлення на промислове виробництво дослідної партії в кількості 30 одиниць заводом «Промзв'язок» (м. Київ). На початку 1994 року була готова партія приладів промислового виробництва, і було розпочате їх клінічне випробування на базі Київського міського діагностичного центру, Київського інституту педіатрії, акушерства і гінекології, а також Українського науково-дослідного інституту мікробіології.

До середини 1994 року Б. Є. Фішман спільно з О. О. Железним, Н. Д. Йосипенко, Н. В. Пушкою та А. Ю. Кругловою підготували до друку книгу під назвою «Електроakupунктура», яка була відредагована та рекомендована МОЗ України як навчальний посібник для студентів медичних вищих навчальних закладів. Книга містить інформацію про всі меридіани та 176 біологічно активних точок Фолля, а також 8 меридіанів Фолля. Наводяться описи методів Фолля і Накатані, вказані свідчення про роботи Сарчука В. М, Чернякова В. П. і Габовича З. П., а також надана характеристика та ілюстрації всіх існуючих меридіанів та БАТ і інформація, яку вони несуть, про стан організму або конкретного органу. У цій книзі досконало описані прилади і апарати, що існували в той час, за допомогою яких був реалізований метод Фолля. В Україні визнані метод Рейнгольда Фолля, голковколювання, біорезонансна терапія та гомеопатія. У рамках функціональної медицини основним фактором хронізації захворювання вважається порушення ендоекології людини, тобто відкладення екзо- і ендотоксинів в інтерстиціальній тканині. Мезенхіма втрачає свою реакційну здатність з усіма послідовними наслідками. Відносна сталість структури сигналів, що виробляються клітинами, органами

та системами організму людини обумовлюються узгодженістю роботи структур, що входять до нього. Кількість клітин в них становить приблизно один мільйон мільярдів (10^{15}) одиниць. Кожна клітина виконує різноманітні функції, адекватно реагуючи на будь-яку зміну умов існування. Для того, щоб забезпечити інформаційний гомеостаз організму, необхідний надзвичайно розвинений механізм управління. Вище зазначалося, що важливу роль у цьому процесі відіграє головний мозок, його центри і відповідні нейрони. Кожен нейрон і гліальна клітина виконують важливі функції в генерації і передачі нерегулярних імпульсів, забезпечуючи власну високоєфективну логічну систему. Виходячи з цього, можна стверджувати, що гомеостаз організму як цілісного біологічного утворення є результатом злагодженої роботи всіх його складових структур.

Ефективність і специфічність комп'ютерних пристроїв для передачі і прийому імпульсів доведена великою кількістю досліджень на тваринах. Такі дослідження були проведені інженером Олексієм Трохимовим Черняковим у середині 90-х років спільно з відділом епізоотології Державної ветеринарної академії України. У кінці ХХ століття А. Т. Черняков створив комп'ютерний комплекс «Фенікс», який до сих пір існує в п'ятому варіанті з декількома версіями комп'ютерних програм.

З кінця 90-х років минулого століття інформаційними технологіями займався український «Системний інформаційно-аналітичний центр», пізніше – «Корпорація інформаційної медицини». Співробітники цього центру проаналізували світові досягнення в розвитку інформаційних технологій. До роботи в центрі були залучені вчені, лікарі, інженери, фізики та математики. Вони використовують передові сучасні інформаційні технології¹⁵⁹.

159 <http://gmmcc.com.ua>.

◆

Розділ X

ПЕРСПЕКТИВИ ІНФОРМАЦІЙНО-ХВИЛЬОВОЇ МЕДИЦИНИ

Вся біосфера Землі (фауна і флора суші, річок, озер і Світового океану, а також весь простір навколо нас) постійно знаходиться під дією електромагнітних полів. Неодмінною умовою стабільності цієї багатогранної системи є:

- надійне функціонування всіх ланок;
- зворотність (можливість повернення до попереднього стану);
- взаємодія (здатність впливати один на одного, пристосовуватися);
- наявність між ними негативної (слабшої) петлі зворотного зв'язку.

Стосовно системи «людина-навколишнє середовище» можна виділити наступні глобальні компоненти:

- здоров'я людини та її адаптивні і регуляторні можливості;
- діяльність людини;
- стан навколишнього середовища.

Адаптивні і регулюючі можливості навколишнього середовища незмірно вище, ніж можливості людини. Глобальні антропогенні впливи на навколишнє середовище, такі як масове знищення флори і фауни, інтенсифікація і хімізація сільського господарства, екологічні та техногенні катастрофи, викликали реакцію, що призвела до змін у біогеоценозі, наслідки яких у багато разів перевищують адаптаційні можливості людини.¹⁶⁰

Безперервний науково-технічний прогрес активно впливає на культуру нашої цивілізації, а в ряді випадків сприяє різкому погіршенню екології навколишнього світу.

Сьогодні, коли 8 мільярдам людей Землі не вистачає не тільки органічної їжі, але і їжі в цілому, коли тварини, м'ясо яких ми їмо,

160 <https://refdb.ru/look/1130451.html>

споживають гормони росту і антибіотики, а повітря, яким ми дихаємо, і вода, яку ми п'ємо, забруднені антропогенами, людський організм не в змозі собі це дозволити. Змін у навколишньому середовищі досить, щоб знищити людську цивілізацію.

Рис. 84. Науково-технічний прогрес людства

Донині організм людини чинить опір і це природна регулятивна реакція, величина якої стрімко проявляється в зростанні преморбідних станів.

У нинішніх умовах нам потрібна допомога, щоб адаптуватися до них. На жаль, концепція ортодоксальної медицини, яка остаточно сформувалася у відносно благополучний час, не може реагувати на негаразди, що створилися. Незважаючи на величезні зусилля глобальної системи охорони здоров'я, здоров'я людської цивілізації неухильно погіршується. Народна медицина, в переважній більшості випадків, орієнтована на усунення наслідків захворювання, а не справжніх причин його виникнення. Однак усунення наслідків часто призводить до хронізації хвороби.

Отже, новітні наукові дослідження, передові технології лікування, найсучасніше обладнання та багато іншого жодним чином не сприятимуть покращенню здоров'я людини без кардинальної зміни ставлення до умов нашого життя.

Цей постулат називається «доказова медицина», дослівно перекладається як «доказова медична практика»¹⁶¹.

161 М.И. Паламарчук, Л.Д. Паламарчук – «Информационная медицина – миф или реальность XXI века? « Журнал ГрГМУ 2006 № 4. Лекции и обзоры.; Хапалюк А.В. Значение парадигмы доказательной медицины в практике врача XXI века. // Мн.: Рецепт. 2003. № 1. С. 26–30.

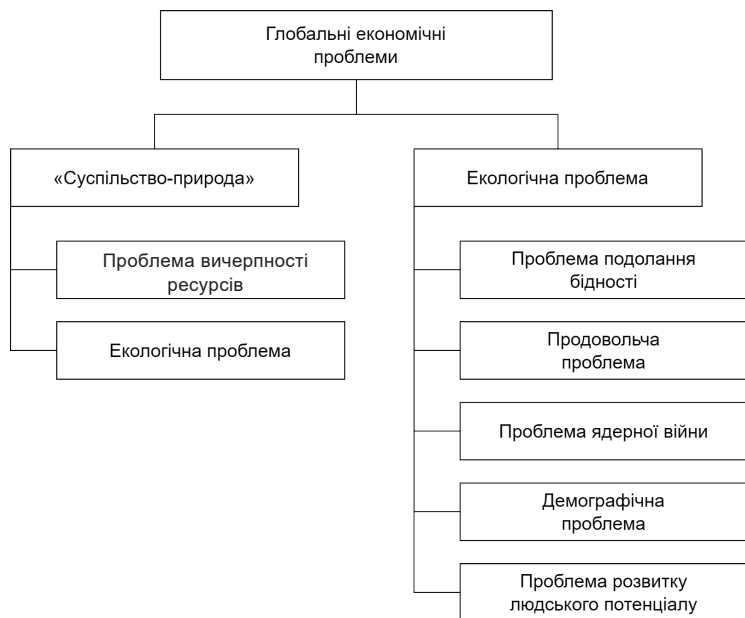
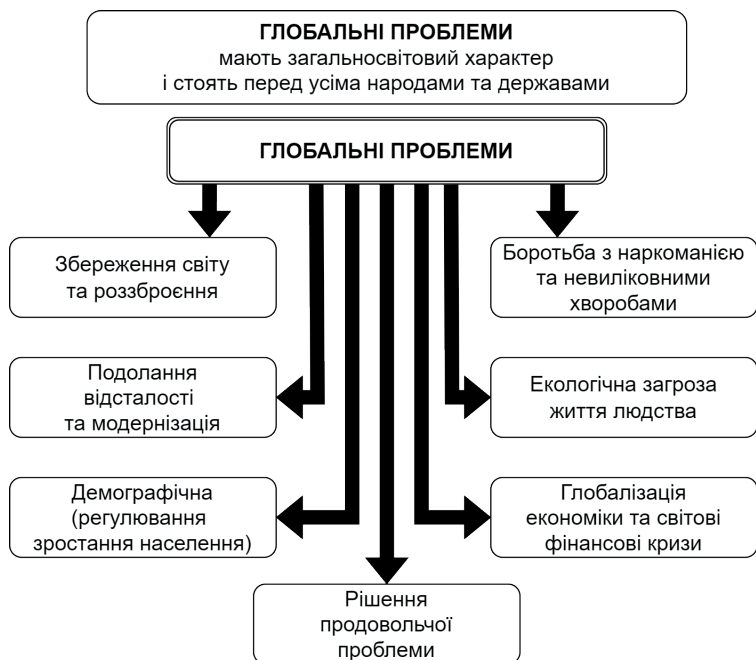

Схема 3. Проблеми людства і здоров'я

Провідні принципи доказової медицини:

- принцип використання науково-медичної інформації лише найвищого рівня доказовості. Така інформація зосереджена в результатах клінічних спостережень, які проводяться виключно на людях, і узагальнюються в клінічних рекомендаціях, систематичних оглядах, мета-аналізах, міжнародних консенсах тощо¹⁶²;
- принцип постійного оновлення інформації щодо досягнень медичної науки і клінічної практики. Це сприяє прискоренню використання нових знань для оптимізації діагностичного процесу, підвищення ефективності і безпечності будь-яких медичних втручань, покращення діяльності наукових закладів і національних органів охорони здоров'я. Цьому сприяють фахові видання, електронні бази даних, доступ до яких здійснюється за рахунок мережі Інтернет, і часте перевидання сучасних провідних довідників¹⁶³;
- принцип постійного знайомства всіх учасників медичної галузі із досягненнями науки і практики. Створюються умови для повсякденного контролю своєї фахової діяльності шляхом співставлення її із світовими здобутками. Він сприяє покращенню результатів наукових і клінічних досліджень, підвищенню професіоналізму науковців, практичних лікарів, працівників державних органів охорони здоров'я всіх рівнів¹⁶⁴;
- принцип оптимальної діагностичної доцільності. Він передбачає максимальне використання всіх нині прийнятих методів обстеження хворих, зокрема анамнестичних, фізичних, інструментальних і лабораторних, причому в єдиному діагностичному комплексі¹⁶⁵;
- принцип раціональної фармакотерапії як основи для індивідуальних програм вискоелективного, безпечного і

162 Шуляк В. І. Міжнародний досвід застосування інтегрованого клінічного протоколу в медичній практиці (огляд літератури) / В. І. Шуляк // Укр. мед. часопис. 2010. №5 (79). С. 41–44.

163 Чернобровий В. М. Здоров'я, передхвороба, хвороба : медико-соціальні аспекти та оцінка. Фактори ризику. Превентивна медицина : посібник для студентів-випускників, лікарів-інтернів, лікарів загальної практики – сімейної медицини / В. М. Чернобровий, С. Г. Мелашенко, Т. М. Ткачук. Вінниця : Планер, 2013. 80 с

164 Пузанова О. Г. Інформаційне забезпечення доказової охорони здоров'я. Частина І. / О. Г. Пузанова, Т. С. Грузева // Доказ. мед. 2014. № 4 (16). С. 23–33.

165 <http://www.controlled-trials.com/mrct>

економічно виправданого лікування будь-якого захворювання. Він ґрунтується на оптимальному використанні трьох груп лікарських і реанімаційних заходів (алгоритм фармакотерапії)¹⁶⁶:

- а) основних (базових) препаратів, які здатні докорінно змінити перебіг захворювання, стабілізувати його розвиток, ліквідувати небезпечні прояви, попереджати катастрофу;
 - б) призначення препаратів за спеціальними показаннями при наявності у хворих клінічно загрозливих синдромів, ускладнень, загострень супутніх захворювань, що потребує медикаментозного втручання, часто при наявності енцефалопатії чи коми, порушенні дихання або серцево-судинної, ниркової чи печінкової недостатності тощо;
 - в) вживання додаткових засобів, які додаються до програми лікування з метою завершити фармакотерапію гострих захворювань, або забезпечити тривалу ремісію хронічних патологічних станів.
- принцип науково обґрунтованого прогнозу захворювання. Лікар не завжди в змозі вилікувати хворого, але полегшити його страждання та надати йому і його близьким достовірну інформацію щодо неминучих несприятливих результатів захворювання зобов'язаний у будь-якому випадку. Тому, прогноз, тобто завбачення можливих клінічних результатів захворювання і ймовірність їх виникнення в майбутньому, повинен ґрунтуватись на результатах досліджень, які проводяться при діагностиці чи лікуванні¹⁶⁷;
- принцип постійного підвищення безпеки медичних втручань (діагностичних, медикаментозних, фізіотерапевтичних, хірургічних, організаційних). Він досягається проведенням таких же клінічних досліджень, як і при встановленні їх ефективності (переважно рандомізованих)¹⁶⁸;

166 Чернобровий В.М. Загальна практика – сімейна медицина : основи інформатики, доказова медицина, скринінг-діагностика, диспансеризація, телемедицина : посібник для студентів-випускників, лікарів-інтернів, лікарів загальної практики-сімейної медицини. Вінниця : ТОВ «Видавництво-друкарня ДІЛО», 2011. 84 с.

167 Шуляк В. І. Міжнародний досвід застосування інтегрованого клінічного протоколу в медичній практиці (огляд літератури) / В. І. Шуляк // Укр. мед. часопис. 2010. №5 (79). С. 41-44

168 <http://www.controlled-trials.com/mrct>

- принцип стандартизації медичних втручань з метою використання лише найбільш ефективних, безпечних і економічно виправданих методів діагностики, профілактики і лікування з урахуванням типу лікувально-профілактичних закладів. Він ґрунтується на результатах клінічних досліджень, які проводяться з метою встановлення ефективності лікарських засобів, тих чи інших методів медичних втручань, а також на результатах досліджень щодо ефективності організаційних технологій. За результатами таких досліджень створюються відповідні клінічні рекомендації, тобто стандарти медичних втручань, наприклад, з приводу лікування серцевої недостатності, артеріальної гіпертензії, інсульту, епілепсії, інфекційних захворювань та ін. До таких стандартів включається, перш за все, мінімальний об'єм необхідної допомоги хворим, який є обов'язковим для всіх медичних установ країни, а також оптимальна допомога, що здійснюється в міру можливості¹⁶⁹;
- принцип мінімізації економічних затрат на діагностику і лікування захворювань. Лікувальна тактика повинна ґрунтуватися на фармакоекономічних підходах¹⁷⁰;
- принцип колективної відповідальності за високу ефективність діагностичних і лікувальних технологій. Це, перш за все, відноситься до таких поширених захворювань як інсульт, інфаркт міокарда, гострі отруєння токсичними речовинами тощо. Тепер у лікувальному процесі провідною стає усвідомлена дія не тільки лікаря, але й пацієнта, який має право на повну інформацію щодо стану свого здоров'я, суті захворювання, рівня ризику для життя, реальних підходів до лікування, позитивних та негативних наслідків кожного з існуючих методів¹⁷¹;
- принцип постійної оптимізації діяльності національних систем охорони здоров'я з метою раціонального вико-

169 Howick J. The Philosophy of Evidence-Based Medicine / J. Howick. Oxford : Blackwell-Wiley, 2011. 238 p.

170 Чернобровий В.М. Загальна практика – сімейна медицина : основи інформатики, доказова медицина, скринінг-діагностика, диспансеризація, телемедицина : посібник для студентів-випускників, лікарів-інтернів, лікарів загальної практики-сімейної медицини. Вінниця : ТОВ «Видавництво-друкарня ДІЛО», 2011. 84 с

171 Пузанова О. Г. Інформаційне забезпечення доказової охорони здоров'я. Частина I. / О. Г. Пузанова, Т. С. Грузева // Доказ. мед. 2014. № 4 (16). С. 23-33

ристання державних ресурсів і можливостей пацієнтів, організації перспективних національних проектів і програм, спеціальної підготовки та перепідготовки кадрів тощо. Він сприяє покращанню результатів роботи безпосередніх виконавців (науковців, лікарів, менеджерів), діяльності лікувально-профілактичних закладів і медичної галузі в цілому, формуванню державної політики щодо охорони здоров'я¹⁷². У 1948 році англійськими лікарями були оприлюднені результати першого клінічного випробування ефективності стрептоміцину при туберкульозі. Одну групу хворих лікували стрептоміцином, іншу – за стандартними на той час схемами фармакотерапії. Розподіл пацієнтів за групами проводили згідно з таблицею випадкових чисел;

- принцип рандомізації (random – випадковий) – «випадково відібраних груп» – став золотим стандартом медицини. Найбільш прийнятним і достовірним є рандомізоване дослідження з принципом подвійного сліпого контролю¹⁷³. Під час проведення рандомізованого дослідження ефективності лікарського засобу при певному захворюванні групи хворих (щонайменше дві) розподіляють випадковим методом. Цим досягається практична ідентичність груп учасників за кількісними та якісними показниками. Аналізують і оцінюють ефективність певного виду медичного втручання. Нерандомізовані дослідження передбачають розподіл пацієнтів на групи не випадковим чином за неможливості випадкового розподілу з технічних причин або етичних міркувань¹⁷⁴. Когортні дослідження передбачають формування двох чи більше груп (когорт) пацієнтів, з яких лише в одній здійснюється оцінка відповідного медичного чи лікувального втручання, хоча клінічний результат реєструється у всіх групах. Спостереження можуть тривати роками (наприклад, вплив паління на розвиток раку легень)¹⁷⁵.

172 Скакун М. П. Основи доказової медицини : монографія / М. П. Скакун. Тернопіль : Укрмедкнига, 2005. 244 с.

173 Шуляк В. І. Міжнародний досвід застосування інтегрованого клінічного протоколу в медичній практиці (огляд літератури) / В. І. Шуляк // Укр. мед. часопис. 2010. №5 (79). С. 41–44.

174 <http://www.eguidelines.co.uk>

175 Howick J. The Philosophy of Evidence-Based Medicine / J. Howick. Oxford : Blackwell-Wiley, 2011. 238 p

Поперечні (або одномоментні) дослідження проводять методом опитування, обстеження, збору відповідей на конкретне запитання серед лікарів та пацієнтів. Обстеження та збирання інформації про пацієнта (чи групу пацієнтів) проводять одноразово. Це дає можливість установити картину захворювання в одного хворого (чи групи хворих), уточнити симптоматику, визначити окремі прояви і ступінь тяжкості хвороби. Кінцевим результатом є опис захворювання в окремого пацієнта, а в сукупності варіантів – це дослідження зв'язку деяких ознак з варіантом перебігу хвороби¹⁷⁶. Дослідження типу «випадок-контроль» виконують у ситуаціях, коли очікуваний клінічний ефект реєструється дуже рідко чи розвивається повільно. Формують групу осіб з окремих випадків відповідного захворювання чи клінічного ефекту. Далі підбирають контрольну групу з осіб без такого захворювання чи стану, але схожу за важливими прогностичними характеристиками – віком, статтю, супутньою патологією. Розраховують в усіх групах кількість пацієнтів, які зазнали певних несприятливих та небажаних впливів. Проводять кореляцію результатів з урахуванням відомих і вимірюваних прогностичних факторів¹⁷⁷. Опис випадку чи серії випадків – це короткі повідомлення про успішне лікування чи прояви загрозливих ускладнень фармакотерапії, що вкрай необхідно для оперативної медичної інформації. Цінність методу полягає в отриманні оперативного повідомлення щодо ускладнення лікування, виникнення побічної дії тощо, адже чекати роками відповідної більш достовірної інформації часто недоцільно¹⁷⁸. Рекомендації щодо ведення пацієнтів повинні бути систематизовані за принципом ступеня достовірності ефективності та доцільності застосування.

Отже, доказова медицина – це медична практика, заснована на добре організованих (контрольованих, рандомізованих) клі-

176 Чернобровий В.М. Загальна практика – сімейна медицина : основи інформатики, доказова медицина, скринінг-діагностика, диспансеризація, телемедицина : посібник для студентів-випускників, лікарів-інтернів, лікарів загальної практики-сімейної медицини. Вінниця : ТОВ «Видавництво-друкарня ДІЛО», 2011. 84 с.

177 <http://www.controlled-trials.com/mrct>

178 Скакун М. П. Основи доказової медицини : монографія / М. П. Скакун. Тернопіль : Укрмедкнига, 2005. 244 с

нічних дослідженнях. Практика доказової медицини передбачає об'єднання індивідуального клінічного практичного досвіду з найкращими доступними незалежними клінічними дослідженнями, що отримані із систематизованих експериментів¹⁷⁹. Водночас доказова медицина розглядається як нова парадигма лікаря ХХІ століття¹⁸⁰. З іншого боку, не є нелогічним висновок про те, що рівень здоров'я людської цивілізації є наслідком ступеня її інтелекту. Наше життя, як біологічне існування на планеті Земля, є не тільки способом існування білкових тіл (Фрідріх Енгельс), це ще й фізико-хімічний процес нашого спілкування з природою¹⁸¹.

Останнім часом у багатьох країнах активно обговорюється новий підхід до теоретичних і практичних питань медицини та пропонується розглядати їх з позицій доказової медицини. Принципи доказової медицини ґрунтуються на положеннях клінічної епідеміології, основний постулат яких полягає в тому, що кожне клінічне рішення має ґрунтуватися на суворо доведених наукових фактах.

Людський організм являє собою надзвичайно складне утворення з колосальної кількості клітин. Фахівці вважають, що злагоджене функціонування такої кількості біоструктур, без якісної системи взаємного обміну інформацією, а також оптимізованого управління нею, практично неможливо.

Нові відкриття в галузі квантової фізики сприяли дещо іншому погляду на біологічні об'єкти та процеси їх життєдіяльності.

У ході численних експериментів і досліджень вчені змогли довести, що між клітинами існує електромагнітне випромінювання, тобто був відкритий спосіб міжклітинного обміну інформацією. Кожна клітина живого організму бере безпосередню участь в обміні інформацією. Також було встановлено, що клітини генеру-

179 <http://www.eguidelines.co.uk/>

180 Бащинский С.Е. О необходимости научно-обоснованной медицинской практики. // М.: Международный журнал медицинской практики. 1996. № 1. С. 1–3; Давидовская Е.И., Лаптева И.М., Хапалюк А.В. Хроническая обструктивная болезнь легких: диагноз эпохи доказательств. // Мн.: Медицинские новости. 2004. № 2. С. 51–54; Улащик В.С., Цыбин А.К. Доказательная медицина: основные понятия, первые шаги в Беларуси. // Мн.: Здравоохранение. 2000. № 5. С. 2–5.

181 Цыбин А.К., Доценко Э.А., Чиркин А.А. и др. Клиническая значимость диагностического исследования с позиции доказательной медицины. // Мн.: Здравоохранение. 2002. № 8. С. 52–56.

ють і приймають радіосигнали, будучи одночасно і передавачем, і приймачем інформації.

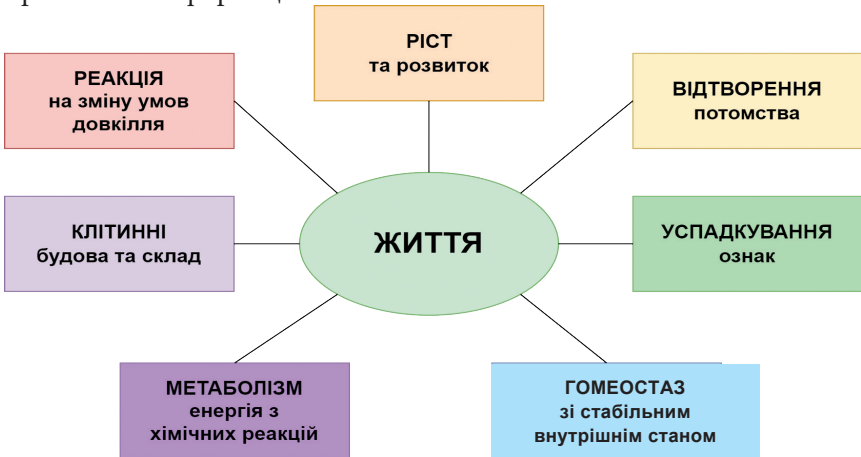

Схема 4. Життя на Землі – це не лише спосіб існування білкових тіл

При цьому результати багаторічних досліджень в різних країнах свідчать про те, що радіохвильовий діапазон дозволяє клітинам не тільки обмінюватися інформацією одне з одним всередині організму, але і спілкуватися із «зовнішнім світом», проводячи своєрідний «міжклітинний зв'язок», інформуючи про свій стан. Будь-які збої в передачі і прийомі сигналів неминуче мають об'єктивний вплив на здоров'я людини. Вони можуть бути викликані як внутрішніми змінами в органах та системах, так і зовнішнім впливом.

Забруднення навколишнього середовища, стресові умови і різні травми неминуче призводять до дисбалансу в роботі органів та систем організму, що, безумовно, призводить до порушення ритму «колективної роботи». Це початок переходу від здорового стану до формування преморбідного стану. Здорові клітини всіх живих організмів і систем поширюють стійкий інформаційний сигнал, і його зміна може вважатися початком захворювання.

На жаль, людина є єдиним «патогенним організмом» на нашій планеті. Хімія занадто широко розкинула руки в людських справах. Виходячи з цього, розуміння взаємозв'язку між людиною і

навколишнім середовищем є першочерговою турботою всіх розсудливих жителів нашої Землі. Результатом вирішення цієї проблеми стане підвищення рівня здоров'я як самої планети, так і її мешканців. Альтернативи цьому процесу немає.

Здоров'я людини – це гармонія і стабільність її біологічних ритмів. Вона забезпечується злагодженою взаємодією трьох матеріальних компонентів – фізичного, енергетичного та інформаційного. У здоровому стані всі органи знаходяться в динамічній рівновазі, завдяки чому наші системи функціонують злагоджено і синхронно.

Однак, якщо людина тривалий час піддається впливу негативних факторів (аномальних полів, атмосферних і екологічних перенавантажень, стресів), то порушуються обмінні процеси в органах і системах, що призводить до руйнування функції систем, що може привести до повного збою діяльності живого організму.

Наукова парадигма – це система поглядів на явища, об'єкти природи і суспільства, заснована на фактах, яка доступна для опису сучасними методами досліджень. Це дає можливість сформулювати наукову теорію, яка пояснює досліджувані явища. Отже, будь-яка наукова парадигма може зазнавати змін, оскільки з розвитком технічних можливостей відбувається накопичення нових фактів, наукових відкриттів, які не вписуються в рамки попередніх теорій, що можуть бути витлумачені тільки з інших світоглядних позицій.

Відомими наочними прикладами наукових революцій такого роду в астрономії є заміна геоцентричної системи Птолемея¹⁸² геліоцентричною системою Миколи Коперніка¹⁸³, а у фізиці – перехід від класичної механіки Ісаака Ньютона¹⁸⁴ до загальної теорії відносності Альберта Ейнштейна¹⁸⁵.

Такі зміни характерні для всіх наукових теорій природознавства, в тому числі і для медицини. Подібне відбувалося, наприк-

182 https://www.galactic.name/articles/geocentric_model.php

183 <https://kpi.ua/ru/copernicus-photo> <https://tehnar.net.ua/geliotsentricheskaya-sistema-kopernika/>

184 https://studref.com/379553/prochie/klassicheskaya_mehanika_nyutona

185 <https://hi-news.ru/eto-interesno/chto-takoe-obshhaya-teoriya-otnositelnosti-ejnshtejna.html>

лад, коли відкриття Іваном Михайловичем Сеченовим¹⁸⁶ рефлексорної теорії дозволило розглянути життєдіяльність людського організму якісно, по-іншому, не обмежуючись догматами традиційного релігійного світогляду, який об'єктивно стримував вільний розвиток науки про людину. Це та багато інших відкриттів (теорія вищої нервової діяльності Івана Петровича Павлова¹⁸⁷, кровоносна система Вільяма Гарвея¹⁸⁸, теорія походження видів Чарльза Роберта Дарвіна¹⁸⁹, феномен фагоцитозу Іллі Ілліча Мечникова¹⁹⁰, теорія спадковості Грегора Іоганна Менделя¹⁹¹) привели до формування в медицині наукового світогляду, заснованого на так званій «механістичній» теорії будови і функціонування людського організму.

Рис. 85. Клавдій Птолемей (в період 127 – 151)

Ще в XVII столітті сформувалася віра в безмежні можливості розуму, тобто необмежений раціоналізм. У природі немає нічого того, щоб людина не могла дослідити і зрозуміти. Для цього потрібно лише час і правильні інструменти.

186 <https://wiki.lvc0.ru/enciklopediya/psixologiya/razdely-psixologii/obshhaya-psixologiya/knigi-po-obshhej-psixologii/glavy-knig-obshhej-psixologii/reflektornaya-teoriya-i-m-sechenova-i-i-p-pavlova.html>

187 <https://bookap.info/genpsy/kameneckiy/gl4.shtm>

188 <http://vo.od.ua/rubrics/medicina/35413.php>

189 <http://www2.asu.ru/departments/bio/darvin/03.html>

190 <http://health-ua.com/article/18273-razvitie-idej-ii-mechnikova-v-sovremennom-estestvoznanii>

191 <http://www.territory12.in.ua/schoolhtml/evrika/htm/biolog/mendel.htm>

Основою для «механістичної» теорії послужили ідеї епохи класичної філософії.

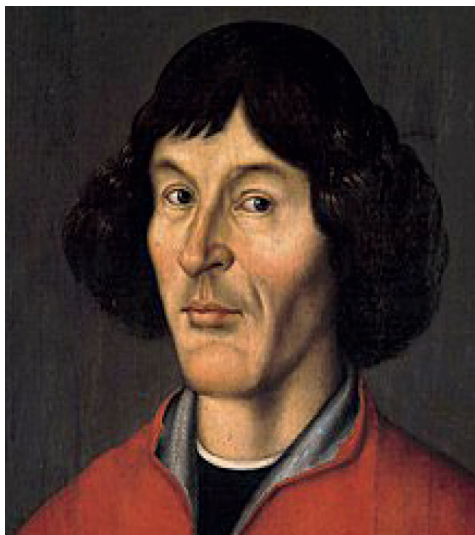

Рис. 86. Миколай Копернік (19.02.1473 – 24.05.1543)

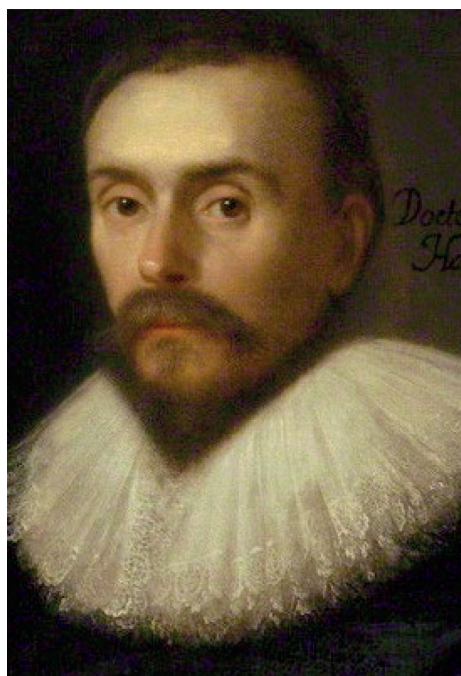

Рис. 87. Вільям Гарвей (01.03.1578 – 3.06.1657)

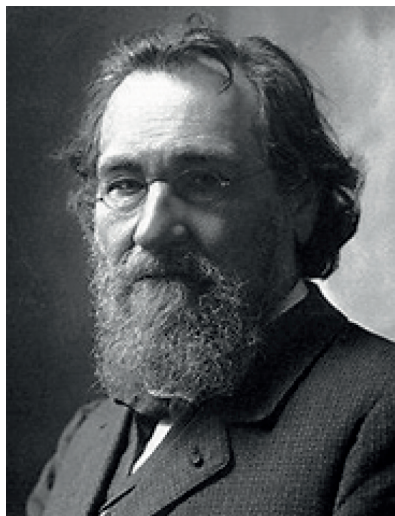

Рис. 91. Мечников І. І. (15.05.1845 – 16.06.1916)

Рис. 92. Мендель Г. І. (20.07.1822 – 06.01.1884)

Традиційний підхід західної цивілізації був сформульований основоположником англійського матеріалізму, філософом Френсісом Беконом¹⁹². Згідно з його вченням, метою пізнання є істина, яка повинна приносити практичну користь.

192 <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%8D%D0%BA%D0%BE%D0%BD,%D0%A4%D1%80%D1%8D%D0%BD%D1%81%D0%B8%D1%81>

Рис. 93. Френсіс Бекон (22.01.1561 – 09.04.1626)

Суть філософії емпіризму (за Ф. Беконом) полягала в тому, що пізнання ґрунтується виключно на досвіді. Чим більший досвід (як теоретичного, так і практичного) накопичило людство (причому окремими людьми), тим ближче воно до істинного знання. Істинне знання, на думку Бекона, не може бути самоціллю.

Лідером природознавства в той час, завдяки науковій революції XVI–XVII століть, стала механіка – наука про рух тіл, що спостерігаються безпосередньо або за допомогою приладів. Ця наука, заснована на експериментально-математичному вивченні природи, справила значний вплив на формування нової картини світу і нової парадигми світогляду. Під її впливом формується «механістична» картина світу.

«Механістична» картина світу була першою в доступній для огляду історії людини. Вона була науковою, вільною від міфічних нашарувань і піддавалася строгому опису. У сферах філософії, етики, педагогіки та інших галузей гуманітарні науки породили «вік розуму». Багато з цих положень лягли в основу технічної науки, тобто стали теоретичною основою техніки і техніки «епохи машин» (XVIII–XIX ст.) та залишаються такими і нині.

Однак основні припущення і методи неодноразово невиправдано переносилися в ті галузі знань, які не могли бути предметом механіко-математичних дискусій (біологія, електромагнетизм, хімія, історія, соціологія та ін.). Такий підхід називається «механіцизмом». Проте в основі всіх зазначених відкриттів було, є і буде пізнання нового, більш перспективного. На сучасному етапі такого руху є відкриття в сфері біоенергетики як основі пізнання шляху до формування довголіття людини. Водночас коректування негативних енергетичних впливів на живий організм буде в основі медицини майбутнього, а її інструментом дедалі більше стає інформаційно-хвильова медицина.